

Giới thiệu Nét Cười Nơi Ấy

Truyện Nét Cười Nơi Ấy, thời sinh viên ai cũng từng trải qua những mối tình sâu sắc, mối tình đơn phương ngậm ngùi đầy nước mắt. Tuổi học trò cùng với những đứa bạn thân tưởng chừng sẽ là mãi mãi nhưng một ngày cũng sẽ chia tay, không biết con đường sau này có còn đi chung với nhau.

Một cô gái sinh viên hiền lành, dịu dàng nhưng tình cảm lại gặp nhiều trắc trở yêu đơn phương một người con trai nhưng không dám thổ lộ chỉ biết đứng đằng sau âm thầm nhìn anh từ phía sau. Sau khi tốt nghiệp thì cô không còn gặp được anh ấy nữa và mang theo mối tình đó suốt mấy năm trời.

Cô chuyển sang nơi khác sống và duyên phận đã tới cho cô gặp được một anh thanh niên vẻ ngoài rất đẹp trai rất ưu tú nhưng anh bị một khuyết điểm chính vì tai nạn năm đó mà anh đã bị mù vĩnh viễn, trong cuộc sống anh bây giờ chỉ còn lại màu đen. Và cô xuất hiện chính là nguồn ánh sáng đem lại cho anh cuộc đời tươi sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Lời giới thiệu truyện

“Anh có một đôi mắt rất đẹp, mũi thẳng, đôi môi mỏng với sắc hồng nhạt, tạo thành những đường nét hoàn mỹ. Nhưng điều khiến Thẩm Thanh chú ý hơn cả là đôi mắt – đồng tử đen sẫm không thần sắc, hoàn toàn không biết cô đang nhìn anh, càng không thể có biểu cảm khi giao tiếp. Vậy mà nó lại thu hút sự chú ý của cô. Cô ngắm nhìn đôi mắt đã mất đi thần sắc ấy và cảm thấy mình như bị cuốn vào trong sự hoang mang sâu thẳm...”

“Thực lòng em rất sợ nếu mình buông tay, tất cả những hạnh phúc sẽ đột nhiên bay biến mất hết. Cho nên, khi đó em chỉ muốn có thể chút thời gian suy nghĩ, ai ngờ càng lâu thì càng do dự. Cho đến tận khi gặp lại anh, em mới phát hiện ra dù cho có bao nhiêu day dứt, bao nhiêu sợ hãi, em vẫn muốn được ở bên anh...”

Thẩm Thanh, một cô gái cũng giống như cái tên của cô vậy, đơn giản mà dịu dàng. Cô đã từng âm thầm thích một đàn anh khóa trên trong suốt những năm đại học và cho đến tận 2 năm sau khi ra trường, cô vẫn mang trong mình một tình yêu lặng lẽ chưa một lần cất thành lời. Để có cơ hội được gặp lại người mình vẫn âm thầm yêu mến, Thẩm Thanh đã chuyển từ phía Đông thành sang phía Tây thành với hy vọng vào một lần tình cơ cửa sổ phận sẽ cho cô gặp lại người đó. Và đúng là số phận đã đem đến cho Thẩm Thanh một sự tình cờ.

Trong ngày đầu tiên chuyển đến căn phòng ở tầng 19 của một khu chung cư phía tây thành, Thẩm Thanh đã gặp một chàng trai khiến cho cô không thể không đứng lại nhìn. Đó là một chàng trai có khuôn mặt đẹp trai nhưng có phần thờ ơ lãnh đạm, dáng người cao ráo nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác cô độc. Điều thu hút sự chú ý của Thẩm Thanh đầu tiên chính là khuôn mặt đẹp trai đến mức hoàn mỹ ấy nhưng điều thực sự ấn tượng với cô lại là dáng vẻ cô đơn của người đó, giữa những con người đang tất bật xung quanh, dáng người cao cao mảnh khảnh đứng đó dường như càng trở nên đơn độc hơn, thật dễ khiến người ta có cảm giác đau lòng. Thật tình cờ người đó cũng chính là hàng xóm của Thẩm Thanh và còn bất ngờ hơn nữa khi cô biết rằng người con trai này bị mù.

Người con trai bị mù ấy chính là Khuynh Quyết. Kể từ ngày tai nạn định mệnh xảy ra cách đây 3 năm, thế giới của anh đã vĩnh viễn mất đi ánh sáng, màu sắc và hình ảnh. Ước mơ, sự nghiệp và tình yêu anh đang nắm giữ trong tay lúc đó cũng vụt biến mất, điều duy nhất còn lại với anh chỉ là một màu đen mênh mông cũng những chèn vênh chấp chới và một sức khỏe chẳng thể tồi tệ hơn nữa vì bệnh tim và đau dạ dày. Ba năm trôi qua anh đã quen với việc gắn liền cuộc đời mình với một màu đen sâu hun hút của bóng tối, anh cũng chưa từng hy vọng ánh sáng từ xuất hiện của bất cứ con người nào trong cuộc sống của mình, cho đến khi anh gặp Thẩm Thanh.

Nếu nói cuộc sống của một người gắn liền với ngôi nhà của họ thì có thể thấy Thẩm Thanh và Khuynh Quyết chỉ mất có một vài bước chân là sẽ bước vào cuộc sống của nhau. Những va chạm thường nhật kéo Thẩm Thanh bước về phía cuộc sống của Khuynh Quyết, những dịu dàng ấm áp nơi Thẩm Thanh khiến Khuynh Quyết dần mở gờ bó bức tường phòng bị lãnh đạm xung quanh mình. Rồi họ bước vào cuộc sống của nhau như một điều tất nhiên, bước cùng nhau qua những ngày mùa đông lạnh giá, vượt qua hết thảy những khoảnh khắc chèn vênh cô độc, họ nắm tay nhau đến cánh cửa của hạnh phúc hôn nhân, những tưởng hạnh phúc đã nắm trong tay, nào ai biết đau khổ lại thường đến vào lúc người ta không ngờ nhất.....

Chương I

Thẩm Thanh dời nhà từ phía đông sang phía tây thành phố cũng chỉ vì một nguyên nhân.

Phải mất một ngày trời để thu xếp ổn thỏa đồ đạc trong phòng và nằm va li quần áo. Mười tiếng trước, Thẩm Thanh còn đứng trong căn phòng trống rỗng, đưa mắt ngắm nhìn lần cuối khoảng không gian nhỏ mà cô từng gắn bó suốt mười năm qua. Bây giờ, cô đứng trên ban công thoáng đãng của nơi ở mới, hít thở thật sâu bầu không khí xung quanh, trong lòng cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Trời chập choạng tối, những cơn gió đầu hè nhẹ thổi mang theo hơi nóng. Hai tay bám vào thành lan can, nhắm mắt lại, Thẩm Thanh cảm thấy dường

như trong cơn gió cũng có hơi thở của Hứa Quân Văn.

Nhờ quyết tâm chuyển nhà mà cuối cùng cô cũng có thể chung sống trên một mảnh đất cùng anh. Nhìn tòa nhà màu trắng sữa ở phía xa xa, nơi Hứa Quân Văn sinh sống, đôi mắt cô mơ màng, gương mặt tràn đầy niềm nguyện.

“Thời đại nào rồi mà cô nương còn chơi trò thâm thương trộm nhớ thế?”

Đã nhiều lần Lâm Mị nói với Thẩm Thanh câu nói ấy nhưng cô đều không để tâm đến. Cô thích Hứa Quân Văn ngay từ khi còn học đại học. Nhưng cô lại không cho rằng, thích một người là phải bày tỏ cho họ biết.

Thâm thương trộm nhớ một ai đó dĩ nhiên có lúc vui, lúc buồn, nhưng âm thầm dõi theo tâm trạng của người mà mình vẫn luôn yêu mến lại là một việc tốt đẹp. Thẩm Thanh tự cho rằng mình thuộc kiểu thứ hai. Cô có thể không đòi hỏi đối phương phải đáp lại tình cảm, vậy mà một mực quyết tâm thay đổi cuộc sống của mình chỉ vì yêu Hứa Quân Văn.

Thẩm Thanh đứng trên ban công gần một tiếng đồng hồ, dành phần lớn thời gian để quan sát căn nhà màu trắng sữa cách đó hơn một trăm mét, đến nỗi cô cảm thấy mình giống như kẻ nhìn trộm chuyên nghiệp vậy.

Tám giờ kém năm phút, Thẩm Thanh cầm ví tiền xuống lầu. Không thể chỉ hít không khí mà sống được. Dù việc chuyển đến nơi ở mới làm cô vui mừng thế nào chăng nữa cũng không thể phớt lờ cái dạ dày đang sôi lên vì đói.

Thẩm Thanh đẩy cánh cửa kính nặng nề bước vào siêu thị, âm thanh “tinh tang” của chuông cửa điện tử vang lên. Cô thích âm thanh ngân vang như thế. Trong những siêu thị nhỏ gần nơi sống của cô trước kia không có chuông cửa, mà hàng hóa cũng không được sắp xếp ngăn nắp như ở đây. Khi được nhân viên lễ tân chào đón, cô nở nụ cười đáp lại. Thẩm Thanh tìm được một lý do nữa để hài lòng với quyết định chuyển nhà của mình. Nơi đây có người cô yêu thương, có môi trường tốt, chỉ còn thiếu mỗi công việc.

Vào giờ này, những siêu thị thế này thường ít khách. Ôm vài gói mì ăn liền, Thẩm Thanh nhanh chóng thanh toán. Lúc ra cửa, cô nhìn thấy một người lạ đứng đó từ lúc nào. Mái tóc đen, ngắn, bộ quần áo màu đen, lưng quay về phía cô và đang thăm thẳm thì to nhỏ với một cô nhân viên bán hàng. Thẩm Thanh thấy cô gái phảng phất nét cười, đôi mắt long lanh, vừa như hào hứng vừa như e thẹn.

Nhìn từ phía sau, người thanh niên đó có dáng người rất cao, thân hình tuyệt đẹp, quần áo vừa vặn mà chất liệu cũng là loại thượng hạng. Chỉ nhìn từ phía sau cũng thấy toát lên khí chất tuấn tú. Thẩm Thanh cúi đầu mỉm cười. Đang định bước ra thì nghe thấy tiếng gọi rất nhạy cảm đối với cô:

“... Anh Hứa!”

Thẩm Thanh bất giác dừng bước, quay đầu lại nhìn. Người bán hàng quay người bước về phía quầy hàng, vừa lúc cô nhìn thấy gương mặt của người thanh niên đó.

Gương mặt hơi gầy, đôi môi mỏng màu hồng nhạt, sống mũi thẳng tắp... chỉ có đôi mắt bị cặp kính đen che khuất. Nhưng chỉ cần thế cũng đủ toát lên vẻ đẹp mê hồn của chàng trai trước mắt cô. Dường như hai từ “tuấn tú” sinh ra là để dành cho anh ấy vậy. Nhìn vẻ đẹp như thế, người đầu tiên Thẩm Thanh nghĩ đến là Lâm Mị, cô bạn “háo sắc”. Nếu lúc này Lâm Mị ở đây, chắc đã không kìm nổi mà chạy đến phía trước rồi.

“... Anh Hứa?”

Thẩm Thanh vẫn đứng đó, ánh mắt không rời khỏi gương mặt của người thanh niên. Tất nhiên đó không phải “anh Hứa” vẫn ngự trị trong trái tim cô, nhưng cô thầm mỉm cười vì phát hiện mới của mình: Nam giới họ Hứa hầu hết đều có dung mạo tuyệt vời. Có điều, hình như chàng trai đó không biết đến sự theo dõi của cô, anh đứng tựa vào quầy với vẻ điềm nhiên. Chẳng rõ vì quần áo hay phản ứng của những ánh đèn mà cô thấy sắc mặt anh ta quá đối nhợt nhạt.

Định thần lại, Thẩm Thanh xách lấy túi hàng, đẩy cửa bước ra.

...

Hứa Khuynh Quyết rút tiền trong ví trả cho nhân viên siêu thị giúp anh đưa đồ đạc lên phòng, sau đó ngồi xuống ghế sofa, hai tay khể dụi mắt. Căn phòng tối om không ánh đèn, những cơn gió thổi vào từ ban công làm lay động chiếc rèm cửa màu xanh thẫm. Ánh trắng vàng vạc chiếu đến những góc tối của căn phòng.

Hứa Khuynh Quyết không biết người mới chuyển đến phòng bên là ai, cả ngày anh chỉ nghe thấy tiếng bước chân, tiếng kéo những đồ vật nặng, mãi đến giờ ăn tối thì sự yên tĩnh mới trở lại.

Anh ngồi đó một lát, tháo chiếc kính đen xuống đặt sang bên cạnh. Đến khi định đứng dậy thì một cơn choáng váng ập đến làm anh phải ngồi xuống. Sắc mặt trắng bệch, anh đưa tay quờ quạng về phía bàn trà, tay cầm chiếc cốc lạnh bằng len, ấn vào chỗ dạ dày đang âm ỉ đau và ngả lưng về phía sau.

Con mệt mỏi rồi kéo đến, khóe môi hơi mấp máy, không chút hơi ấm. Chỉ đi xuống tầng dưới một chuyến mà khi lên anh đã thấy đau đớn, mệt mỏi thế này! Sức khỏe sa sút, biết đâu có một ngày anh bỏ mạng ở nơi này mà không ai biết. Không biết đến ngày đó, nhà họ Hứa sẽ phản ứng như thế nào? Nhớ đến những lúc bị mắng là đứa con “bất hiếu”, “sống không có mục tiêu”, Hứa Khuynh Quyết lại cười khẩy. Đôi mắt lãnh đạm trong bóng đêm càng trở nên âm u. Có người anh tài giỏi, hiểu thuận, e rằng người con bất hiếu như anh đối với gia tộc họ Hứa có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trời đã vào đầu hạ, Hứa Khuynh Quyết ngồi trên ghế sofa mà vẫn thấy rét run. Anh đưa tay lần tìm chiếc gậy bên cạnh, lấy lực đứng dậy, bước từng

bước chậm rãi về phía phòng ngủ.

...

Trời bắt đầu về khuya, theo thông lệ là thời gian buồn chuyện của Thẩm Thanh và Lâm Mị.

“Gặp được Hứa Quân Văn chưa?”, giọng Lâm Mị uể oải cất lên trong điện thoại.

“Vẫn chưa.” Thẩm Thanh phớt lờ đáp. Cô ở gần anh như thế, lo gì không có cơ hội gặp mặt. Lẽ nào lại hùng hù hồ hồ đến tận nhà anh gõ cửa, mời anh ăn mừng niềm vui “hội ngộ” này.

Nghĩ đến việc hôm nay gặp một anh chàng đẹp trai trong siêu thị, Thẩm Thanh thấy phải chia sẻ cùng Lâm Mị. Cô hăng giọng:

“Ở khu này có một anh chàng cực kỳ đẹp trai nhé.”

“Gi cơ?” Giọng nói của Lâm Mị hào hứng hẳn lên, làm Thẩm Thanh thờ dài ngao ngán:

“Đồ háo sắc!”

Lâm Mị tăng lời:

“Cậu mà khen như thế thì anh chàng này chắc chắn không tồi rồi. So với Hứa Quân Văn thì thế nào?”

Thẩm Thanh nghĩ ngợi một lát, thực tình ngoại hình của anh chàng đó có thể nói là có một không hai. Nhưng đôi mắt anh ta lại khuất sâu trong cặp kính, mà theo Thẩm Thanh thì đó mới là nhân tố quan trọng nhất trong ngũ quan, vì thế cô nói:

“Hứa Quân Văn chỉ là có chút ưa nhìn, không thể so với anh ta được.”

“Ôi trời, xem ra câu nói ‘người mình yêu luôn đẹp nhất’ thật sự không phù hợp đối với cậu.”

Thẩm Thanh chớp mắt:

“Mình đánh giá khách quan mà.”

Thực sự, nếu chỉ xét tướng mạo thì người thanh niên lạ mặt hôm nay là người đàn ông tuần tú nhất trong những người cô từng gặp. Nhưng Hứa Quân Văn sở dĩ thu hút cô ngay từ ngày còn học đại học hoàn toàn không phải vì ngoại hình, mà chính vì tính cách vui vẻ, hoạt bát và cách xử lý công việc linh hoạt thỏa đáng đem lại cảm giác đáng tin cậy của anh.

Hứa Quân Văn, Hứa Quân Văn...

Gác điện thoại, Thẩm Thanh nhắm đọc tên anh trong trái tim, rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

Thẩm Thanh vẫn duy trì công việc của cô ở Đông thành. Nhưng có điều, mỗi ngày cô mất bốn tiếng đồng hồ cho lịch trình đi về giữa hai nơi, vì vậy vẫn đề tìm được một công việc gần nơi cư trú đối với một người mê ngủ nướng như cô là vô cùng cần thiết.

Còn chưa tìm được việc làm mới nên Thẩm Thanh cũng không muốn nghỉ việc ở chỗ cũ. Cô biết mình không thuộc loại thanh cao, coi tiền như cò rác, vì thế với mức lương bèo bọt của công việc cũ, lại thêm phần đi lại vất vả, cô cũng vẫn chấp nhận.

Hằng ngày cô tỉnh dậy đi làm lúc sáu giờ sáng và trở về lúc tám, chín giờ tối. Thời gian gần đây, Thẩm Thanh mới lĩnh hội đầy đủ vai trò tích cực của mỹ phẩm, chỉ ít nó cũng giúp cô che đậy đôi mắt thâm quầng và gương mặt bơ phờ trước mọi người.

Sau năm ngày dài đi đi về về giữa công ty, bến tàu điện ngầm, xe buýt, nơi ở, cuối cùng cũng đến hai ngày nghỉ cuối tuần. Ngày nghỉ đầu tiên thật sự đáng quý, Thẩm Thanh ngủ nướng đến tận trưa hôm sau. Nhà A tầng mười chín, cô cảm thấy may mắn khi thuê được căn phòng này, vì khung cảnh phía trước ban công rất thoáng đãng, có thể phóng tầm mắt ra thật xa. Thẩm Thanh khoác trên mình chiếc váy ngủ hai dây, vô tư đi lại trong phòng. Rèm cửa mở toang nhưng không hẳn lúc nào ánh sáng cũng xuyên được vào, đó là một ưu điểm của những phòng trên tầng cao.

Đúng lúc Thẩm Thanh lấy chai nước khoáng, lục tìm đồ ăn trong tủ lạnh thì nghe thấy tiếng chuông cửa mơ hồ vọng lại. Không phải là tiếng chuông phòng mình mà là của phòng đối diện. Sau đó âm thanh chuyển thành tiếng gõ cửa mỗi lúc một lớn hơn. Thẩm Thanh mặc áo khoác ngoài, mở cửa ra xem.

Một người mặc đồng phục nhân viên phục vụ hàng ăn đang cầm trên tay chiếc bánh pizza, bộ mặt có vẻ nôn nóng.

Thẩm Thanh cười.

Cô mở cửa, vì không muốn tiếng gõ cửa gấp gáp làm ảnh hưởng đến tâm trạng ăn trưa của mình chứ hoàn toàn không phải vì nhiều chuyện. Thế nên sau khi biết được tình hình, cô lập tức đóng cửa lại. Nhưng đúng lúc cánh cửa chuẩn bị khép lại, âm thanh lạch cạch ở phòng đối diện lại cất lên, cánh cửa màu hồng thẫm mở ra.

Thẩm Thanh sững lại, cách một hành lang nhỏ, cô nhìn thấy phòng đối diện có một người đang đứng dựa vào một bên cửa, mặc đồ đen và đeo một cặp

Kính râm. Là anh ta?

Cặp mắt Thẩm Thanh mở to, không ngờ, hàng xóm của cô lại chính là người con trai ấy.

Cậu bé đưa pizza giờ đã hết kiên nhẫn:

“Anh gọi loại pizza sáu centimet, tổng cộng năm mươi lăm nhân dân tệ. Phiền anh kí nhận giúp.”

Nói đoạn, cậu bé đưa chiếc bánh về phía người thanh niên.

Thẩm Thanh chau mày, sắc mặt người thanh niên đó trắng một cách đáng sợ. Điều khó hiểu là ban ngày ban mặt, lại ở trong nhà, sao anh ta vẫn còn đeo kính râm?

Hứa Khuynh Quyết dựa phần lớn trọng lượng cơ thể vào một bên cửa, trước mắt anh là một màu đen quen thuộc. Nghe giọng điệu người đưa hàng có vẻ thúc giục, anh vội thò tay vào túi quần lôi ra tờ một trăm nhân dân tệ, điềm nhiên đưa cho người đưa hàng:

“Không cần trả lại. Còn bánh, cứ đặt dưới sàn là được rồi!”, anh nói.

“Còn nữa.” Nghiêng đầu theo thói quen, giọng nói vô cảm của Khuynh Quyết lại cất lên:

“Kí nhận chỗ nào? Tôi không nhìn thấy, làm ơn đưa bút và chỉ cho tôi vị trí kí nhận.”

Âm thanh buông lơi, một sự im lặng bao trùm pha lẫn đôi chút bàng hoàng của người đối diện. Hứa Khuynh Quyết kiên nhẫn đưa tay ra chờ đợi.

“À... Bút đây... Anh làm ơn kí ở chỗ này...”

Cậu bé giao hàng cũng bất ngờ, lúc lâu sau mới định thần lại, lấy bút và tờ biên nhận đặt vào tay Hứa Khuynh Quyết.

Nhưng người còn kinh ngạc hơn có lẽ là Thẩm Thanh, nhìn người thanh niên chỉ cách mình vài mét, cô chau mày.

Chả trách hôm qua anh ta không phát hiện ra sự theo dõi của cô, chả trách cô đã đứng bao lâu mà anh ta vẫn không lấy gì làm lạ. Một người như thế, lẽ nào lại không thể nhìn thấy?

Thẩm Thanh há hốc miệng, gương mặt hiện rõ vẻ ngỡ ngàng. Cô đứng nhìn anh phải nhờ sự giúp đỡ của cậu bé đưa hàng mới biết chỗ kí nhận, nguyệt ngọc vài nét rồi quay người trở vào.

Thẩm Thanh cố khép cửa thật nhẹ vì cô sợ tiếng đóng cửa sẽ làm kinh động đến anh. Cô không muốn anh biết có người này giờ vẫn đứng theo dõi mọi chuyện. Như vậy không chỉ thất lễ mà còn làm anh tổn thương.

Trong lúc ăn cơm, Thẩm Thanh nghĩ có lẽ trên đời này không có gì là hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chương 2

Bước vào phòng, Thẩm Thanh lấy một chiếc CD đặt vào máy hát. Âm thanh du dương của tiếng sáo tràn ngập căn phòng. Lúc này Thẩm Thanh mới nhớ ra cánh cửa vẫn chưa khép chặt.

Sự việc ban nãy vẫn còn đọng lại chút nuối tiếc và kinh ngạc, Thẩm Thanh bước đến bên cửa, ngó sang phòng đối diện một cách vô thức.

Bỗng cô sững người.

Cánh cửa phòng đối diện vẫn mở, người thanh niên ban nãy ngồi tựa vào cửa, đầu hơi cúi xuống, sắc mặt nhợt nhạt.

Thẩm Thanh không nói mà cũng không đoán, cô rảo bước đến bên cạnh anh:

“... Anh ơi, anh vẫn ổn chứ?” Cô hơi cúi người, hỏi.

Nhìn gương mặt anh ở khoảng cách gần thế này, Thẩm Thanh phải thừa nhận rằng, dù mắt không nhìn thấy, dù sắc mặt nhợt nhạt đến kinh người, nhưng những đường nét trên gương mặt hao gầy của anh vẫn rất đẹp.

Thẩm Thanh chạm nhẹ lên cánh tay anh. Thời tiết nóng bức thế này mà anh ta vẫn mặc chiếc áo sơ mi dài tay, cô nhắc lại lần nữa:

“Anh có cần giúp gì không?”

Một lúc lâu, cô mới nghe được câu trả lời lãnh đạm.

“Không cần.”

Giọng nói nhỏ, yếu ớt khiến Thẩm Thanh ái ngại vô cùng.

Người này rõ ràng không ổn chút nào, vì thế, cô cũng không thể vì một câu nói “không cần” của anh ta mà lập tức bước đi.

Cúi hẳn người xuống, phớt lờ sự cự tuyệt của anh, cô tiếp lời:

“Anh có tự đứng dậy được không? Hay để tôi giúp?”

Hứa Khuynh Quyết hướng gương mặt về phía phát ra giọng nói, trầm ngâm giây lát rồi tự bám vào thành cửa, từ từ đứng dậy.

Thẩm Thanh thờ phào. Tuy động tác cứng nhắc, chậm chạp, nhưng ít ra anh ta vẫn tự mình đứng dậy được, xem ra không có gì đáng ngại. Có điều nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, cô lại thấy buồn cười. Từ trước đến nay, cô không phải người nhiệt tình, lắm chuyện, hôm nay định ra tay làm điều thiện một chuyện, ai ngờ lại gặp phải một kẻ lạnh lùng, xa cách như thế.

Vốn không thích phiền phức, lại thấy đối phương cự tuyệt sự giúp đỡ và có thể tự đứng dậy được, cô quay người định trở lại phòng. Vừa nhắc chân, cô chạm ngay phải hộp bánh pizza.

Hộp pizza vẫn ở nguyên vị trí lúc cậu bé đưa hàng đặt lại.

“À, hộp bánh của anh.”

Thẩm Thanh cúi người xuống nhắc chiếc hộp lên đưa cho anh ta. Đã giúp thì giúp cho chót, hơn nữa anh ta không nhìn thấy, mình cũng không nên so đo tính toán, Thẩm Thanh tự nhủ.

“Cảm ơn!”

Hứa Khuynh Quyết nói, rồi theo cảm giác anh đưa tay ra nhận bánh.

Trời ạ, đến một câu cảm ơn cũng nói lạnh lùng như thế. Cô chép miệng. Bất giác, cũng buông thõng một câu:

“Không cần khách sáo.”

Thẩm Thanh nghĩ, nếu anh ta không phải là hàng xóm, lại quá đẹp trai và mắt không nhìn thấy thì cô sẽ không rỗi hơi đến mức muốn đi giúp đỡ một kẻ lạnh lùng, không biết cư xử như thế. Hà tất gì phải tự chuốc phiền phức chứ?

Đứng trước cánh cửa vừa khép lại, Thẩm Thanh lại nghĩ đến Hứa Quân Văn – con người lúc nào cũng phát ra hào quang sán lạn tựa ánh mặt trời. Nếu Hứa Quân Văn là ngọn lửa nồng nhiệt thì người thanh niên này ắt hẳn là tảng băng lạnh lẽo. Một người giống như ban ngày rực rỡ, còn kẻ kia lại chẳng khác gì màn đêm âm u...

Sau một hồi so sánh, Thẩm Thanh lắc đầu, loại bỏ những suy nghĩ băng quơ đó ra khỏi suy nghĩ. Tiếng sáo vang đến, cô cúi xuống nhìn bàn chân mình trên nền gạch men, cao thêm chút nữa là bắp chân nhỏ, trắng, rồi đến đầu gối, một nửa đùi. Bây giờ cô mới để ý mình chỉ mặc chiếc váy ngủ hai dây mỏng manh màu hồng phấn.

May mà anh ta không nhìn thấy!

Liếc nhìn cánh cửa im lìm của phòng đối diện một lần nữa, Thẩm Thanh khoanh tay, chân bước theo điệu nhạc trở lại phòng.

Hứa Khuynh Quyết rót một cốc nước. Thứ chất lỏng ấm nóng đi qua cổ họng, xuống dạ dày đang khê quặn lại. Anh lần theo mép bàn ngồi xuống, bên tay là hộp pizza vẫn chưa mở.

Những thứ thức ăn chiên xào thế này thực sự không hợp với anh. Nhưng vì đã đến giờ ăn trưa, anh tiện tay bấm số điện thoại của hàng phục vụ gọi họ mang đồ ăn nhanh đến. Thứ anh cần cho cái dạ dày của mình là sự kiên trì chăm bẵm với những đồ ăn nhẹ, dễ tiêu như thế, dù anh hoàn toàn không có hứng thú với chúng. Ban nãy anh ngồi bệt trước cửa là do con đau dạ dày dữ dội khiến anh không thể đi vào phòng, không ngờ lại thu hút sự chú ý của người hàng xóm mới.

Tối hôm nay, Hứa Khuynh Quyết mới biết, người vừa chuyển tới phòng đối diện hóa ra là một cô gái trẻ. Cô có giọng nói dịu dàng và những ngón tay thon dài, ấm áp. Đó là điều anh cảm nhận được lúc vô tình chạm vào tay cô khi nhận hộp bánh pizza. Ngoài ra, trên người cô còn toát ra một hương

thơm rất nhẹ, có lẽ là mùi dầu gội đầu, tự nhiên mà thanh thoát.

Nếu là trước đây, chắc chắn anh không phát hiện ra những điều như thế. Nhưng từ ngày đôi mắt mất đi ánh sáng, những cơ quan khác trên cơ thể cũng trở nên nhạy cảm hơn hẳn.

Hứa Khuynh Quyết nhớ lại giọng điệu cổ tình trầm xuống lúc cô gái nói “không cần khách sáo”, rõ ràng là sự đáp trả thái độ lạnh lùng của anh.

Anh nghiêng đầu, đôi môi mỏng thoáng hiện nét cười.

...

Tuần thứ hai sau khi chuyển nhà, cuối cùng Thẩm Thanh cũng gặp được Hứa Quân Văn.

Phải mất gần bốn mươi phút Thẩm Thanh mới thoát ra khỏi dòng người dưới đường hầm xe điện. Lúc đi ngang qua một nhà hàng kiểu Ý, cô vô tình nhìn thấy anh. Từng từng từng ra bao cảnh, nhưng cô hoàn toàn bất ngờ khi gặp gỡ anh trong tình cảnh như thế.

Khựng lại trong giây lát, Thẩm Thanh bèn tiến đến, đập nhẹ tay lên tấm cửa kính của nhà hàng.

“Hi!”

Phía bên trong cửa kính, Hứa Quân Văn ngẩng đầu, ngạc nhiên.

Trong bóng tối, nụ cười của Thẩm Thanh rạng rỡ như hoa.

“Phòng cũ hết hạn thuê, bạn em giới thiệu đến khu này. Ở đây môi trường tốt, mà giá cả cũng hợp lý.” Thẩm Thanh viện cớ khi Hứa Quân Văn hỏi thăm.

“Nghe nói anh cũng ở đây?” Thẩm Thanh nghiêng đầu, cố ý tỏ vẻ không dám chắc về điều này. Nhìn ngang gương mặt Hứa Quân Văn khi hai người ngồi cùng một phía bàn, cô thấy anh không khác mấy so với hồi còn học đại học, vẫn nụ cười tươi và thần thái trẻ trung.

Hứa Quân Văn gật đầu:

“Anh chuyển đến đây được ba năm rồi.”

Thẩm Thanh chỉ tay về toà nhà phủ lớp sơn màu vàng nhạt ở phía trước mặt:

“Em ở bên kia.”

“Toà nhà đó?” Hứa Quân Văn có chút ngạc nhiên.

“Vâng vâng, tầng mười chín, phòng A.”

Thẩm Thanh nói rành mạch địa chỉ phòng mình, cô hy vọng Hứa Quân Văn sẽ nhớ.

“Thật trùng hợp!” Hứa Quân Văn hơi sững sờ, cười đáp.

Thẩm Thanh không hiểu:

“Trùng hợp cái gì?”

“À, không có gì.” Quân Văn nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời.

Thẩm Thanh chau mày với vẻ nghi hoặc. Không hiểu sao sắc mặt Hứa Quân Văn lại căng thẳng như thế.

“Đến nơi rồi.”

Thẩm Thanh nói khi hai người dừng lại trước tòa nhà. Hai tay đút trong túi quần, Hứa Quân Văn hất cằm nói với Thẩm Thanh:

“Em lên đi, có gì hôm khác gọi điện nhé.”

“Anh biết số của em à?” Thẩm Thanh hơi bất ngờ.

Hứa Quân Văn đọc một mạch số điện thoại của cô rồi cười nói:

“Em chưa thay số chứ?”

Thẩm Thanh vội lắc đầu, cố kiềm chế niềm vui sướng trong lòng để nó không lộ trên nét mặt. Không ngờ, Hứa Quân Văn có thể đọc vanh vách số điện thoại của cô. Mọi mệt mỏi trong ngày bỗng chốc tan biến.

“Vây... anh ngủ ngon nhé!”

“Em cũng ngủ ngon.”

Thắm Thanh tươi cười vẫy tay chào, bước vào khu đại sảnh và đi đến thang máy.

Biết Hứa Quân Vẫn vẫn đang dõi theo mình, vì thế cô bước đi thật nhanh.

Thắm Thanh khẽ hát, ngẩng đầu nhìn những con số đỏ báo hiệu tầng của thang máy không ngừng thay đổi, đến khi âm thanh “bình bong” cất lên, thang máy dừng lại.

Cô muốn vào phòng thật nhanh để gọi điện cho Lâm Mị, kể cho cô ấy nghe “thành quả” tối nay của mình. Đang hào hứng bước ra khỏi thang máy, cô thấy hai người đang đứng chắn lối vào – một nam và một nữ.

Bất giác dừng bước, cô chau mày, phía trước là gương mặt lạnh lùng quen thuộc đó, có một cô gái xinh đẹp với đôi mắt rung rung lệ.

Tuy không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy những ngón tay của cô gái đang đan chặt vào nhau, Thắm Thanh không nén nổi tiếng thở dài trong lòng: Không ngờ, trước một cô gái xinh đẹp đang rung lệ thế này mà anh ta vẫn lạnh lùng, vô cảm đến vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên cô có cơ hội được chiêm ngưỡng trọn vẹn vẻ ngoài của Hứa Khuynh Quyết.

Hôm nay anh không đeo kính, đôi đồng tử đen như ngọc hiện lên trên gương mặt sắc cạnh tạo sự hài hòa, toàn vẹn hiếm thấy. Có điều, đôi mắt ấy lúc nào cũng vô hồn.

Thắm Thanh nghĩ, cho dù vẻ đẹp tuyệt vời như thế nào thì việc một người đàn ông khiến phụ nữ đau khổ cũng là người chẳng ra gì. Cô khẽ nhếch môi, nghiêng người định lách qua họ để đi về phòng. Tiếng giày cao gót chạm nền gạch men vang vọng, Thắm Thanh nói với đôi trai gái vẫn im lặng đối diện nhau từ nãy đến giờ.

“Xin lỗi, cho đi nhờ.”

Không ai lên tiếng. Cô gái dịch sang bên để nhường đường. Thắm Thanh nhìn thấy hàng mi cô rũ xuống, che lấp đôi mắt đẹp ẩn chứa bao tâm trạng phức tạp.

“Em về đi. Anh ấy đang đợi em ở nhà hàng đó.”

Khi Thắm Thanh tra chìa khóa vào ổ thì giọng nói lạnh lùng của người con trai khiến cô không thể không quay đầu lại nhìn.

“Khuynh Quyết...”

Cô gái đưa tay ra, hình như muốn nắm lấy bàn tay người con trai, nhưng sau đó chợt dừng lại.

“Em đi đi.”

Chỗ Thắm Thanh đang đứng không thể quan sát được nét mặt của người con trai, nhưng vẫn có thể nghe thấy giọng nói lạnh lùng quen thuộc ấy. Cô không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không, nhưng cô cảm thấy trong giọng nói ấy ngoài sự lạnh lẽo vô cảm ra, còn chứa đựng sự buồn xuôi, tuyệt vọng...

Nhưng sau đó cô lại phủ định ngay nhận xét của mình.

Buồn xuôi ư? Thắm Thanh nhìn con người mà chỉ từ phía sau thôi cũng toát ra vẻ lãnh đạm, dửng dưng. Có lẽ tính từ ấy không bao giờ dành cho anh ta.

Chiếc chìa khóa vẫn nằm im trong tay cô, mãi đến khi cô gái đó cúi đầu, lặng lẽ bước vào thang máy, cô mới giật mình nhận ra nãy giờ mình đã tò mò theo dõi chuyện riêng tư của người khác.

Khẽ nhún vai trước hành động không bình thường này của mình, Thắm Thanh quay người lại mở cửa. Khi chưa chạm đến tay nắm cửa, cô lại nghe âm thanh khe khẽ cất lên:

“Thú vị chứ?”

“Gi cơ?”

Hứa Khuynh Quyết quay người lại, đôi môi nhợt nhạt khẽ động đậy thành nụ cười giấu cợt.

Thắm Thanh hơi tức giận, giải thích:

“Tôi không cố ý.”

Mình đâu phải người lăm chuyện chứ! Cô tự nhủ lòng mình.

Nhưng nghĩ lại, rõ ràng cô phải mở cửa vào nhà lâu rồi, vì thế cô cảm thấy lời giải thích của mình không có sức thuyết phục.

“Tôi xin lỗi!” Thẩm Thanh thở dài, cúi đầu nói.

Thực ra, Hứa Khuynh Quyết không có ý trách móc cô. Nhưng nãy giờ không nghe thấy tiếng mở, đóng cửa nên anh mới đoán người hàng xóm mới này vẫn đứng nhìn anh và Dụ Cẩm Quỳnh. Anh chỉ buột miệng thốt ra một câu mĩa mai, nhưng đối tượng của câu nói ấy lại chính là anh.

Nghe Thẩm Thanh xin lỗi, anh khẽ lắc đầu, bước trở vào phòng theo cảm giác.

Anh bước rất chậm. Ngoài màn đêm đen trước mắt, vẫn là con choáng váng quen thuộc. Nhưng anh biết, đó không phải điều nghiêm trọng nhất. Vì lúc này, những cơn đau nhói vùng ngực lại trào dâng sau một thời gian dài vắng bóng.

Bất đắc dĩ, anh đưa tay sờ mồm vách tường bên cạnh, đôi chân run run không chút sức lực.

Ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng bước chân đang đi về phía mình. Rồi một đôi tay ấm áp, mềm mại đặt lên cánh tay anh.

“Anh sao vậy?”

Giọng nói dịu dàng pha chút hoảng hốt.

Thực tình, Thẩm Thanh hoảng thật. Cô phát hiện sức khỏe người con trai này thực sự có vấn đề. Nếu không tại sao mỗi lần gặp mặt, sắc mặt anh lại nhợt nhạt đáng sợ như vậy. Ngay khi nhìn thấy anh bám tay vào vách tường, cô đã vội bước tới.

Dựa một nửa người vào tường, Hứa Khuynh Quyết lắc đầu, đợi cho cơn choáng váng qua đi. Anh muốn nói gì đó cho cô đỡ bận tâm và trở lại phòng, nhưng cơn đau làm anh không đủ sức để cất tiếng. Huống hồ, những triệu chứng đau đớn này lâu lắm rồi mới phát tác, anh không dám chắc trong khi không có thuốc dự phòng, liệu mình có thể tự đi được hay không.

“Anh đi được không? Để tôi dìu anh.”

Lần này, Thẩm Thanh nói một cách kiên quyết, không cho đối phương có cơ hội chối từ như lần trước. Vì rõ ràng, tình trạng của anh ta ngày hôm nay nghiêm trọng hơn nhiều.

Hứa Khuynh Quyết nghiêng mặt, rồi gật đầu.

Thẩm Thanh nhẹ nhàng hít thở, sốc cánh tay lạnh lẽo đặt lên vai mình, cẩn thận dìu anh ta vào căn phòng ngay cạnh đó.

“Nước ở đâu? Anh có cần uống thuốc không?”

Thẩm Thanh chống nạnh đứng trong phòng khách, nhìn anh ngồi tựa vào ghế sofa.

Hứa Khuynh Quyết ấn tay lên ngực, khẽ chau mày, một lúc sau mới nói:

“Bình nước trong bếp, nước nóng. Cảm ơn cô.”

Thẩm Thanh nhanh chóng bưng ly nước ra, đặt vào tay Hứa Khuynh Quyết.

“Có thuốc không?”

“Không cần, bệnh cũ thôi.”

Uống ngụm nước ấm, Hứa Khuynh Quyết lim dim mắt, thần sắc dần trở lại vẻ điềm nhiên.

Thuốc của anh để hết trong phòng ngủ, nhưng anh không muốn phiền đến cô.

Thẩm Thanh há miệng ngạc nhiên. Chứng kiến sự thờ ơ của Hứa Khuynh Quyết, cô vừa giận vừa buồn cười. Rõ ràng bệnh không nhẹ, vậy mà anh ta lại tỏ vẻ điềm đạm như không có gì nghiêm trọng.

Cô lắc đầu, lùi về phía sau, hỏi.

“Vậy có gì cần tôi làm nữa không?”

Hứa Khuynh Quyết vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi, anh mở to mắt, quay mặt về phía âm thanh phát ra:

“Không cần đâu. Hôm nay, cảm ơn cô.”

Nhìn đôi mắt vô định của Khuynh Quyết, Thẩm Thanh sững lại. Cô không biết, một người không nhìn thấy gì như anh sẽ sống một mình ra sao? Nhưng cũng vì thế mà bây giờ cô mới có thể vô tư ngắm nhìn anh.

Cô thấy, sự mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt hao gầy đó, đôi mày hơi chau lại, tay phải vẫn ôm ngực.

“Anh... rốt cuộc có chỗ nào không được khỏe?” Thẩm Thanh suy nghĩ một lúc, cuối cùng hỏi.

Hứa Khuynh Quyết vẫn lặng im, chỉ quay mặt lại. Con đau tim lần này kéo dài lâu hơn thường lệ, anh phải cố sức kìm nén để không thở hổn hển trước mặt người khác. Con choáng váng đã không còn, thay vào đó là hai thái dương đau nhức hết đợt này đến đợt khác.

Cô ấy hỏi anh, có chỗ nào không khỏe. Thật sự ngay cả anh cũng không biết, trên cơ thể mình bây giờ, có còn bộ phận nào hoàn toàn khỏe mạnh không.

Một lúc sau, Khuynh Quyết nở một nụ cười lạnh nhạt, khẽ nói

“Thật ngại quá. Lần nào cũng để cô trông thấy bộ dạng này.”

Thẩm Thanh khựng lại.

Khuynh Quyết nói tiếp:

“Cô về đi, tôi không sao.”

Trong giọng nói ấy, tuy vẫn còn sự lạnh lùng quen thuộc, nhưng đã bớt xa cách.

“Hôm nay, cảm ơn cô.”

Thẩm Thanh đi rồi, căn phòng lại yên ắng.

Hứa Khuynh Quyết vẫn ngồi trên ghế sofa, tay quờ quờ ra phía trước tìm tấm thiệp hồng ban nãy rồi đặt sang bên.

Những ngón tay thon dài mân mê trên bề mặt giấy. Tuy không nhìn thấy, nhưng anh có thể hình dung ra hình dáng của nó. Màu đỏ tươi, mạ vàng, trang nhã, đắt tiền, lại còn tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng.

Lễ đính hôn của con trai cả nhà họ Hứa, dĩ nhiên phải thể hiện sự trang trọng và cao quý mà gia tộc này đã chú trọng bao lâu nay.

Bờ môi Khuynh Quyết khẽ cong lên, ngón tay dừng lại chính giữa trung tâm của tấm thiệp. Chỗ này, chắc là in tên của hai nhân vật chính: Hứa Quân Văn và Dụ Cẩm Quỳnh – một là anh trai, một là người yêu cũ của anh.

Vui sướng, sự cố bất ngờ, chia ly, phản bội, có mấy ai dễ dàng vượt qua được.

Điều này, ngay từ ba năm về trước, khi tai nạn xảy ra và kết quả khám nghiệm bày ra trước mắt, Hứa Khuynh Quyết đã tiên đoán được. Dụ Cẩm Quỳnh, người con gái cao quý, tao nhã ấy, anh không tin cô có thể dành cả đời để chăm sóc cho một kẻ mù lòa. Và lại, anh cũng không bao giờ để cô làm như vậy. Vì thế, khi cô nói lời chia tay trong bệnh viện, anh đã bình tĩnh đón nhận. Nhưng điều anh không ngờ là chỉ vèn vẹn một tháng sau đó, cô lại tay trong tay với một người con trai họ Hứa khác.

Nhớ đến một tiếng trước, Dụ Cẩm Quỳnh dè dặt đưa tấm thiệp cưới, Hứa Khuynh Quyết cố gượng đứng dậy, hai tay ôm ngực, đôi mày chau lại.

Anh khẳng định mình không còn yêu cô nữa, nhưng không ngờ lúc cô bước đi, con đau tim dữ dội tái phát, khiến anh không kịp phòng bị.

Rõ ràng đã chọn quên đi cuộc tình ấy, nhưng tại sao anh vẫn thấy đau lòng?

Hứa Khuynh Quyết không tìm được lý do. Anh chỉ biết hôm nay nếu không có sự giúp đỡ của Thẩm Thanh, có lẽ lúc này anh đã không thể ngồi thư thái trên ghế sofa, nghĩ đến những điều chính mình cũng không thể hiểu nổi.

Lúc đứng dậy, Khuynh Quyết chậm chậm hít thở. Anh phát hiện không khí xung quanh còn vương vấn mùi hương thanh khiết, giống như hương thơm từ tóc Thẩm Thanh trong lần đầu gặp mặt.

Ba ngày sau.

Thẩm Thanh vẫn còn gặm nhấm niềm vui từ lần tình cờ gặp Quân Văn. Tuy cô không yêu cầu anh phải đáp lại tình cảm của mình, nhưng cũng khó tránh khỏi sự mong ngóng. Cảm giác giống như hồi còn học đại học, chờ đợi những bước phát triển tiếp theo và những niềm vui sắp đến.

...

Trên đường từ cơ quan trở về nhà, Thẩm Thanh vào cửa hàng mua một chiếc bánh ga tô dâu quện trứng sữa và một miếng Tiramisu[1] vị trà xanh. Về đến nơi, Thẩm Thanh gõ cửa phòng Hứa Khuynh Quyết.

“Hi, chào anh!”

Cánh cửa mở, Thẩm Thanh vui vẻ chào.

Hứa Khuynh Quyết cố gắng điều chỉnh ánh nhìn về phía phát ra âm thanh. Dĩ nhiên là chỉ uổng công. Thẩm Thanh chỉ thấy anh nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt tê dại hướng qua bờ vai cô “nhìn” vô định.

Không giấu nổi đôi chút xót xa, Thẩm Thanh nói.

“Là tôi đây.”

“Tôi biết mà.”

Hứa Khuynh Quyết gật đầu, anh nhận ra giọng nói của cô.

“Tôi mua bánh ga tô. Anh có muốn nếm chút không?”

Thẩm Thanh đứng đưa hộp bánh trước mặt anh theo thói quen, chợt nhớ anh không thể nhìn thấy, cô bèn diễn giải bằng lời.

“Vị trà xanh, mới đây. À, anh có thích vị dâu không?”

“Tôi không thích ăn.”

Hứa Khuynh Quyết dừng lại một lúc, nét cười thoáng hiện trên gương mặt.

“Cảm ơn cô!”

Bánh ga tô vị dâu ư? Cái cô gái mà anh đến giờ vẫn chưa biết tên này, tưởng anh là trẻ con sao?

Đôi tay Thẩm Thanh dừng lại trong không trung, bỗng thấy e ngại về hành động của mình. Đây là lần đầu tiên cô chủ động thân thiết với một người con trai xa lạ. Ngay cả hồi mới quen Hứa Quân Văn, cô cũng chưa bao giờ như thế. Lúc ghé vào cửa hàng, cô đã mua hai phần ăn một cách vô thức, rồi đến gõ cửa nhà Hứa Khuynh Quyết một cách tự nhiên. Thẩm Thanh nhận thấy, cô có thể sẵn sàng bỏ chút thời gian để quan tâm đến cuộc sống của anh ta.

Ngó vào phòng Hứa Khuynh Quyết, Thẩm Thanh do dự hỏi.

“Anh... chắc chắn là không cần chứ?”

Căn phòng vẫn lạnh lẽo, hoàn toàn không thấy không khí của một bữa ăn, cô ngờ rằng hàng ngày anh ta không ăn uống đúng giờ.

“Chắc chắn chứ?”

Hứa Khuynh Quyết nhướn đôi lông mày, cười nhạt, sau đó mới nói:

“Dù tôi thấy đói, cũng không thể ăn bữa tối như thế này được.”

Thẩm Thanh ngây người, biết rõ anh không nhìn thấy, vậy mà cô vẫn nghĩ những cử chỉ ban nãy của mình anh đều biết được. Cô nhìn anh trần trối.

Hứa Khuynh Quyết thật cao. Thẩm Thanh cao một mét bảy mươi mà cô vẫn phải hơi ngẩng lên mới thấy hết gương mặt anh. Cô vô tư ngắm nghía, bắt đầu từ những sợi tóc đen cắt ngắn rũ trước trán, rồi nhìn xuống cả khuôn mặt.

Anh có một đôi mắt rất đẹp, mũi thẳng, đôi môi mỏng màu hồng nhạt, tạo thành những đường nét hoàn mỹ. Nhưng điều khiến Thẩm Thanh chú ý hơn cả là đôi mắt – đồng tử đen sẫm không thần sắc, hoàn toàn không biết cô đang nhìn anh, càng không thể có biểu cảm khi giao tiếp. Vậy mà nó lại thu hút sự chú ý của cô. Cô ngắm nhìn đôi mắt đã mất đi thần sắc ấy, cảm thấy mình như bị cuốn vào trong hoang mang, sâu thẳm.

“Cô đang nhìn gì thế?”

“À...”

Âm thanh nhỏ nhẹ đánh thức Thẩm Thanh, cô chớp chớp mắt, định thần trở lại.

“Cô vẫn đang nhìn tôi sao?”

“...”

Thẩm Thanh nghiêng đầu nhìn Hứa Khuynh Quyết với vẻ nghi ngờ. Mà cô cũng chẳng biết đáp lại ra sao. Giờ thì cô tin rằng, linh cảm của người mù cực kỳ chính xác.

“Nếu không có chuyện gì thì cô về nghỉ sớm đi.” Hứa Khuynh Quyết không muốn truy hỏi đến cùng, chỉ lạnh nhạt nói.

“À, vậy tôi đi đây.” Thẩm Thanh cắn môi, khẽ thở dài.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần và tiếng cửa khép lại, Hứa Khuynh Quyết mới quay người vào phòng, nét mặt đìu hiu, lạnh lẽo.

Tuy Thẩm Thanh đã từng giúp đỡ anh nhưng theo trực giác, anh không nghĩ cô là người nhiệt tình. Vậy tại sao lại mang bánh ga tô đến gõ cửa nhà một người mà đến tên còn chưa biết. Ngoại trừ việc tò mò về đôi mắt và thân thể anh ra, Hứa Khuynh Quyết không tìm được nguyên do nào khác.

Nhưng điều anh ghét nhất chính là sự thương cảm và quan tâm quá mức của người khác.

...

[1] Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của Ý. Cái tên “Tiramisu” được hiểu theo nghĩa là “Món ăn của thần thánh”. Bánh là sự hòa quyện giữa hương thơm của cà phê, rượu nhẹ, vị béo của trứng cùng kem phô mai.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chương 3

Ban đêm, Thẩm Thanh lấy chiếc váy ngủ hai dây có thêu hoa mua từ tuần trước ra mặc, xỏ chiếc xăng đan hồng, rồi bước ra ngoài ban công hóng gió.

Ngón tay dịch chuyển qua lại quanh ly nước đá, mắt nhìn vào màn đêm đen thẫm trước mắt, cô hồi tưởng lại bữa ăn cùng Hứa Quân Văn cách đó mấy tiếng – một bữa tối trọn vẹn niềm vui.

Sau ba tiếng trò chuyện, cô nhận thấy dường như mọi thứ không có gì thay đổi. Hứa Quân Văn vẫn giữ kiểu nói chuyện sắc sảo, hài hước, tính tình coi mờ. Suốt bữa ăn, họ toàn ôn lại kỷ niệm thời đại học, bàn luận về những người mà cả hai đều quen biết, cảm giác như quá khứ ùa về. Có điều, Hứa Quân Văn ngày càng thành thực, hiểu đời, trong ánh mắt và câu nói còn có chút thực dụng. Điều này khiến Thẩm Thanh cảm thấy hơi thất vọng. Cô thích những người có tài, nhưng lại thấy buồn khi chứng kiến một con người trước đây vô tư như vậy trở nên quá rành rọt sự đời. Nhưng cô hiểu một cách sâu sắc rằng, sự thay đổi ấy là tất yếu. Thời đại này, những người chất phác, không chút tư lợi thật khó mà tồn tại, đặc biệt là phải vật lộn trong môi trường kinh doanh phức tạp như Hứa Quân Văn.

Vì thế, Thẩm Thanh bỏ qua những tiểu tiết làm cô không hài lòng. Buổi tối hôm nay, vẫn có thể nói là hoàn hảo.

Hôm sau, Thẩm Thanh hẹn Lâm Mị đi dạo. Cô muốn mua một bức tranh đề trang hoàng cho bức tường trắng đơn điệu trong ngôi nhà mới.

Hai người nói chuyện vui vẻ cho đến khi bước vào một phòng tranh rất trang nhã.

Phòng tranh nằm trên con phố ồn ào mà lại yên tĩnh như thế. Bằng con mắt của người từng là sinh viên chuyên ngành Mỹ thuật, Thẩm Thanh nhìn một lượt căn phòng lấy màu trắng xanh làm chủ đạo, cô trầm tán thưởng.

Quản lý nơi đây là một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, lịch sự chào đón hai người.

Thẩm Thanh kéo tay Lâm Mị bước chậm rãi qua hành lang rộng và dài, ngắm những bức tranh treo trên tường màu trắng sữa. Trong số đó, không ít bức là của những danh họa đương thời, nhưng Thẩm Thanh lại không để ý nhiều đến chúng. Ngay từ lúc vừa đặt chân đến, cô đã bị bức tranh treo ở cuối hành lang thu hút.

Khung trời màu xanh xám, con đường mờ tối, hai bên đường là hàng cây cuối thu trơ trụi, một người con gái đứng tận cuối con đường, mơ hồ, không rõ dung nhan. Mái tóc dài bị gió thổi bay sang bên tạo cảm giác vô cùng tiêu điều, lạnh lẽo.

Đây không phải một bức tranh sinh động với màu sắc rực rỡ quyết liệt, tất cả là những nét xám lạnh đìu hiu. Người con gái trong tranh ngay cả nét mặt cũng rất đỗi mong lung. Nhưng nó lại là điểm thu hút sự chú ý của Thẩm Thanh nhất bên cạnh những bức tranh rực rỡ bắt mắt khác.

Thẩm Thanh tiến đến gần hơn, tiếng giày cao gót chậm chậm, nhịp nhàng. Dừng lại trước bức tranh, cô say sưa ngắm nhìn người con gái ấy, một cảm giác cô độc, lạnh lẽo trào dâng khiến cô khó hiểu.

“Câu sao thế?” Lâm Mị đến bên cạnh hỏi.

“Tớ thích bức tranh này.”

“Gi cơ?”

“Tớ thích bức này.” Thẩm Thanh hơi nghiêng đầu, đôi mắt vẫn nhìn vào bức tranh.

Lâm Mị cũng ngẩng đầu ngắm nghía:

“Phong cách âm đạm, treo trong phòng cậu có hợp không?”

Thẩm Thanh lắc đầu. Không hợp thì sao chứ?

“Tôi muốn mua nó.” Thẩm Thanh quay đầu nói với người quản lý.

“Xin lỗi cô. Thật ngại quá. Bức này chỉ để trưng bày thôi.”

“Tại sao?”

Thẩm Thanh lại ngược nhìn bức tranh lần nữa. Nếu không phải ở đây không cho chạm tay vào các bức tranh thì Thẩm Thanh đã với tay lên chạm vào lớp vải nền xám của nó rồi.

“Đó là quy định của ông chủ.” Người phụ nữ cười vẻ rất lấy làm tiếc.

“Tiếc thật!” Thẩm Thanh nhún vai.

Vừa dứt lời, cánh cửa phòng tranh mở ra. Thẩm Thanh chưa kịp quay người lại nhìn thì đã nghe âm thanh tán thưởng từ phía sau Lâm Mị.

Người thanh niên với gương mặt nhợt nhạt nhưng vô cùng tuấn tú từ phòng tranh bước ra khiến Thẩm Thanh không tin vào mắt mình. Anh chống chiếc gậy màu đen, thần thái vô định.

“Đây chính là ông chủ của chúng tôi, anh Hứa. Nếu cô muốn mua, có thể nói trực tiếp với anh ấy.” Người quản lý cảm thấy sự mê muội khác thường của Thẩm Thanh đối với bức tranh, bèn gợi ý.

Thẩm Thanh nhìn Hứa Khuynh Quyết đang dò đường tiến lên gần, cô ngập ngừng một chút, sau đó gật đầu.

“Anh Hứa”, người quản lý chào.

Hứa Khuynh Quyết hơi nghiêng đầu, dừng bước, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước. Thẩm Thanh chậm rãi đến.

“Cô đây...” Người quản lý muốn trình bày vấn đề, nhưng chưa biết xưng hô với vị khách thể nào nên dừng lại, nhìn về phía Thẩm Thanh.

“Tôi họ Thẩm, Thẩm Thanh.” Nói xong, Thẩm Thanh mới thấy nét mặt Hứa Khuynh Quyết tỏ ra hơi ngạc nhiên, chắc anh đã nhận ra giọng nói của cô.

Người quản lý tiếp lời:

“Cô Thẩm đây muốn mua bức tranh anh vẽ.”

“Xin lỗi, bức ấy không bán”, Hứa Khuynh Quyết nghĩ ngợi rồi nói.

Bức tranh của anh ta!

Thẩm Thanh như không nghe thấy câu trả lời của Hứa Khuynh Quyết. Trong đầu cô vẫn văng vẳng câu nói của người quản lý. Cô ta nói, bức tranh là của anh ấy... Lẽ nào lại là tranh của anh ấy, cô chau mày nghi hoặc.

Không thấy Thẩm Thanh phản ứng, Hứa Khuynh Quyết nói thêm:

“Ngoài bức tranh đó ra, tôi có thể tặng cô bất cứ bức nào khác.”

“Tặng tôi?” Thẩm Thanh quay đầu nhìn Lâm Mị với vẻ không thể tin nổi. Cô cười nói:

“Không cần đâu, cảm ơn lòng tốt của anh.”

Có lẽ bức tranh “chỉ trưng bày” kia để lại ấn tượng quá sâu sắc đối với cô, vì thế cô không hài lòng với bất kỳ bức tranh nào khác. Và lại, cô cũng không hiểu tại sao con người lạnh nhạt như anh, hôm nay lại hào phóng tặng tranh cho cô?

“Không có gì.” Vốn không quen vốn vã, nghe Thẩm Thanh khước từ, Hứa Khuynh Quyết cũng chỉ trả lời lạnh nhạt.

Không những không mua được bức tranh mà mình tâm đắc, Thẩm Thanh còn cảm thấy hoài nghi và kinh ngạc. Cô không thể ngờ rằng, Hứa Khuynh Quyết chính là ông chủ của phòng tranh ấy. Và điều khó tin hơn, anh ta lại chính là tác giả của bức tranh kia.

Về lạnh lẽo, đìu hiu của bức tranh hết như tính cách của anh ta. Khi kéo tay Lâm Mị rời khỏi phòng tranh, Thẩm Thanh thầm nghĩ.

Sự kích động khi bước vào phòng tranh lúc sáng và những việc diễn ra sau đó làm cho Thẩm Thanh không còn tâm trạng nào để dạo phố cùng Lâm Mị trong cả ngày hôm đó.

Lúc ăn trưa, khi biết Hứa Khuynh Quyết chính là người thanh niên “có dáng người siêu chuẩn” mà Thẩm Thanh đã kể với cô qua điện thoại, hơn nữa anh ta còn ở ngay phòng đối diện với Thẩm Thanh, Lâm Mị quyết định sẽ đến ở nhà Thẩm Thanh hai ngày cuối tuần. Thẩm Thanh vui mừng đồng ý, nhưng trong lòng còn băn khoăn tại sao Hứa Khuynh Quyết nhất định không bán bức tranh ấy.

Về gần đến nhà, những con phố bắt đầu lên đèn. Thẩm Thanh xách ba lô nhỏ bước vào hàng ăn mang đậm phong cách Ý. Lần trước, cô đã gặp Hứa Quân Văn tại đây. Hôm nay, lúc đang tìm một vị trí thích hợp trong quán, cô bất ngờ nhìn thấy Hứa Khuynh Quyết đang ngồi trên một chiếc ghế kê sát tường.

“Thật trùng hợp!” Cô đi đến chào anh. Trong một ngày mà ngẫu nhiên chạm mặt những hai lần, không phải là quá trùng hợp sao?

Hứa Khuynh Quyết nghe thấy giọng nói quen thuộc, anh hơi ngẩng đầu lên:

“Cô Thẩm.”

Mãi đến hôm nay, anh mới biết cô tên là Thẩm Thanh – nghe đơn giản mà hay hay.

Nhìn trước mặt Hứa Khuynh Quyết chỉ có một ly nước, Thẩm Thanh nói:

“Thôi, không làm phiền anh nữa. Tôi chỉ muốn đến chào anh thôi.”

“Nếu cô muốn, có thể ngồi cùng.” Hứa Khuynh Quyết cầm ly nước, những ngón tay thon dài chuyển động trên bề mặt ly trơn bóng.

Cuộc gặp gỡ hôm nay với Thẩm Thanh trong phòng tranh đã gọi lại trong anh nhiều kỉ niệm xa xôi. Những ký ức khiến người ta quá đau lòng, đến mức anh không dám một mình đối mặt dù chỉ là hồi tưởng. Sở dĩ anh chọn nơi có nhiều người qua lại như thế này những mong có thể giải tỏa bớt tâm trạng. Bây giờ, anh muốn có người bên cạnh để tâm trí dứt khỏi mớ suy tư ấy.

Thẩm Thanh từ tốn ăn bữa tối của mình, thi thoảng còn ngẩng đầu nhìn Hứa Khuynh Quyết, thấy anh trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì. Ngoài ly nước lọc ra, anh cũng không gọi thêm gì khác.

“Anh không ăn gì sao?” Cuối cùng, Thẩm Thanh cũng bỏ đĩa xuống, hỏi.

“Trước khi tới đây, tôi ăn rồi.” Hứa Khuynh Quyết tựa lưng vào ghế, đôi mắt lim dim, ẩn hiện nỗi u sầu.

Hai tiếng trước, anh vào một nhà ăn gần phòng tranh, gọi mấy món ăn nhẹ, nhưng cũng chỉ nuốt được vài miếng. Anh không thấy đói, hoặc dạ dày chỉ có thể dung nạp được một lượng thức ăn ít ỏi như thế.

“Tôi no rồi.” Bỏ khăn ăn xuống, Thẩm Thanh nhìn gương mặt nhợt nhạt dưới ánh đèn mờ ảo, hỏi:

“Cùng về chứ?”

Hứa Khuynh Quyết gạt đầu, mò mẫm cây gậy ở bên cạnh, đứng dậy.

“Cô thật sự thích bức tranh đó chứ?” Trong thang máy, Hứa Khuynh Quyết bỗng hỏi.

Thẩm Thanh gạt đầu đáp:

“Đúng thế, nhưng đáng tiếc là anh lại không bán.”

Sau một hồi im lặng, Hứa Khuynh Quyết quay mặt về phía cô, hỏi nhỏ:

“Tại sao?”

Thẩm Thanh nghĩ ngợi, đôi mắt mơ màng tìm kiếm lý do:

“... Không rõ nữa, bức tranh của anh có ấn tượng rất mạnh đối với tôi, hơn nữa tôi thường tin vào cảm giác ban đầu.”

“Ấn tượng gì?”

Thẩm Thanh sững lại giây lát, thấy anh quá chăm chú, cô đáp:

“Cô đọc.”

“Là cảm giác rất cô độc, rất lạnh lẽo.” Thẩm Thanh bổ sung thêm. Thực ra, cô còn thấy sự đau thương, một sự đau thương trong tuyệt vọng.

Hứa Khuynh Quyết lại trầm ngâm, lần này anh không nói gì thêm.

Thang máy lên đến tầng mười chín. Thẩm Thanh bước đi cùng Hứa Khuynh Quyết. Khi sắp đến cửa phòng, cô đột ngột dừng lại:

“Có phải anh không muốn nợ nần người khác?”

“Cô nói sao?” Hứa Khuynh Quyết cũng dừng lại.

“Anh chủ động muốn tặng tranh cho tôi vì trước đó tôi giúp đỡ anh, đúng không?” Thẩm Thanh chột nghĩ. Nếu không, cô không thể tìm được lý do nào khác để giải thích hành động ban sáng của Hứa Khuynh Quyết.

Anh trầm ngâm một lát, đôi môi mỏng, nhợt nhạt biểu lộ nét cười. Anh thừa nhận, đó cũng là một lý do anh muốn tặng tranh cho cô. Nhưng đó chỉ là lý do nhỏ nhất.

“Tôi đoán đúng chứ?”

Nhìn thái độ của Hứa Khuynh Quyết, Thẩm Thanh thấy hơi buồn. Lẽ nào anh không muốn nhận bất kỳ sự quan tâm nào từ người khác? Thậm chí còn phải mang những bức tranh đáng giá ấy ra để trả nợ chút ân tình.

“Cứ cho là như thế đi.” Hứa Khuynh Quyết không giải thích gì thêm. Khi trở về phòng mình, anh không quên chúc Thẩm Thanh ngủ ngon.

Ngồi trên ghế sofa, Hứa Khuynh Quyết vừa mải mê đôi mày vừa hồi tưởng lại những lời ban nãy Thẩm Thanh nói trong thang máy – cô độc, lạnh lẽo, tuyệt vọng...

Những điều anh gửi gắm trong bức tranh ấy, gần như cô đều đọc được.

Không ngờ, anh và cô lại dễ dàng tìm thấy sự đồng điệu trong một bức tranh. Dù không thể nhìn thấy Thẩm Thanh, nhưng anh tin cô là người có năng lực thưởng thức nghệ thuật, có thể cảm nhận được suy nghĩ mà người họa sĩ biểu đạt qua những bức tranh. Một tác phẩm thực sự xuất sắc khi tìm được một người thực sự biết thưởng thức nó, chỉ có như thế bức tranh mới mang đầy đủ giá trị. Và đó mới chính là nguyên nhân chính anh muốn tặng tranh cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chương 4

Nghe tiếng chuông cửa, Hứa Khuynh Quyết thức giấc. Anh mở mắt, vẫn là màu đen vô tận. Anh thấy hai thái dương đau nhức. Chắc tại hôm qua từ phòng tranh trở về nhà, anh bị trúng gió.

“Khuynh Quyết.”

Mở cửa, nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hứa Khuynh Quyết lùi về phía sau một bước, nhường đường cho người ấy đi vào.

Hứa Quân Văn bước vào phòng, nhìn người em trai cùng cha khác mẹ của mình hồi lâu rồi mới lên tiếng.

“Hai tuần nữa là lễ đính hôn của tôi, hy vọng cậu sẽ đến.”

Hứa Khuynh Quyết dựa vào tường, lắc đầu.

“Tôi tưởng lần trước đã nói rõ với Dụ Căn Quỳnh rồi chứ.” Sóng lưng lạnh buốt, bàn tay nắm chặt lại.

“Tôi biết.” Hứa Quân Văn đứng thẳng, giọng điệu chậm rãi và kiên quyết.

“Đừng quên, cậu là con thứ nhà họ Hứa. Tôi đính hôn, cậu phải tham dự. Đó là nguyên tắc, cũng là mong muốn của bố mẹ.”

Hứa Khuynh Quyết lắng tai nghe, không phản ứng gì. Bờ môi hơi cong lên như giễu cợt. Anh cũng không nhớ lần cuối cùng nghe người ta nói đến uy quyền của nhà họ Hứa là từ bao giờ. Anh còn tưởng, mình đã sớm bị họ tước bỏ cái mác thành viên của gia tộc.

“Còn nữa...” Giọng Hứa Quân Văn trầm xuống.

“Hôm đó cậu làm Cẩn Quỳnh khóc.”

Đôi mày hơi chau lại, Hứa Khuynh Quyết hờ hững hỏi:

“Anh bận tâm đến điều đó sao?”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

Giọng nói của Hứa Quân Văn không hề biểu thị chút cảm xúc nào.

Một câu trả lời không ngoài dự đoán! Hứa Khuynh Quyết im lặng hồi lâu, sau đó mới hỏi tiếp:

“Đã không yêu, sao anh còn cưới cô ấy?”

Dù Dụ Cẩn Quỳnh rời bỏ trong lúc anh khó khăn nhất, nhưng anh vẫn mong muốn cô được hạnh phúc.

“Cô ấy cũng không hề yêu tôi, chẳng phải sao?”

Hứa Quân Văn thân nhiên cười đáp, nhìn thẳng vào gương mặt quá đổi hoàn mỹ của cậu em trai, đoạn nói:

“Tất cả đều xuất phát từ lợi ích của hai bên. Về điều này, cậu, tôi và cô ấy, tất cả đều rất rõ.”

Chỉ là một cuộc hôn nhân vụ lợi, không hề có tình yêu. Dụ Cẩn Quỳnh tuy rất thực dụng, sắc sảo, nhưng xuất thân từ một gia đình giàu có, khí chất cao quý, lại là một đại mỹ nhân hiếm thấy. Kết hôn với một người như vậy, Hứa Quân Văn khó lòng tìm ra được một lý do khước từ.

Thấy Hứa Khuynh Quyết không đáp lại, Quân Văn tiến thêm một bước về phía trước, hỏi:

“Có phải cậu vẫn còn tình cảm với cô ấy?”

Chuyện tình cảm của Dụ Cẩn Quỳnh và Hứa Khuynh Quyết lúc trước tốt đẹp thế nào, Quân Văn biết rất rõ.

Men theo tường quay trở lại ghế sofa, Hứa Khuynh Quyết không trả lời, anh từ tốn ngồi xuống. Lòng bàn tay uрон ướt mồ hôi, lạnh ngắt. Cái lạnh lan ra khắp cơ thể, đôi mi sụp xuống, anh thờ ơ trả lời:

“Lễ đính hôn của hai người, tôi sẽ không đến dự. Còn nữa, anh về nói với ông ấy, những quy tắc và ước thúc của nhà họ Hứa từ trước đến nay không liên quan đến tôi.”

Nói xong, Khuynh Quyết nhắm mắt, ngả người vào ghế sofa, sắc mặt nhợt nhạt.

Hứa Quân Văn nhíu mày, anh biết “ông ấy” mà Khuynh Quyết nói đến là ám chỉ ai.

“Ý của cậu là từ giờ sẽ cắt đứt quan hệ với nhà họ Hứa?” Hứa Quân Văn hơi cất cao giọng hỏi.

Khẽ hắng giọng, Hứa Khuynh Quyết mệt mỏi nhắm mắt lại. Ngoài điều sinh ra đã mang họ Hứa, thật sự anh không nghĩ ra mình và những con người ấy có mối quan hệ như thế nào.

Trước thái độ lạnh nhạt ấy, Hứa Quân Văn hít một hơi thật sâu, rồi nói:

“Ý kiến của gia đình, tôi đã truyền đạt hết. Còn chấp nhận hay không, là việc của cậu. Cho nên, dù quyết định ra sao thì cũng mong cậu quay về nói rõ.”

Nói xong, Quân Văn nhìn lại người đang ngồi dửng dưng trên ghế sofa rồi quay người ra về.

Thẩm Thanh đứng sững trước cánh cửa khép hờ, chưa kịp có phản ứng gì, người bên trong đã kéo cửa bước ra.

“Hi.”

Nhìn thấy Hứa Quân Văn bước ra, cô hơi bối rối, nhưng hơn cả vẫn là nỗi kinh ngạc tột cùng.

Ban nãy, lúc ra khỏi thang máy bước về phòng, Thẩm Thanh nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc vọng ra từ phòng của Khuynh Quyết. Cô dừng lại vì nhận ra giọng nói ấy chính là của Hứa Quân Văn. Thực ra, cô cũng chỉ nghe được một câu, chính là câu mà Quân Văn nói trước khi mở cửa bước ra. Nhưng cô cũng có thể đoán chắc Quân Văn và Khuynh Quyết là người một nhà!

Hứa Quân Văn vẫn còn đang nắm tay cửa, nhìn thấy Thẩm Thanh, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Em ở phòng đối diện.” Nghe lên người khác, lại bị bắt quả tang, Thẩm Thanh thấy chân tay trở nên lúng túng.

“Anh biết.” Gật đầu, Quân Văn cười đáp lại.

“Anh... phải đi rồi sao?”

“Ừ.”

Làm như không bận tâm đến những hành động của Thẩm Thanh, Hứa Quân Văn mỉm cười:

“Hôm nay công ty còn có việc. Hôm khác, anh có thể đến nhà em uống trà không?”

“Tất nhiên rồi...” Thẩm Thanh gật đầu cười, lòng thầm cảm ơn trời đất. Thậm chí, cô không thấy Hứa Quân Văn có biểu hiện gì tức giận.

“Anh đi cẩn thận.”

“Ừm. Cảm ơn em!”

Hứa Quân Văn đi khỏi, Thẩm Thanh còn đứng dõi theo đến khi anh vào hẳn trong thang máy. Sau đó, cô nhún vai, định quay người bước về phòng thì nghe thất giọng nói lạnh lùng ở phía sau:

“Cô quen anh ta sao?”

Thẩm Thanh quay lại thì thấy Hứa Khuynh Quyết hai tay sọc túi quần, đứng bên cửa, trầm ngâm.

“Anh ấy học trên khóa tôi.”

Im lặng một lát, Hứa Khuynh Quyết với tay chạm vào cánh cửa, như muốn vào phòng.

“Đợi đã.” Thẩm Thanh gọi, cô cảm thấy có gì đó lạ lùng.

“Cô và anh ấy không hợp đâu.”

Hứa Khuynh Quyết lạnh lùng buông một câu trước khi cánh cửa khép lại.

...

Tắm xong, Thẩm Thanh ra ngoài ban công hóng gió. Từ tầng mười chín nhìn xuống đường, những ngọn đèn đủ màu sắc như những vì sao lấp lánh.

Lời nói ban nãy của Hứa Khuynh Quyết như những mũi kim sắc nhọn đâm vào trái tim cô. Cái gì mà “Cô và anh ấy không hợp nhau”? Câu nói ấy rõ ràng có ẩn ý.

Trí não như bị đám sương mù bao phủ, cô mặc tạm áo khoác, sang phòng Hứa Khuynh Quyết.

“Anh nói vậy là có ý gì?”

“Nói gì cơ?” Hứa Khuynh Quyết chau mày. Cô gái này, đêm hôm gõ cửa nhà người ta, lại còn hỏi gì lạ vậy.

“Câu anh nói lúc ban chiều ý.” Thẩm Thanh ảo não vén tóc. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại xúc động như vậy.

“Anh nói tôi và anh ấy không hợp nhau.”

Hứa Khuynh Quyết bốt căng thẳng, lông mày giãn ra, đôi môi mấp máy:

“Cô đêm hôm đến tìm tôi chỉ vì việc đó sao?”

“Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè, sao có thể nói hợp hay không chứ?”

Thẩm Thanh ngẩng cao đầu, nói rành mạch, bờ môi hơi cong lộ nét cười, trong lòng cảm thấy có chút ngượng ngùng. Hình như người con trai này có thể đọc thấu tâm can cô.

Nếu là người khác nói câu đó, có lẽ Thẩm Thanh đã không bận tâm đến vậy. Chỉ vì Khuynh Quyết và Quân Văn là người một nhà nên thực sự cô không muốn chuyện tình cảm mình cất giấu trong lòng bao năm nay lại bị người thân của anh biết được.

“Tôi và Hứa Quân Văn chỉ là bạn thôi.” Thẩm Thanh cố giữ ngữ điệu cứng rắn bảo vệ cho lý lẽ của mình.

“Chuyện của các người không liên quan gì đến tôi.”

Hứa Khuynh Quyết không phản đối Thẩm Thanh. Dù anh không nhìn thấy, nhưng nghe trong lời nói đầy quan tâm và hào hứng của Thẩm Thanh với Quân Văn ban chiều, ai cũng có thể đoán được tình cảm của cô đến tám, chín phần. Và lại, sức hút của Quân Văn với phụ nữ như thế nào, là một người em cùng cha khác mẹ, Khuynh Quyết lẽ nào không biết.

Liều thuốc Khuynh Quyết uống nửa tiếng trước bắt đầu phát huy tác dụng làm anh cảm thấy rõ ràng, muốn kết thúc câu chuyện vô vị.

Lúc cánh cửa sắp khép lại, bất giác Thẩm Thanh lấy tay cố gắng ngăn cản:

“Đã biết không can hệ gì đến anh, vậy tại sao ban chiều anh còn nói ra những lời ấy?”

Thẩm Thanh biết anh không phải kẻ thích xen vào chuyện người khác, mà cô cũng không ngờ ngược lại. Sự nhạy cảm của phụ nữ đang mách bảo cô rằng câu nói của anh không đơn giản chỉ là một lời “bình luận”.

Cảm thấy hai bên thái dương bắt đầu đau nhức, Hứa Khuynh Quyết thấy người con gái này có lúc ương ngạnh đến đáng sợ. Muốn cô trở về phòng nhưng anh lại không biết nên trả lời cô như thế nào.

Đúng vậy, rõ ràng chuyện không can hệ gì tới anh, sao còn nhiều lời đi “nhắc nhở” cô ta chứ? Lòng anh cũng cảm thấy hoang mang khó tả.

Đã đến mười một giờ đêm, hai người họ vẫn đứng đối diện nhau qua cánh cửa, người bên trong, kẻ bên ngoài. Cả hai đều im lặng!

Bỗng có hồi chuông cảnh báo vang lên từ bốn phía. Thẩm Thanh hơi hoảng. Cô ngó nghiêng xung quanh, rồi ngẩng đầu nhìn Khuynh Quyết đang chau mày, lắng tai nghe ngóng.

“Là tiếng chuông cảnh báo cháy.” Hứa Khuynh Quyết không ngờ có ngày gặp phải tình huống này ở chung cư cao tầng.

“Hả?” Thẩm Thanh sững sờ.

Từ trước tới giờ, Thẩm Thanh chưa từng gặp sự cố nào như vậy. Âm thanh cảnh báo mỗi lúc một khẩn cấp, tiếng bước chân dồn dập từ phía hành lang an toàn. Nghĩ đến mình ở tận tầng mười chín, cô hơi hoảng.

“Xuống lầu.” Khuynh Quyết nói lạnh tanh.

Thẩm Thanh quay đầu lại nhìn, Hứa Khuynh Quyết đã tiến ra ngoài cửa, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Từng tốp người hoảng loạn, vội vã lao xuống cầu thang. Thẩm Thanh quay sang nhìn Khuynh Quyết đang đi bên cạnh, anh vẫn giữ thái độ thản nhiên, không chút sợ hãi, lòng cô cũng trấn tĩnh trở lại. Thẩm cảm ơn vì sự có mặt của anh.

Thấy Khuynh Quyết một tay lần theo tường, Thẩm Thanh liền nắm bàn tay lạnh ngắt của anh, dẫn anh đi theo đường an toàn.

“Đi bên này!”

Những ngón tay thon dài không nắm quá mạnh, Hứa Khuynh Quyết để mặc Thẩm Thanh dẫn đi, bước từng bước. Một cảm giác ngập tràn con tim, đó là sự ấm áp mà lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được. Tay cô thật mềm mại, ấm áp làm con lạnh chạy khắp người anh dần tan biến. Đi theo sự hướng dẫn của cô, cuối cùng anh cũng xuống được tầng dưới.

Khi Thẩm Thanh thấy những người hàng xóm đang hoảng loạn chạy xuống, cô mới giật mình nhận ra, mình vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Để Hứa Khuynh Quyết có thể theo kịp mình, cô không bước đi quá nhanh, hai người dần tụt lại phía sau. Những bước chân gấp rút đến gần rồi lại xa dần, trong khi cô và anh vẫn lặng lẽ bước từng bậc một. Trong cơn hoảng loạn, Thẩm Thanh cảm thấy anh và cô từ hai kẻ xa lạ bỗng chốc trở nên thân thiết, đồng cam cộng khổ.

Đi được gần nửa chặng đường thì họ nhận được tin báo. Hóa ra chỉ là một đám cháy nhỏ xảy ra trong căn hộ ở tầng mười, hiện tại đám cháy đã được dập tắt.

Những người vừa lũ lượt kéo xuống giờ lại lục tục kéo nhau lên. Một số tỏ vẻ vui mừng thái quá như thể họ vừa thoát chết trong gang tấc. Thẩm Thanh cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cô và Hứa Khuynh Quyết cùng lùi lại một góc nhường chỗ cho đám đông đang phấn khởi đi lên.

Hứa Khuynh Quyết đứng dựa lưng vào bức tường ốp gạch men, hai mắt nhắm lại. Thẩm Thanh và anh lúc này đứng sát nhau, hai bàn tay vẫn nắm chặt. Lúc này Khuynh Quyết lại bắt đầu cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, cảm giác choáng váng quen thuộc trở lại mà không hề báo trước.

“Một phen hú vía.” Thẩm Thanh lên tiếng.

Hứa Khuynh Quyết nhẹ nhàng gạt đầu, anh không đủ sức để cất tiếng đáp lại.

“Đây là lần đầu tôi gặp phải tình huống thế này đấy.”

Giọng nói nhẹ nhàng bên tai lại tiếp tục, nhưng anh cảm thấy nó xa dần, xa dần.

“...”

“... Chúng ta lên thôi.”

Lần này, ngay cả gât đầu Khuynh Quyết cũng không thực hiện nổi. Anh thở dốc, răng cắn chặt môi, cổ gượng đứng dậy. Vừa mới cử động, một cảm giác như trời đất xoay chuyển, anh choáng váng, ngã khụy về phía trước. Anh thét lên một tiếng rồi quỳ gục trên nền nhà. Đầu gối bên phải đau như vừa bị ai đó đập vỡ.

“... Anh... anh làm sao vậy?”

Nghe giọng nói hốt hoảng của Thẩm Thanh, anh muốn trả lời nhưng không thể cất tiếng, cảm thấy một màn đêm kinh khủng khác đang nhanh chóng kéo đến.

Thẩm Thanh khẽ lay gương mặt Khuynh Quyết, chỉ thấy đôi môi anh khẽ động đậy, rồi anh dần lịm đi, bất động.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Chương 5

Tháo khẩu trang ra, Lâm Mị lộ vẻ không thể tin nổi.

“Cậu nói anh ấy sốt cao thế này mà vẫn đi bộ cùng cậu đến chín tầng à?”

“Tớ không biết anh ấy bị sốt.” Thẩm Thanh nói khổ sở, nhìn Hứa Khuynh Quyết đang nằm trên giường.

Lúc đó cô chỉ thấy đôi tay anh rất lạnh, cứ nghĩ chỉ là hiện tượng bình thường. Đến khi anh gục xuống, cô mới thấy anh rất nóng.

Nhớ lại giây phút hoàn toàn bị động ban nãy, Thẩm Thanh lo lắng hỏi:

“Anh ấy... giờ thế nào rồi?”

“Không có vấn đề gì lớn lắm.” Lâm Mị nhìn gương mặt tuấn tú ấy.

“Truyền nước xong sẽ bớt sốt. Nghe nói tim anh ấy có vấn đề, nhưng tình hình cụ thể thế nào thì phải đợi có kết quả xét nghiệm mới biết được.”

Thẩm Thanh chỉ gật đầu, cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nói chuyện chính xong, Lâm Mị bỗng nở nụ cười gian xảo. Cô giờ giọng châm chọc:

“Muộn thế này, cậu có muốn về trước không. Hôm nay tớ phải trực đêm, tiện thể săn sóc luôn anh chàng đẹp trai này.”

Lần đầu tiên Lâm Mị thấy hài lòng về quyết định trở thành bác sĩ của mình. Có cơ hội được gần gũi với anh chàng đẹp trai như thế, đâu phải là chuyện dễ.

Nguyệt Lâm Mị một cái, Thẩm Thanh kéo ghế đến cạnh giường Hứa Khuynh Quyết đang nằm, tỏ vẻ sẽ không rời khỏi nơi đây.

“Bác Sĩ Lâm!”

Thấy Lâm Mị đang nhìn Hứa Khuynh Quyết với vẻ hứng thú, Thẩm Thanh lên tiếng và chỉ về phía cửa:

“Trong giờ làm việc, cẩn thận không lại bị trách phạt đấy nhé.”

Lâm Mị khẽ cong môi, tỏ vẻ luyến tiếc rồi rời khỏi phòng.

Phòng bệnh trở lại yên tĩnh, chỉ có chiếc đèn đặt ở góc giường tỏa ánh sáng vàng nhạt. Thẩm Thanh tựa mình vào ghế, thở dài. Đêm nay thật nhiều chuyện. Ban đầu là chung cư cảnh báo cháy, rồi lại đến bệnh viện. Đồng hồ đeo tay đã điểm mười hai giờ. Ngẩng đầu nhìn bình truyền nước treo lơ lửng phía trên, Thẩm Thanh thấy lạnh lạnh. Cô bất giác tựa đầu vào cạnh giường, ánh mắt chạm đúng tầm đôi tay đang được truyền nước của Khuynh Quyết. Bàn tay sạch sẽ, các ngón tay thon dài với những đường chỉ tay thật đẹp. Thẩm Thanh chợt nghĩ đến cảm giác lúc nắm tay anh đi xuống cầu thang, thật khó tả. Nhẹ nhàng đứng lên khép cửa sổ, cô nhìn bầu trời đêm thăm thẳm qua lớp kính.

Hứa Khuynh Quyết dần tỉnh dậy, thân thể rã rời, anh cử động nhẹ tay phải rồi vô tình chạm phải tay của Thẩm Thanh. Cảm giác quen thuộc, anh khẽ chau mày.

“Thẩm Thanh...” Anh gọi một cách vô đoán.

Nghe có tiếng động, Thẩm Thanh bừng tỉnh từ giấc ngủ chập chờn. Cả tối qua cô gần như không ngủ, đến tận năm giờ sáng mới ghé đầu vào cạnh giường rồi thiếp đi.

Thẩm Thanh tỉnh dậy, nhìn vào đôi mắt vô hồn của Khuynh Quyết, vui vẻ nói:

“Anh tỉnh rồi à. Thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đêm qua cô không về sao?” Giọng nói mệt mỏi nhưng vẫn lạnh lùng.

Thẩm Thanh gật đầu rồi mới nghĩ ra mọi động tác trước mặt Khuynh Quyết đều vô ích, cô liền đáp một tiếng “Vâng”.

Khuynh Quyết cảm thấy có cảm giác lạ lùng, nhưng anh vẫn im lặng.

“Anh tỉnh rồi à...?” Giọng nói trong trẻo cất lên từ ngoài cửa.

“Tôi là Lâm Mị, lần trước gặp anh ở phòng tranh. Tôi cũng là người truyền nước cho anh đấy.” Lâm Mị mặc đồng phục bác sĩ, đến gần giường cười tươi.

“Cảm ơn.” Lạnh lùng gật đầu, Khuynh Quyết nói tiếp:

“Bác sĩ Lâm, tôi muốn xuất viện.”

“Không được.” Thẩm Thanh và Lâm Mị đồng thanh đáp.

Khuynh Quyết hơi sững lại cười khỏ. Từ bao giờ cuộc sống của anh lại do hai người phụ nữ này cai quản vậy.

Không nói thêm lời nào, Khuynh Quyết dùng tay không bị truyền nước rút mạnh chiếc kim bên tay kia ra.

“Này! Anh làm cái quái gì vậy hả?”

Nhìn cánh tay Khuynh Quyết đang rỉ máu, Thẩm Thanh vội vàng giữ chặt vết máu chứng minh sự quyết liệt, dứt khoát của chủ nhân nó lại.

“Anh vẫn chưa khỏi, sao lại hồ đồ như vậy?”

Thẩm Thanh chau mày nhìn những giọt máu đỏ tươi trên cánh tay trắng bệch của Khuynh Quyết.

“Anh Hứa.” Lâm Mị cảm miếng bông băng dặt lên vết thương. Tuy cô không hốt hoảng như Thẩm Thanh, xong cũng tỏ vẻ bất bình.

“Tuy anh đã bớt sốt nhưng kết quả xét nghiệm vẫn chưa có. Mong anh ở lại đợi thêm một thời gian.”

“Tôi không cần kết quả xét nghiệm gì hết.”

Lạnh lùng gạt cánh tay Thẩm Thanh ra, Hứa Khuynh Quyết dứt khoát đứng dậy, nói:

“Tôi muốn xuất viện”

Bệnh viện, phòng bệnh, mùi thuốc thang nồng nặc, câu nói máy móc của các bác sĩ là những điều anh căm ghét nhất. Kể từ ngày anh nhập viện sau vụ tai nạn ba năm về trước, anh đã quyết tâm không bước chân vào bệnh viện nào nữa.

Nhìn vẻ lạnh lùng của Hứa Khuynh Quyết, Thẩm Thanh chỉ biết cầu cứu Lâm Mị.

Rất ít khi gặp phải bệnh nhân cố chấp như thế, Lâm Mị thở dài:

“Nếu anh đã quyết thì đành để Thẩm Thanh đi làm thủ tục xuất viện giúp anh. Có điều, về nhà anh cần phải chú ý nghỉ ngơi.”

Theo trình độ chuyên môn của Lâm Mị, sức khỏe của người thanh niên này vô cùng tệ hại. Dù chưa có kết quả xét nghiệm chính thức, nhưng cô vẫn có thể đoán biết được tình trạng sức khỏe của anh. Điều cô còn thắc mắc là với sức khỏe như vậy, tại sao anh ta có thể sống một mình lâu như thế.

“Còn phải đợi bao lâu nữa mới có kết quả?” Lúc đi làm thủ tục xuất viện, Thẩm Thanh hỏi.

“Cũng sắp có rồi đấy. Cậu có muốn cùng vào xem không?”

“Ừ.”

Thẩm Thanh đi theo Lâm Mị vào văn phòng làm việc mà lòng nặng trĩu. Cứ nghĩ đến hành động Khuynh Quyết kiên quyết rút mũi kim truyền dịch ra cô lại thấy giận sôi lên.

Đứng trước bàn làm việc, Thẩm Thanh hỏi Lâm Mị đang chăm chú đọc bảng xét nghiệm:

“Tình hình thế nào rồi?”

“Có cần phải đọc hết những thuật ngữ chuyên ngành không?”

“Cậu biết tớ không am hiểu gì về y học mà.”

“Thôi được, nói dễ hiểu một chút vậy.”

Lâm Mị xem qua bản xét nghiệm lần nữa, cô cảm thấy có điều gì kỳ lạ:

“Nói đơn giản là: mắt không nhìn được, hệ miễn dịch rất kém, tim và dạ dày đều có vấn đề.” Thông báo đại thể xong, Lâm Mị thờ dãi, gấp bản xét nghiệm lại, nhìn Thẩm Thanh nói:

“Nếu là tớ, chắc cuộc sống sẽ khổ sở lắm.”

Thẩm Thanh buồn bã nhìn Lâm Mị, trong lòng lại dấy lên nỗi bồn chồn khó chịu. Vẫn biết sức khỏe anh ta không tốt, cũng từng chứng kiến anh đánh vật với bệnh tật, nhưng bây giờ có kết quả xét nghiệm, tình hình lại có vẻ nghiêm trọng hơn khiến cô không biết nói gì.

Thẩm Thanh tạm biệt Lâm Mị, đi làm thủ tục xuất viện cho cái gã cứng đầu cứng cổ ấy.

Khi bước đến cửa, cô nghe thấy Lâm Mị còn gọi theo dậm dò:

“Bệnh anh ta mới đỡ chút thôi. Nếu cậu không bận, mấy ngày tới nên quan tâm chăm sóc anh ta một chút.”

“Ừ, tớ biết rồi.” Thẩm Thanh buồn bã nói rồi cúi đầu bước đi.

Xe taxi đưa họ về đến trước tòa chung cư, Hứa Khuynh Quyết mở cửa bước ra, con choáng váng làm anh không thể xác định được phương hướng. Thẩm Thanh lập tức dìu anh dậy.

Lần này, anh không phản ứng gì. Hình như đã có lần đầu tiên, thì những lần sau trở nên giống như thói quen vậy. Thẩm Thanh dắt tay anh đi trong im lặng. Khuynh Quyết cũng không nói, chỉ lặng lẽ theo cô bước vào đại sảnh, rồi đến thang máy. Thực ra ban nãy, khi Thẩm Thanh làm xong thủ tục xuất viện, cô trở lại phòng bệnh và buồn bã nói với Khuynh Quyết:

“Hôm nay tâm trạng tôi không tốt nên anh đừng nói gì với tôi.”

Sau đó, cô không nói thêm gì. Khuynh Quyết biết cô đang buồn, nhưng lại không rõ nguyên nhân. Anh lại cho rằng, phụ nữ đều có lúc mưa nắng thất thường. Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn không quên dắt tay anh đi, khiến anh không dám ngại ngùng mà giằng co nữa, làm mọi việc thuận theo cô như đã được lập trình.

Vào đến phòng, Hứa Khuynh Quyết ngả mình xuống ghế sofa. Còn Thẩm Thanh như một chú mèo đã thông thuộc ngõ ngách, cô đi rót nước và mang thuốc theo đơn của bệnh viện đặt vào tay anh.

“Anh uống thuốc đi.” Cô thần nhiên nói.

Hứa Khuynh Quyết uống hết những viên thuốc màu trắng cùng với nước, không ngờ lần này chúng lại đi xuống dạ dày dễ dàng đến vậy.

Hứa Khuynh Quyết “nhìn” về phía Thẩm Thanh, nói:

“Hôm qua, rất cảm ơn cô.”

Đón lấy cốc nước, Thẩm Thanh vẫn không trả lời, cô chỉ nhìn vào gương mặt phẳng phất nét u sầu. Từ trước đến giờ, cô chưa từng thấy người con trai nào cố chấp như anh ta, coi thường sức khỏe. Hành động ấy khiến cô bức tức. Nghĩ đến kết quả xét nghiệm mà Lâm Mị đọc cho cô nghe, Thẩm Thanh thấy ngực mình như thắt lại, một cảm xúc lạ lùng.

Không thấy động tĩnh gì, Hứa Khuynh Quyết nghi hoặc gọi tên cô:

“Thẩm Thanh?”

Cô hít thở thật sâu để loại bỏ cảm xúc lạ lẫm trong lòng. Thẩm Thanh “Ừm” một tiếng, sau đó đặt cốc nước xuống, rồi kéo cánh tay Hứa Khuynh Quyết nói:

“Anh phải đi nghỉ thôi.”

Sững lại một lúc, Hứa Khuynh Quyết lắc đầu:

“Tôi không mệt.”

“Không mệt cũng phải nghỉ.” Thẩm Thanh không nén nổi sự tức giận, cao giọng nói.

“Hôm qua anh đã khiến tôi hai lần sợ hết hồn, bây giờ cũng phải nghe lời tôi một lần chứ.”

Hứa Khuynh Quyết cười khỏ, nói:

“Nhưng lửa có phải do tôi đốt đâu.” Sao lại đổ lỗi lên đầu mình chứ?

“Tôi không biết.” Thẩm Thanh cố kéo Khuynh Quyết đứng dậy, nói: “Ai bảo anh tự ý đòi ra viện? Về nhà còn không nghỉ ngơi nữa chứ, như thế sao được?”.

Không biết nói gì hơn, Hứa Khuynh Quyết bèn nghe lời cô đứng dậy. Anh phát hiện cô gái này đã chuyển từ “tâm trạng không tốt” thành “không biết phải trái”. Nghĩ đến việc tối qua Thẩm Thanh đưa anh vào viện, hôm nay lại giúp anh lo thủ tục xuất viện, đi đi lại lại vất vả, anh thấy có phần không phải với cô. Thế nên anh ngoan ngoãn nghe lời cô, vào phòng nằm xuống.

Kéo chăn cho Khuynh Quyết, nhìn anh nhắm mắt lại, Thẩm Thanh mới chậm rãi bước ra. Cô phát hiện, để đối phó với kẻ lạnh như băng, cứng cổ cứng đầu này thì phải linh hoạt, mềm nắn rắn buông may ra mới hữu hiệu.

Hứa Khuynh Quyết không biết mình đã ngủ bao lâu, tỉnh dậy mới thấy hình như lâu lắm rồi mình mới có giấc ngủ yên bình như thế.

Anh bám vào thành giường bước xuống, cố lắng nghe để phân biệt những âm thanh quanh mình. Tĩnh lặng. Ngoại trừ hơi thở của mình, anh không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào khác. Một cảm giác mất mát, lạc lõng lướt qua rất nhanh khiến anh không kịp nắm bắt.

Lòng trùng xuống, anh mở cánh cửa phòng ngủ cách âm rất tốt đó, định đi rót cho mình một ly nước thì nghe thấy âm thanh lạch cạch lạch cạch làm anh đứng khựng lại.

“Anh tỉnh rồi à?” Giọng nói phụ nữ quen thuộc, nhẹ nhàng, thanh thoát, biểu hiện rõ niềm vui của chủ nhân.

“Cô đang làm gì vậy?” Hứa Khuynh Quyết dựa người vào tường hỏi, khỏe môi khe động đậy.

“Đương nhiên là nấu cơm rồi.” Thẩm Thanh cười, gõ gõ vào chiếc nồi. Cô thấy vui vì sắc mặt anh trông đã khá hơn nhiều.

Nấu cơm? Hứa Khuynh Quyết chau mày, lúc này anh mới thấy có mùi thức ăn, một cảm giác ấm áp lâu lắm rồi mới xuất hiện.

Hứa Khuynh Quyết đi vào bếp theo cảm giác, khẽ nói:

“Tôi tưởng cô đi làm rồi chứ?”

“Hôm nay là ngày lễ. Cứ coi như anh có phúc đi.”

Thẩm Thanh cho dầu vào chảo rồi khẽ đẩy anh “Không có việc gì đâu, anh cứ ra phòng khách ngồi đợi đi nhé”.

Vẫn biết Hứa Khuynh Quyết không nhìn thấy, nhưng không biết tại sao, có anh đứng bên, cô cảm thấy hơi áp lực.

“Trước giờ tôi vẫn bỏ không gian bếp. Mà cô lấy nguyên liệu ở đâu vậy?” Bị Thẩm Thanh ép ra phòng khách ngồi đợi, Hứa Khuynh Quyết vẫn gặng hỏi.

“Tất nhiên là lấy từ nhà tôi sang rồi.” Thẩm Thanh nguyền anh, không hiểu tại sao người con trai này lại hỏi ngược thế.

Cô lại tất tưởi trở vào bếp, không để ý đến nụ cười ấm áp còn giữ mãi trên gương mặt Hứa Khuynh Quyết.

“Tôi làm hỏng hết rồi. Đều tại anh đó!”

Trước bàn ăn, Thẩm Thanh nói với vẻ mặt khỏ sở. Dù cô phải thừa nhận tay nghề nấu ăn của mình không tốt cho lắm, nhưng cũng chẳng bao giờ đến nông nổi như hôm nay.

“Tại anh làm tôi căng thẳng, ảnh hưởng đến trình độ nấu ăn đấy.”

Thẩm Thanh đổ hết lỗi cho Khuynh Quyết. Nhưng cô không ngờ, anh đã quen với thái độ không hiểu lý lẽ của cô rồi.

“Có gì mà cô phải căng thẳng vậy chứ?”

Hứa Khuynh Quyết điềm nhiên thưởng thức món cà chua xào trứng nhạt thêch mà không biết nó thực sự chưa được nêm gia vị.

Bị hỏi vặn lại, Thẩm Thanh ngây ra.

Đứng rồi! Có gì mà phải căng thẳng chứ? Chẳng qua chỉ là nấu một bữa ăn. Trước đó cũng đâu phải chưa từng nấu nướng gì cho bạn bè... Nhưng tại sao mình lại căng thẳng đến vậy?

Không lý giải nổi, Thẩm Thanh bưng bát lên, nói:

“Lần sau nhất định sẽ cho anh thưởng thức tay nghề đích thực của tôi.”

Hứa Khuynh Quyết gật gù và không nói thêm gì nữa.

Trong bữa ăn, tuy hai người không nói chuyện nhiều, nhưng lại thấy không khí hòa hợp kỳ lạ.

Thẩm Thanh dọn dẹp bàn ăn, mang bát đĩa vào bồn rửa, vừa rửa vừa cất tiếng hát líu lo. Chốc chốc cô lại quay đầu ra ngoài phòng khách nhìn Hứa Khuynh Quyết. Anh lạnh lùng nhưng vẫn có thể đem đến cho người khác cảm giác yên ổn, giống vụ cháy tối qua vậy...

Nước róc rách chảy, Thẩm Thanh cẩn thận rửa sạch từng chiếc bát. Cô nghe như có tiếng nói phát ra từ phòng khách.

“Anh gọi tôi đấy à?” Cô quay người lại, ngó ra nhìn Hứa Khuynh Quyết.

Hứa Khuynh Quyết gật đầu.

“Chuyện gì thế?” Thẩm Thanh hỏi to.

“Đây... bữa ăn... nhất... từng ăn.” Đáng tiếc là tiếng nước chảy khiến cô không nghe rõ câu nói của Khuynh Quyết.

“Anh đợi chút.” Thẩm Thanh tắt vòi nước, lấy khăn lau khô tay rồi bước ra.

“Anh vừa nói gì thế? Tôi không nghe rõ?”

“... À... Không có gì.” Hứa Khuynh Quyết mỉm cười lắc đầu.

“Anh đùa tôi đấy à.”

Nhìn gương mặt tuần tú của Khuynh Quyết hồi lâu, Thẩm Thanh mới vào bếp hoàn thành nốt công việc của mình.

Gió từ ban công thổi vào mát lạnh khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Bầu trời đêm trong thành phố ít thấy sao, vậy mà hôm nay lại có vài ngôi lấp lánh.

Thẩm Thanh lau dọn sạch sẽ bệ đá, hồi tưởng lại câu nói đứt đoạn của Khuynh Quyết khi nãy.

Nếu cô nghe không nhầm thì nó là “Đây là bữa ăn ngon nhất mà tôi từng ăn”.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chương 6: Lâm Mị chọn một ngày cuối tuần có ánh nắng rực rỡ đến nhà Thẩm Thanh chơi, không quên mang đến một chiếc bánh ga tô. Cô nhìn thấy “gã lạnh lùng” đang ngồi thành thạo trên ghế sofa nhà Thẩm Thanh.

“Chào anh! Anh vẫn nhớ tôi chứ?” Lâm Mị vừa giơ ngón cái về phía Thẩm Thanh ra hiệu tán thưởng, vừa cười nói vui vẻ chào Hứa Khuynh Quyết.

Hứa Khuynh Quyết nghiêng nghiêng đầu:

“... Lần trước đã gặp cô trong bệnh viện?”

“Thật vinh dự vì anh còn nhớ tôi đấy!” Lâm Mị nở nụ cười rạng rỡ.

Tháo ba lô xuống, Lâm Mị kéo Thẩm Thanh ra ngoài ban công rồi to nhỏ:

“Quan hệ tiến triển tốt đấy chứ.”

“Ý cậu định nói gì?” Nhìn nụ cười gian xảo, Thẩm Thanh không khách khí lườm cho Lâm Mị một cái.

“Rõ ràng hai lần trước anh ta còn xa cách là thế. Sao mới có mấy ngày mà đã ‘đăng đường nhập thất’ rồi!”

“Cậu đừng nói linh tinh nữa!” Thẩm Thanh ấn ngón trỏ vào trán Lâm Mị. Cái gì mà “đăng đường nhập thất” chứ? Chỉ là quan hệ bạn bè giao lưu bình thường thôi, mà qua lời Lâm Mị nó bỗng biến tướng như vậy.

“Chẳng phải cậu bảo tớ phải quan tâm chăm sóc anh ta còn gì. Hôm nay là ngày nghỉ, nhân tiện mời anh ta sang ăn cơm, có gì lạ đâu?”

“Tớ cũng có chỉ trích gì đâu!” Lâm Mị bỗng trở nên nghiêm túc, cô ngó vào phòng khách nói, “Có thể tiến triển hơn nữa không? Nếu có cơ hội thì đừng bỏ lỡ. Cậu xem một anh chàng thế kia, tìm đâu ra nữa?”.

“Anh ta, ngoài cái mồm đẹp trai ra, cậu còn biết gì nữa?”

Thẩm Thanh lại đưa mắt liếc Lâm Mị, tỏ ra không bận tâm những điều mà cô bạn thân vừa nói.

Lúc cùng Lâm Mị trở lại phòng khách, thấy Hứa Khuynh Quyết, trong tâm trí bỗng hiện lên hình ảnh của Hứa Quân Văn, cô mới sực nhớ đã quên bằng người con trai chiếm giữ trái tim mình suốt thời đại học ấy không biết đã bao lâu rồi.

Có thêm Lâm Mị, không khí bữa ăn ồn ào hẳn lên. Nhưng Hứa Khuynh Quyết thì vẫn ít nói như thường. Đến tận lúc trái cây tráng miệng được dọn ra, anh chỉ ngồi lắng nghe hai cô gái trẻ cười đùa. Nghe giọng nói của Thẩm Thanh, anh chợt vẽ hình ảnh cô trong đầu. Tưởng tượng một cô gái có giọng nói và tính cách như cô, không biết nụ cười như thế nào?

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi sau bữa ăn vui vẻ, cho đến khi tiếng chuông điện thoại kêu inh ỏi.

Lâm Mị không để ý, tiếp tục nhìn vào màn hình tivi, đến khi thấy Thẩm Thanh sau khi nghe điện thoại tự nhiên trầm lắng, vẻ mặt khác thường, mới quay đầu lại hỏi:

“Cậu có chuyện gì vậy?”

Thẩm Thanh không đáp, chỉ nắm chặt lấy điện thoại, nhìn Khuynh Quyết.

Cảm nhận được sự im lặng bất thường, Hứa Khuynh Quyết cũng ngẩng đầu lên nghe ngóng.

Không đợi Khuynh Quyết nói, Thẩm Thanh lên tiếng trước:

“Anh và Hứa Quân Văn có quan hệ thế nào?”

Nghe thấy tên người anh cùng cha khác mẹ, Hứa Khuynh Quyết hơi bất ngờ, sau đó bình tĩnh “nhìn” Thẩm Thanh:

“Anh ấy là anh trai tôi. Có chuyện gì sao?”

“Anh đã sớm biết về lễ đính hôn của Quân Văn, có phải vậy không?” Thẩm Thanh cắn chặt môi, giọng nói có vẻ hệt hẫng.

Hứa Khuynh Quyết khẽ rung mình. Trong giọng nói của Thẩm Thanh, anh nghe thấy cả sự run rẩy. Việc hôn sự của Hứa Quân Văn, lẽ nào lại kích động cô ấy đến thế? Anh thấy lòng mình thất lại, nhưng chỉ gật đầu đáp lại câu hỏi của Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh cố hít một hơi sâu, nói với giọng điệu oán trách:

“Sao anh không nói cho tôi biết.”

Anh ấy là anh em với Hứa Quân Văn, lại là hàng xóm của cô. Vậy mà cô lại được biết cái tin ấy chỉ cách lễ đính hôn của Quân Văn bốn ngày. Những lời vừa nghe thấy trong điện thoại, làm sao cô kịp chuẩn bị tinh thần để ứng phó?

Hứa Khuynh Quyết thấy cô bất mãn, bàn tay đang cầm cốc nước càng nắm chặt. Cảm nhận cốc nước từ ấm áp dần dần chuyển sang lạnh ngắt. Anh bình tĩnh đáp lại:

“Chẳng phải tôi đã nói rồi sao. Cô và anh ta không hợp nhau.”

Nghe giọng điệu lạnh lùng ấy, trong lòng Thẩm Thanh như có gì đó tắc nghẽn lại. Cô cười nhạt:

“Hơ hơ... Vậy sao? Lời nhắc nhở của anh thâm thúy quá. Chỉ tiếc là tôi không hiểu được.”

Lâm Mị đứng dậy kéo tay Thẩm Thanh nhưng bị cô gạt ra. Cô đứng nhìn chằm chằm vào gương mặt lạnh lùng, phảng lảng của Khuynh Quyết. Xúc động, chua xót, buồn bã... tất cả đều trào dâng trong lòng...

Thẩm Thanh không biết làm thế nào để kiểm soát những xúc cảm lạ lùng ấy, bèn lặng lẽ quay người đi vào. Cánh cửa phòng ngủ khép lại, cô muốn được yên tĩnh một mình.

...

Thắm Thanh không rõ Hứa Khuynh Quyết về lúc nào. Chỉ biết sau đó Lâm Mị vào phòng an ủi và khuyên cô từ bỏ. Cô ra tủ lạnh lấy vào mấy chai bia, uống cho giải tỏa hết những suy tư trong lòng, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy đã là chiều tàn của ngày hôm sau.

Đầu óc quay cuồng, loạng choạng bước vào nhà vệ sinh, Thắm Thanh nhìn thấy mình trong gương, đôi mắt sưng húp, tóc tai rối bời. Hứng chút nước lạnh vỗ lên mặt, cô nghĩ lại cuộc điện thoại ngày hôm qua của Hứa Quân Văn, nghĩ đến người con trai cô thầm thương trộm nhớ bao lâu nay chuẩn bị lấy vợ. Nhưng có gì đó là lạ, thực sự điều này không làm cô quá đau lòng.

Vậy thì, sự tức giận của cô hôm qua là vì sao chứ? Vì sao cô lại tỏ thái độ như thế?

Gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng của Khuynh Quyết bỗng hiện lên trong suy nghĩ, Thắm Thanh lắc lắc đầu xua đi, thở dài một tiếng.

Một cảm giác mơ hồ cứ bủa vây tâm trí mà cô không thể nào hình dung nổi.

Hai ngày sau đó, một trận mưa như bão bắt ngờ ập đến làm tâm trạng Thắm Thanh càng thêm ảm đạm.

Lúc tan ca trở về nhà, cô dừng lại hồi lâu trước cửa phòng Khuynh Quyết. Đã ba ngày cô không gặp anh. Nghĩ lại thái độ của mình hôm trước, cũng thấy có gì đó là lạ. Khi chưa rõ nguyên nhân thật sự cho lần bức tức ấy của mình, Thắm Thanh thừa nhận là cô đã cư xử không phải...

Thắm Thanh cầm trên tay chiếc ô đang nhỏ nước, mái tóc rũ xuống vì ướt mưa, cô đứng nhìn trân trân vào cánh cửa khép im lìm, lòng bồn khoăn không biết có nên chủ động nói lời xin lỗi với Khuynh Quyết không.

Hai phút sau, cô quyết định nhấn chuông cửa.

Trong lúc chờ đợi, Thắm Thanh trầm nghĩ, thực sự chuyện đó không liên quan gì đến anh ta.

Quả thật là cô không nên trút bỏ sự bất mãn lên đầu anh ta.

Và lại, trước đó anh ta cũng đã “cảnh báo” cô rồi mà. Dù rằng lời cảnh báo đó không rõ ràng.

Thắm Thanh đứng ngoài cửa, vừa cúi đầu nhìn những vết bùn lấm lem trên giày cao gót, vừa nghĩ xem nói lời xin lỗi với Khuynh Quyết thế nào cho đỡ gượng gạo mà có hiệu quả.

Nhưng chờ đợi hồi lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Nhấn chuông cửa lần nữa nhưng vẫn không thấy phản hồi, cô quay người trở về phòng. Những lời muốn nói lại không nói ra được, Thắm Thanh thấy hụt hẫng như vừa đánh rơi thứ gì quý giá.

Tiếng chuông cửa reo ba lần, lại nghe những tiếng gõ cửa nhẹ nhàng sau đó. Hứa Khuynh Quyết nằm trên giường, nghe thấy rất rõ nhưng lại không làm cách nào để ra mở được.

Đến khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng mưa rơi lộp bộp vào cửa kính. Hứa Khuynh Quyết khẽ chau mày, thử động dậy cơ thể, nhưng thấy lạnh buốt sống lưng.

Những di chứng để lại từ vụ tai nạn bất ngờ năm ấy khiến anh không thể tự mình làm chủ hành vi của bản thân trong những ngày trái gió trở trời.

Anh thò tay nhấn vào chiếc đồng hồ đặt ở đầu giường. Đã sáu giờ bốn mươi hai phút tối. Người đến gõ cửa nhà anh vào giờ này, rất có khả năng là Thắm Thanh, cô vừa đi làm về.

Nghĩ đến cô, đôi mày của anh lại chau lại. Lăn mò chiếc điện thoại đặt cạnh gối, anh nhấn nút gọi nhanh.

Chuông điện thoại reo, Thắm Thanh quần quật khăn tắm vội vàng chạy ra nghe. Cô hơi bất ngờ khi thấy số của Khuynh Quyết hiện trên màn hình.

Thắm Thanh chợt nhớ lại, mấy ngày trước, chính tay cô đã lưu số máy của mình vào nút gọi nhanh trong điện thoại của anh.

“Là tôi.” Giọng nói lạnh lùng cất lên từ đầu dây bên kia.

“Anh không ở nhà sao?” Thật trùng hợp! Cô vừa tìm anh thì giờ anh lại gọi đến!

“... Ừm!”

“À... Tôi vừa mới sang tìm anh?”

“Có việc gì sao?”

“Cái này...” Thảm Thanh xoa xoa mũi, ngồi trên tay vịn của ghế sofa, cô thấy bối rối không biết mở lời thế nào cho phải.

Lần đầu nói chuyện với nhau qua điện thoại, chỉ nghe giọng nói cất lên. Thảm Thanh bắt gặp ánh mắt lại, giống như cảm giác lần đầu tiên nói chuyện với Khuyển Quyết.

“Xin lỗi. Việc hôm trước, tôi nên xin lỗi anh mới đúng.”

Thảm Thanh dứt lời, đầu dây bên kia cũng im lặng.

“Tôi tìm cô cũng vì việc đó.” Lần này, giọng nói của Khuyển Quyết càng nhỏ.

“Ừm...”

Thảm Thanh gật đầu lia lịa, mỉm cười. Sau một hồi im lặng, Hứa Khuyển Quyết hỏi:

“Lễ đính hôn ngày mai, cô có đi không?”

“... Đi, tất nhiên sẽ đi.” Thảm Thanh cũng muốn biết vợ của Hứa Quân Văn là người như thế nào.

“Còn anh?” Thảm Thanh đột nhiên hỏi, “Ngày mai cùng đi với tôi chứ?”

“...”

“Anh sao vậy?”

“Vậy chiều mai, cô đi với tôi đến một nơi trước đã.”

“Đi đâu?”

“Đi rồi khắc biết. Ngày mai gặp nhé!”

“... Đây!”

Chưa kịp nói gì thêm, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Thảm Thanh băn khoăn nhìn màn hình điện thoại, chẳng hiểu Hứa Khuyển Quyết học được cái kiểu “tung hỏa mù” này từ bao giờ nữa?

Có điều, nghĩ đến lễ đính hôn của Hứa Quân Văn ngày mai, trong lòng cô ngoài sự tò mò vẫn không tránh được cảm giác chua xót.

Qua ngày mai, tất cả mới thực sự chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chương 7

Vừa đặt chân xuống xe, Thảm Thanh có vẻ nghi hoặc khi nhìn thấy một cửa hiệu được trang hoàng theo phong cách cổ điển. Cô liền hỏi:

“Đây là đâu vậy?”

Chưa kịp nghe câu trả lời của Khuyển Quyết thì đã thấy cánh cửa kính nặng nề trước mặt mở toang. Một cô gái trẻ ăn mặc hợp thời, nhanh nhẹn bước ra.

Cô gái trẻ đó bước thẳng đến chỗ Khuyển Quyết, nở nụ cười rạng rỡ trên gương mặt vô cùng sắc nét:

“Em đợi hai người lâu quá rồi.”

“Ừm.” Khuyển Quyết lạnh lùng đáp, miễn cưỡng để cô gái khoác tay.

Thẩm Thanh khẽ lướt mắt nhìn cái khoác tay của hai người, vô tình chạm phải đôi mắt đẹp của cô gái. Cô mỉm cười và lịch sự chào.

“Chúng ta vào trong đi nhé.”

“Được, được.”

Cô gái buông tay Hứa Khuynh Quyết ra rồi đi lên phía trước. Thẩm Thanh chậm rãi bước theo sau, cùng hai người bước vào thế giới phía sau cánh cửa kính đồ sộ kia.

Trần nhà cao vợi vợi, đèn chùm lấp lánh. Những tấm rèm lụa màu tím nhạt rủ xuống che khuất dãy y phục lấp ló phía sau.

Ngồi trên chiếc ghế sofa với màu sắc nhã nhặn, sạch sẽ, Thẩm Thanh nhất thời không rõ tại sao mình lại có mặt ở nơi này.

Trong lúc đầu óc còn mông lung, một bàn tay thon dài, trắng mịn giơ ra trước mặt cô:

“Chị tên gì nhỉ?”

“... Tôi họ Thẩm, cứ gọi tôi là Thẩm Thanh.” Cô định thần lại, cười đáp.

“Em là Hứa Man Lâm” Cô gái trẻ ngồi bên cạnh Hứa Khuynh Quyết vui vẻ cười nói, “Chị gọi em là Maggie cũng được”.

Nghe thấy vậy, Thẩm Thanh nhướn mày ngạc nhiên, về quan hệ của hai người, cô đã đoán chắc đến tám, chín phần. Thảo nào ban nãy họ tay trong tay sánh bước. Cô quay sang nhìn Khuynh Quyết này giờ vẫn ngồi yên lặng. Gương mặt anh điềm nhiên, không có ý sẽ tham gia câu chuyện. Xem ra muốn chứng minh nhận định qua thái độ của Hứa Khuynh Quyết không phải là chuyện dễ.

May mà Hứa Man Lâm lại nói:

“Hôm qua anh hai gọi điện đến đặt trước lễ phục, em đã chuẩn bị đâu vào đó cả rồi, chị có muốn thử không?”

Quả nhiên họ là anh em!

Thẩm Thanh vừa theo nhân viên bước vào phòng thử đồ, vừa cẩn trọng đánh giá hai gương mặt thanh tú, quả là các nét đều hao hao giống nhau.

Nhìn Hứa Man Lâm mỉm cười với mình, Thẩm Thanh thấy càng ngạc nhiên. Không ngờ Hứa Khuynh Quyết lại đưa cô đến đây thử lễ phục.

Thấy bóng dáng Thẩm Thanh đi xa dần, Hứa Man Lâm mới quay sang người anh trai từ nhỏ đã mắc chứng lãnh đạm của mình, hào hứng nói như phát hiện ra một châu lục mới:

“Không ngờ anh lại chủ động đưa bạn gái đến chỗ em”

Hứa Khuynh Quyết vẫn thản nhiên, nhắm mắt lại, dựa vào ghế sofa mềm mại, hỏi:

“Em muốn nói gì nào?”

“Chị ấy rất đặc biệt.” Hứa Man Lâm vẫn hào hứng.

“Chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Thật không...?” Hứa Man Lâm nói giọng điệu không tin.

Hứa Khuynh Quyết tỏ thái độ lạnh lùng, không thèm để ý đến cô em gái nữa.

...

Hứa Man Lâm không đùa cợt nữa, cô chuyển giọng nghiêm túc:

“Hôm nay, em cứ nghĩ anh sẽ không đến.”

Vì thế tới qua khi nhận được điện thoại của Khuynh Quyết nhờ chuẩn bị hai bộ lễ phục, cô đã không giấu nổi sự bất ngờ.

“Anh sẽ đi cùng cô ấy.”

Nói xong, Khuynh Quyết khẽ hé môi. Nhưng cử chỉ nhỏ ấy lại lọt vào mắt Hứa Man Lâm, cô còn nhìn thấy trong đó có cả sự ảm áp, dịu dàng.

Man Lâm nháy mắt nhìn anh trai kinh ngạc, cô phải thừa nhận rằng trong suốt hơn mười hai năm nay, anh không hề có nét cười nào dịu dàng như thế.

Vì cô gái đó chăng? Chỉ mới nhắc đến cô ấy mà gương mặt anh đã bớt đi vẻ lạnh nhạt thông thường. Hoặc có thể, những gì cô vừa thấy chỉ là một sự

nhằm lẫn của cảm giác.

Hứa Man Lâm giữ những suy nghĩ đó trong lòng, không truy hỏi thêm nữa.

Cô đứng lên, rót một cốc nước ấm đặt vào tay anh trai, khẽ nói:

“Anh phải biết là lần này đi không chỉ đơn thuần là đến tham gia một nghi lễ rồi có thể tự do ra về.”

“Điều này anh biết.”

Những ngón tay thon dài của Hứa Khuynh Quyết di chuyển trên bề mặt cốc theo thói quen. Anh biết rõ đây không phải là một nghi lễ đính hôn thông thường, nhưng khi nghe câu trả lời kiên quyết của Thẩm Thanh tối qua, anh không đành lòng để cô xuất hiện một mình ở nơi như thế.

“Vậy anh...” Vừa nghĩ đến đám nhà báo, những lời bàn tán của khách khứa, sau cùng là mối quan hệ bất đồng bao năm nay giữa Hứa Khuynh Quyết và cha, Hứa Man Lâm định nói thêm điều gì thì bị những bước chân đang đến gần ngăn lại.

Cô quay đầu lại, Thẩm Thanh đang khoan thai bước xuống lầu trong bộ lễ phục màu trắng bạc.

“Đẹp quá!” Hứa Man Lâm thốt lên khe khẽ, lay nhẹ cánh tay Khuynh Quyết.

Quay đầu lại theo trực giác, nhưng chỉ một giây sau, Hứa Khuynh Quyết lại quay mình dựa vào ghế sofa. Trong lòng buồn bã, giá mà anh có thể nhìn thấy!

Anh nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần rồi dừng lại trước mặt mình.

“Có vừa không?” Anh nghiêng mặt, hỏi.

“... Rất vừa.” Cúi xuống nhìn lại mình một lần nữa, Thẩm Thanh cười nói, “Hứa tiểu thư có con mắt thật tinh tường”.

“Chị quá khen.” Hứa Man Lâm mỉm cười khiêm tốn. Cô chạy đến giúp Thẩm Thanh chỉnh đốn lại trang phục.

“Màu gì vậy?” Hứa Khuynh Quyết bỗng hỏi.

Thẩm Thanh nhìn vào tròng mắt hoang mang, trống rỗng của Khuynh Quyết, tim cô thất lại. Cô đáp nhanh:

“Trắng bạc.” Trong giây phút này, cô rất mong Khuynh Quyết có thể ngắm nhìn mình.

Thẩm Thanh mỉm cười, bổ sung thêm:

“Là váy ôm, không cổ, không vai, phần eo phía sau có thắt nơ hình con bướm, dài chạm đất.”

“... Ừm.” Không thay đổi nét mặt, Hứa Khuynh Quyết chống gậy đứng lên, đưa tay ra.

Thẩm Thanh nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh lẽo ấy như phản xạ tự nhiên.

“Hình như cô cao hơn một chút thì phải?”

“Hi hi! Anh cảm nhận tốt thật đấy!” Thẩm Thanh cười nói, “Tôi đi giày cao gót tám phân. Đi lại có chút khó khăn”.

“Lâu rồi sẽ quen thôi mà.” Hứa Man Lâm nói chêm vào, cô đùa, “Chiều cao hai người như thế này đi với nhau rất xứng đôi đó”.

Nghe cô nói, Thẩm Thanh mới để ý, bình thường cô chỉ đứng đến cầm Hứa Khuynh Quyết. Bây giờ có thêm đôi giày cao gót, cô đã đứng đến ngang tai anh. Cô ngẩng đầu cười, vừa hay bắt gặp đôi mắt của Khuynh Quyết. Lúc này hai người đứng rất gần nhau, cô có thể ngửi thấy hương thơm cỏ hoa dịu dịu tỏa ra từ cơ thể anh.

Thẩm Thanh nóng bừng mặt. Cô vội cúi xuống, giả vờ như đang ngắm nhìn trang phục.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, Hứa Man Lâm đứng trước mặt Thẩm Thanh, nói:

“Ồn rồi, anh chị rất xứng đôi.”

“Cảm ơn em!”

“Không có gì mà chị.” Hứa Man Lâm quay sang vỗ vai Khuynh Quyết, “Còn anh thì sao, thử đồ ở đây hay đem về nhà?”.

“Em cứ gấp vào cho anh đi.”

“Cũng được. Số đo của anh, em biết cả rồi. Chắc là vừa thôi.”

“Vậy chị cũng đi thay lại đồ cái đã.” Thẩm Thanh vừa kéo chiếc váy thướt tha vừa theo một nhân viên đi lên phòng thay đồ.

...

Lễ đính hôn của Hứa Quân Văn được tổ chức tại một khách sạn sang trọng nằm trên con đường có phong cảnh đẹp nhất, phồn hoa và náo nhiệt nhất trong các khách sạn của dòng họ Hứa.

Khi chiếc xe chở Thẩm Thanh đến nơi, trời đã tối hẳn, những hạt mưa phùn lất phất bay. Chính vì thế, bên ngoài cửa xe đã có người cầm ô đứng đợi sẵn.

Xe đỗ trước cửa. Dù tài xế đã giảm tốc độ chậm nhất có thể, Hứa Khuynh Quyết vẫn khẽ chau mày, tay ôm bụng, anh nói với Thẩm Thanh:

“Cô xuống trước đi.”

Thẩm Thanh quay đầu nhìn gương mặt đang khẽ nhăn lại của Khuynh Quyết, cô lo lắng hỏi:

“Anh không sao chứ? Sắc mặt của anh không được tốt.”

Hứa Khuynh Quyết lắc đầu, anh tự mở cửa xe bước xuống.

Thấy anh không nói gì, Thẩm Thanh cũng đành im lặng. Dù sao thì trước giờ Khuynh Quyết vẫn vậy. Trước khi đến đây, cô đã ép anh uống vài viên thuốc dạ dày. Cô nghĩ chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra nên cũng yên tâm phần nào.

Mặc kệ những giọt mưa lất phất rơi, Thẩm Thanh vén váy bước vòng ra sau xe về phía Khuynh Quyết, cô khoác tay anh, cười nói:

“Hôm nay tôi đi giày cao quá. Anh phải làm chỗ dựa cho tôi đấy nhé!”

Hứa Khuynh Quyết khẽ mỉm cười, mặc cho Thẩm Thanh khoác tay mình. Thực ra anh biết hôm nay mình không đem theo gậy chống nên Thẩm Thanh chủ động khoác tay để anh đi đứng thuận tiện. Ở nơi đây, mỗi bước đi của anh đều cần đến sự chỉ dẫn của cô.

Hai người chậm chậm bước lên bậc thang, qua cánh cửa màu vàng nhạt, bước vào đại sảnh. Thẩm Thanh chưa kịp quan sát xung quanh thì một đám đông bủa đến, những ánh đèn flash từ bốn phía nhấp nháy liên hồi.

Thẩm Thanh bất giác lấy tay che mắt trong khi mọi người xung quanh nhao nhao nói như sợ người khác tranh mất phần vậy. Cô đứng khựng lại.

“Anh Hứa...”

“... Không ngờ anh lại xuất hiện, xin cho biết tình hình anh dạo này thế nào...”

“Nghe nói sau tai nạn, anh ít khi xuất hiện ở những nơi công cộng...”

“Vụ tai nạn đó có nghiêm trọng như người ta đồn thổi không?... Anh Hứa, dạo này tình hình anh thế nào?”

“Triền lãm tranh bị ngừng năm đó, liệu năm nay có tổ chức lại không...?”

“... Có phải mắt của anh không nhìn thấy gì nữa...”

“...”

Thẩm Thanh ngơ ngác nhìn đám phóng viên đang vây quanh mình. Trước hàng loạt câu hỏi xoay quanh Hứa Khuynh Quyết, cô quay sang nhìn gương mặt nhợt nhạt của anh dưới ánh đèn.

Thẩm Thanh khoác tay anh chặt hơn. Cô chưa từng trải qua tình huống nào thế này nên không biết xử trí ra sao. Cô cảm thấy Khuynh Quyết cũng không hứng thú gì với tình cảnh hiện tại.

Nhưng Khuynh Quyết không nói gì, cô chỉ biết im lặng đứng bên cạnh anh.

Cũng may một người đàn ông trung niên ung dung bước tới. Sau ông ta, người vệ sĩ cũng lịch sự ngăn cản đám phóng viên đang chụp hình.

Người trung niên nói với đám đông:

“Các vị nhà báo! Mời các vị vào đại sảnh nghỉ ngơi một lúc. Nghi lễ sẽ diễn ra ít phút nữa thôi. Xin mời.” Người đàn ông đó nói xong, hơi khom lưng, cung kính nói với Hứa Khuynh Quyết:

“Nhị thiếu gia. Chủ tịch đang đợi cậu trên tầng hai đấy ạ.”

Thẩm Thanh thấy sắc mặt Khuynh Quyết có chút biến đổi. Một lúc sau anh mới lạnh lùng nói:

“Dẫn đường.”

Đây cũng là câu nói đầu tiên cô nghe được kể từ lúc anh bước vào đây.

Hứa Khuynh Quyết bước chậm rãi theo người dẫn đường, qua hành lang trải thảm dày, mềm mại, rồi tiến vào phòng nghỉ.

Anh biết, cách anh không xa chính là người cha đầy uy quyền. Khi cánh cửa sau lưng khép lại, Hứa Khuynh Quyết cũng chỉ đứng đó, không nói lời nào.

“Gặp ta mà cậu không biết chào hỏi sao?” Hứa Triễn Phi ngồi trên ghế da, hắng giọng. Chẳng biết tại sao, ông có thể giải quyết tốt những vấn đề học búa của thương trường quyết liệt, nhưng lại không thể điều hòa tốt mối quan hệ giữa hai cha con. Chẳng lần nào hai người gặp mặt mà không to tiếng, căng thẳng.

Hứa Khuynh Quyết khẽ cúi đôi mi xuống, thờ ơ đáp lại:

“Ông tìm tôi có việc gì?”

“Đã lâu lắm rồi cậu không về nhà. Cậu không còn coi mình là người nhà họ Hứa nữa phải không?” Hứa Triễn Phi lạnh lùng hỏi, “Hôm nay cậu đến đây, tôi thấy rất bất ngờ đấy.”

“Nếu ông không muốn tôi đến, tôi có thể đi ngay bây giờ.” Giọng điệu của Hứa Khuynh Quyết vẫn lạnh lùng.

“Rầm!” Hứa Triễn Phi đập mạnh tay xuống chiếc bàn bên cạnh, âm thanh vang vọng cả căn phòng.

“Đây là thái độ cậu dùng để nói chuyện với tôi sao?”

Hứa Khuynh Quyết bắt giắc nắm chặt tay lại, môi mím chặt, kiềm chế cơn đau tim ở đâu ập đến.

Thấy anh không nói, Hứa Triễn Phi tiếp tục cất cao giọng nói đầy nghiêm khắc của mình.

“Sau khi lễ đính hôn của anh cậu xong xuôi, mời cậu ở lại.”

“Có chuyện gì nói luôn một lần đi.” Cổ trắn áp cơn đau tim đang làm anh khó thở, Hứa Khuynh Quyết không muốn người ngồi trước mặt trông thấy bộ dạng yếu đuối của mình.

Chăm chăm nhìn đứa con trai ngổ ngược, Hứa Triễn Phi cao giọng nói:

“Vi chuyện của mẹ cậu, cậu còn muốn hận tôi bao lâu? Từ trước đến nay cậu không coi lời tôi ra gì, thậm chí không xem mình như con cháu trong nhà. Lễ nào đó là cách trả thù cho những gì tôi nợ mẹ cậu?”

Nhắc đến chuyện quá khứ, Hứa Khuynh Quyết giận dữ chau mày, nói.

“Sao có thể gọi là trả thù, tôi và ông vốn dĩ không có gì để nói nữa rồi.”

Tìm anh nhói đau từng nhịp khi quá khứ bị gọi về. Hứa Khuynh Quyết cắn chặt răng, ngoảnh mặt đi, giọng nói lạnh lùng:

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

Hứa Triễn Phi ngồi yên trên ghế, ngẩng mặt nhìn anh. Ông cảm thấy phẫn nộ, bất lực, cuối cùng đành để anh bước ra.

Nhìn từng bước chân chậm chạp dò đường của Khuynh Quyết, Hứa Triễn Phi chỉ biết lặng lẽ thờ dài.

Đứng trong sảnh chính được trang hoàng lộng lẫy, xung quanh là những nam thanh nữ tú nói cười vui vẻ, nhưng Thẩm Thanh thấy lòng nặng trĩu, chỉ đứng dõi mắt về phía thang máy.

Ban này, Hứa Khuynh Quyết có thì thầm dặn cô “Đứng đây đợi tôi”, rồi cùng người trung niên vào thang máy. Cô ước chừng anh đi đã được vài chục phút mà giờ vẫn chưa thấy ra. Lần trước vô tình nghe được câu chuyện của hai anh em họ, cô đoán quan hệ của Khuynh Quyết với gia đình không mấy tốt đẹp. Nhớ đến những câu hỏi tới tấp vây quanh Khuynh Quyết lúc bước vào đại sảnh, lại thêm sắc mặt nhợt nhạt đáng sợ của anh khiến cô thấp thỏm lo lắng.

Mỉm cười từ chối ly rượu mà người phục vụ mang đến, Thẩm Thanh không có tâm trạng nào để cảm nhận không khí náo nhiệt quanh mình, đứng đó mong ngóng Hứa Khuynh Quyết quay lại. Ai ngờ vừa ra khỏi sảnh chính, cô đã trông thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở chỗ rẽ đến cầu thang máy.

Hứa Khuynh Quyết đang cúi đầu dựa vào tường, những sợi tóc rũ xuống che lấp phần lớn gương mặt. Tuy nhìn không rõ, nhưng Thẩm Thanh vẫn cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Bất chấp lễ nghi, chuẩn mực cô vén váy chạy nhanh tới đỡ lấy anh, vội hỏi.

“Anh làm sao thế?”

Hứa Khuynh Quyết vẫn nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển theo từng nhịp tim gấp gáp.

Không nghe thấy anh trả lời, Thảm Thanh ngẩng lên nhìn, đôi môi anh đã trắng bệch, cô hốt hoảng:

“Anh đau ở đâu?”

Dạ dày? Tim? Hay anh đau ở chỗ nào khác? Vì không biết rõ tình hình nên ngay cả việc chạm vào anh, cô cũng không dám mạnh tay.

Đầu óc choáng váng, Hứa Khuynh Quyết nghe thấy rõ giọng nói hoảng loạn của Thảm Thanh nhưng anh không thể đáp lại. Phải một lúc lâu sau, hơi thở bớt gấp gáp, anh mới có thể nói với cô:

“Không cần quá lo lắng.”

Cái gì mà không cần lo lắng? Nghe anh nói thế, Thảm Thanh như muốn hét lên. Cô nắm bàn tay giờ này đã ướt đẫm mồ hôi, lạnh toát. Vậy mà anh vẫn còn ương ngạnh.

“Thuốc đâu? Anh có mang theo thuốc không?” Vừa hốt hoảng vừa tức giận, nhưng Thảm Thanh vẫn cố nói nhẹ nhàng.

Hứa Khuynh Quyết lắc đầu, anh mệt mỏi nghiêng ngoi:

“Để tôi nghỉ ngơi chút đã.”

“Được rồi.” Thảm Thanh ngoan ngoãn đáp lại, cơn bức tức cũng tiêu tan. Anh ta vẫn biết phải nghỉ ngơi cơ đấy.

Trong lúc đó, khách khứa đã đến đông đủ trong sảnh chính, không khí vô cùng ồn ào. Nhìn xung quanh, Thảm Thanh không tìm thấy chiếc ghế nào, bèn cẩn trọng dìu Khuynh Quyết đến cầu thang bộ ngồi nghỉ tạm.

Thấy Khuynh Quyết nhắm mắt lại, Thảm Thanh không muốn làm phiền anh thêm nữa. Cô ngồi bên cạnh làm chỗ dựa cho Khuynh Quyết.

Âm nhạc rộn ràng bỗng ngừng bật, chỉ nghe thấy giọng nói của người chủ trì buổi lễ. Xem ra nghi thức đã bắt đầu rồi.

Thảm Thanh không bận tâm. Sự tò mò về lễ đính hôn cũng như vị hôn thê của Hứa Quân Văn đã thúc đẩy cô tới đây, giờ này điều đó không còn quan trọng nữa. Cô chỉ chăm chú nhìn người ngồi bên cạnh, thấy các cơ mặt anh từ từ dần ra, đôi môi bắt đầu lấy lại sắc hồng vốn có, lúc đó cô mới yên tâm phần nào.

“... Đỡ hơn chút nào chưa?” Phải rất lâu sau đó, Thảm Thanh mới lên tiếng hỏi.

“Rồi.”

“Chắc chắn chứ?”

“... Cô sợ lắm đúng không?”

“Đây không phải là lần đầu tiên nữa rồi.”

“...”

“Tiệc bắt đầu rồi đó.”

“Vào trong thôi!”

“Hay là không vào nữa?”

“Sao?”

“Chúng ta về thôi.”

“Không muốn đến hỏi thăm anh ta một tiếng à?”

“Không cần nữa. Và lại tôi không muốn sợ hãi thêm. Về nhà sớm mới an toàn chứ.”

“... Tùy cô thôi.”

Thảm Thanh khẽ mỉm cười, dìu Khuynh Quyết đứng dậy. Dù bên trong có ồn ào, vui vẻ thế nào cũng không liên quan đến cô. Tất cả những gì dính líu tới Quân Văn đều đã trở thành dĩ vãng.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Chương 8

Trên đường trở về nhà, Thẩm Thanh biết Hứa Khuynh Quyết giấu việc anh bị đau bụng, cô rất bức tức. Về đến cửa phòng, Khuynh Quyết vẫn giữ điệu bộ trầm lặng như thường ngày. Dù mắt không nhìn thấy được, nhưng anh vẫn nhận ra sự bức bối trong cô. Ngồi xuống ghế sofa một cách khó khăn, anh chú ý nghe ngóng mọi động thái xung quanh. Mấy phút sau, anh nghe thấy bên phải có một âm thanh va đập mạnh, tiếp theo là tiếng rên khe khẽ. Hình như Thẩm Thanh vừa va phải thứ gì đó?

“Có chuyện gì vậy?” Anh lo lắng quay đầu lại, giọng nói pha chút hoảng hốt.

Thẩm Thanh chau mày xoa xoa đầu gối, vừa thôi phù phù vào chỗ đau, vừa hần học nhìn “khúc gỗ” đang ngồi ở ghế sofa.

Nếu không phải chính anh làm cô phân tâm thì cô đâu đến nỗi lơ đãng lao vào thành bàn sắc cạnh này.

Không nghe thấy Thẩm Thanh trả lời, Hứa Khuynh Quyết mau chóng đứng dậy, quờ quạng đi về phía vừa phát ra tiếng động.

“... Không sao...” Ngồi phịch xuống ghế sofa, Thẩm Thanh vẫn còn phụng phịu.

Hứa Khuynh Quyết quay về phía cô, nói:

“Cô phải cẩn thận chứ!”

Ngẩng đầu lên thì thấy Hứa Khuynh Quyết sắp va vào chiếc bàn thủy tinh vừa bị dịch chuyển vị trí do sự va đập của cô ban nãy, Thẩm Thanh vội lên tiếng, đồng thời chạy đến kéo tay anh.

Hứa Khuynh Quyết khẽ chau mày:

“Cô va vào đâu?”

Định kể cho anh nghe, nhưng Thẩm Thanh lập tức đổi ý. Cô chịu đau, đứng dậy, kéo anh cùng ngồi xuống ghế.

“Rốt cuộc cô đau chỗ nào?” Khuynh Quyết tiếp tục hỏi. Tiếng kêu đau ban nãy, không thể là nhầm được.

“Anh muốn biết thật không?” Một tay xoa xoa đầu gối, Thẩm Thanh nói như không có chuyện gì xảy ra.

“Ừm.” Hứa Khuynh Quyết cảm thấy bất lực vì đôi mắt mù lòa.

“Vậy anh phải hứa với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“... Hứa sau này lúc nào anh cũng phải nói thật.”

“Tôi lúc nào...” Khuynh Quyết định phân bua, nhưng nghe tiếng thở dài của Thẩm Thanh, anh mới nghĩ ra cô vẫn đề bụng chuyện ban nãy, bèn đồng dạng đáp:

“Được, tôi hứa.”

Thẩm Thanh cười đắc ý, quay đầu lại nhìn anh. Thấy bộ dạng đờ đẫn của anh, cô nói vẻ không vui:

“Chẳng ra sao cả. Đã là bạn bè, tại sao chuyện gì anh cũng giấu tôi?”

Hứa Khuynh Quyết thở dài, biết là Thẩm Thanh lại bắt đầu “giờ trò”, anh đành nói:

“Chẳng phải tôi đã hứa với cô rồi sao?”

“Ừm.” Có trời mới biết lời hứa của anh đáng tin thế nào. Thẩm Thanh lờm anh một cái, định chấm dứt câu chuyện tại đây vì cô cảm thấy đầu gối mình đã sưng tím lên rồi.

“Đến lượt cô đó.” Hứa Khuynh Quyết quay người sang nói, “Rốt cuộc cô đau ở đâu?”.

“Đầu gối.” Chiếc váy dạ hội thật bất tiện, vén mãi mới tới chỗ đầu gối giờ đã sưng tím.

“Nhà cô có rượu thuốc không?” Vì không nhìn thấy, anh chỉ còn cách quan tâm đến cô một cách bộc trực như vậy.

“Nhà anh không có sao?” Người sống một mình như anh, sao trong nhà lại chẳng phòng bị thuốc thang gì cả chứ.

Thẩm Thanh nói một cách chán nản:

“Nhà tôi có lọ dầu Hoa Hồng, để tôi về lấy.”

Hứa Khuynh Quyết trầm ngâm một lúc mới nghĩ ra, dù nhà cô có đi chẳng nữa thì anh cũng không thể đi lấy giúp cô được, vì thế anh nhắm mắt, gật đầu đồng ý.

Nghe tiếng bước chân cà nhấc của Thẩm Thanh, Hứa Khuynh Quyết khẽ khép đôi mắt lại, chau mày suy nghĩ.

Thay đại một chiếc váy ngủ cotton, Thẩm Thanh lấy lọ dầu sang phòng Khuynh Quyết. Thực ra, cô không cần phải đi lại nhiều như vậy. Chỉ cần ở nhà tắm rửa, bôi dầu vào chỗ đau, sau đó leo lên giường ngủ là ổn ngay. Nhưng không hiểu sao cô vẫn sang phòng Khuynh Quyết, vừa bước vào cô đã thấy anh vẫn ngồi bần thần trên ghế, gương mặt âm ảm.

“Có chuyện gì mà anh ngầy người ra vậy?”

“... Không có gì.”

“Đau quá đi!” Vừa ngồi xuống, Thẩm Thanh đã lên tiếng kêu than, khác hẳn thái độ ban nãy.

“Lúc nãy đập mạnh lắm à?”

“Tím lên rồi này, lại còn sưng nữa chứ.” Giọng nói có chút ngại ngùng.

Khuynh Quyết khẽ nói:

“Cô mau xoa dầu vào đi.”

Mở nắp lọ, tiện thể nhìn sang anh một cái, Thẩm Thanh mới phát hiện thần sắc anh lúc này đã trở lại như bình thường. Cô hoài nghi không biết lúc trước có phải mình bị hoa mắt hay không?

Thẩm Thanh đổ một ít dầu lên đầu gối rồi lấy hai ngón tay xoa đều. Sau đó cô thối nhẹ vào chỗ sưng, cảm giác dễ chịu.

“Tốt rồi.” Thẩm Thanh lấy một ít giấy lau tay, nói.

“Sao nhanh vậy?” Khuynh Quyết nghiêng đầu nghi ngờ.

“Ừm, tôi xoa dầu rồi.”

“Thế đã bóp chưa?” Hứa Khuynh Quyết lại hỏi.

“Gi?” Bóp? Hình như cô đã quên bég mát công đoạn ấy.

Thẩm Thanh nhăn mũi, lấy ngón trỏ cẩn thận ấn vào chỗ sưng. Đau điếng!

“Thôi không cần đâu.” Cô lắc đầu nguây nguẩy.

Bực mình quá, Hứa Khuynh Quyết buộc phải lên tiếng chỉ bảo:

“Không bóp thì làm sao máu tụ tan ra được?”

“Không cần mà.” Nếu phải chịu đau, thà cô để chỗ sưng lâu khỏi một chút còn hơn.

Khẽ thở dài, Khuynh Quyết đưa tay ra:

“Vậy để tôi giúp cô.”

“Anh?” Thẩm Thanh nhìn anh vẻ không tin nổi. Tự cô còn không dám làm, huống hồ là giao cho người khác?

“Ừ.”

“... Thôi, không cần đâu.”

“... Nhanh lên nào.” Hứa Khuynh Quyết vẫn kiên nhẫn đưa tay về phía Thẩm Thanh. Tưởng tượng thấy vẻ cự tuyệt của cô, anh lại nhẹ nhàng nói:

“Ngoan nào.”

Vừa dứt lời, cả hai đều sững sờ.

Khuynh Quyết không ngờ mình lại nói như thế. Còn Thẩm Thanh lại thấy mặt và bụng mình nóng ran. Hai chữ “ngoan nào” khe khẽ mà Khuynh Quyết phát ra tuy hơi lạnh nhạt, nhưng trong giọng nói dường như có thêm chút ý vị rất khác lạ. Cả hai đều khựng lại vài giây, sau đó Thẩm Thanh khẽ nói:

“Vây được rồi.” Cùng lúc đó, cô nắm bàn tay Khuynh Quyết đặt lên đầu gối đau của mình.

“Đau thì phải nói chứ, đừng có cố chịu đựng như thế.” Khuynh Quyết nói khi ngón tay anh cảm thấy chỗ sưng khá rõ ràng, trong khi Thẩm Thanh giữ yên lặng, khác hẳn thái độ ồn ào ban nãy.

Nghe Khuynh Quyết nói, cô mới hoàn hồn, cảm thấy như vừa bị đoán trúng tim đen. Cô quay đầu đi chỗ khác, giả vờ chỉnh lại vạt áo. Bây giờ mới thấy chỗ sưng lại nhói lên đau buốt.

Đau thì vẫn đau, nhưng động tác của Khuynh Quyết nhẹ nhàng, hơn nữa cô cũng không muốn tỏ ra mình yếu ớt. Lấy lại vẻ cứng rắn, Thẩm Thanh đáp:

“Không sao đâu. Tôi đỡ hơn nhiều rồi.”

Nghe Thẩm Thanh nói vậy, Hứa Khuynh Quyết không nói gì thêm, anh vẫn nhẹ nhàng xoa bóp chỗ đau cho cô, từng chút, từng chút một.

Vài phút sau, đột nhiên Thẩm Thanh nhớ đến cái dạ dày trống rỗng, cô hỏi Khuynh Quyết:

“Anh có đói không?”

“Cũng bình thường.”

Câu trả lời đúng như dự đoán, Thẩm Thanh chép miệng. Nhìn đôi mắt phẳng lặng của anh, tuy không muốn ngắt quãng không khí lúc này, nhưng cô cũng ngăn bàn tay Khuynh Quyết lại, nói:

“Cũng không còn đau mấy nữa. Tôi đói rồi, hay chúng ta ăn gì đã nhé.”

Khuynh Quyết rút tay lại, gật đầu đồng ý.

“Cũng được.”

Mười lăm phút sau, Khuynh Quyết ra cửa nhận túi đồ ăn trong khi Thẩm Thanh đang ngồi thư thái trên ghế sofa nhìn anh.

“Cái này đặc biệt dành cho cô đấy.”

Anh đẩy miếng bò bít tết đang còn nóng hôi hổi về phía Thẩm Thanh.

“Lại ăn nhanh à?”

Cô miễn cưỡng đỡ đồ ăn. Khuynh Quyết cũng quen với thái độ như “bà cô” ấy của Thẩm Thanh rồi.

Màn đêm đen thẫm bên ngoài cửa sổ. Những giọt mưa rơi tí tách xuống ban công.

“Haizzz, đen đui thật đấy!” Nuốt nốt chỗ ăn trong miệng, Thẩm Thanh thở dài, “Lại kiêu thời tiết chán ghét này”. Nghĩ đến việc phải dậy sớm bắt xe buýt đi làm trong buổi sáng vừa ẩm ướt vừa âm u, cô thở dài ngao ngán.

“Nếu ngày mai là cuối tuần thì tốt quá.” Quá chán ghét kiêu thời tiết mưa gió này, cô này ra ý định xin nghỉ phép.

“Cô làm việc ở đâu?” Hứa Khuynh Quyết hỏi.

Nghe anh hỏi, Thẩm Thanh mới sực nhớ Khuynh Quyết vẫn chưa biết gì về công việc của mình, cô trả lời:

“Tôi làm biên tập Mỹ thuật cho một tạp chí ở phía đông thành.”

“Cô học Mỹ thuật sao?”

“Ừm... Quốc họa.” Nhưng suy cho cùng thì bây giờ tìm đâu ra ngành nghề nào gọi là “Quốc họa” chứ. Thẩm Thanh đành xin vào một tạp chí làm công việc mà ít nhiều cũng có liên quan đến ngành học của mình.

Hứa Khuynh Quyết gạt đầu và không nói thêm nữa. Bỗng Thẩm Thanh nhớ tới lần gặp ngẫu nhiên ở phòng tranh, lại thêm những câu hỏi tối nay của các phóng viên, cô tròn mắt nhìn:

“Anh là họa sĩ thật sao?”

“Ừ.”

“... Trước đây anh còn mở triển lãm tranh nữa à?” Hồi tưởng lại, Thẩm Thanh nhớ là đã có phóng viên đặt câu hỏi về vấn đề này với anh.

“Ừ.”

“Vậy bức tranh lần trước là do anh vẽ sao?”

“Ừ.”

Thẩm Thanh nhìn anh trân trân. Cô và anh đã quen biết nhau một thời gian, vậy mà tới giờ mới biết anh với cô cùng ngành cùng nghề, cho dù trình độ và thành tựu của hai người rất cách biệt.

Thẩm Thanh định nói thêm, nhưng thấy Hứa Khuynh Quyết vẫn cầm cúi, bình thản ngồi ăn, cô lại thôi. Nếu không có ba câu trả lời chỉ một tiếng “ừ” như nhau của anh thì không ai dám chắc từ này tới giờ cô đã hỏi anh những gì.

Sự kinh ngạc dần tan biến, Thẩm Thanh nhìn hàng mi của Khuynh Quyết khẽ rủ xuống, nét mặt vẫn bình thản, cô mới ý thức được những điều mình vừa nói.

“Chuyện này...” Thẩm Thanh bối rối, không biết nên nói với anh lời xin lỗi như thế nào.

“Chẳng phải cô rất đói sao?”

“...” Thẩm Thanh lặng lẽ nhìn anh. Ý anh muốn nói cô hãy im lặng?

Thẩm Thanh cúi xuống, nhìn bát com còn nóng, tự nhiên thấy không muốn ăn nữa.

Những phút giây sau đó trôi qua trong sự yên lặng của cả hai người.

Đến khi về phòng mình, ngồi trên giường, Thẩm Thanh mới ảo não vén mái tóc lên, tự trách không biết đầu óc mình có vấn đề gì mà thần nhiên động chạm vào nỗi đau của Khuynh Quyết như vậy. Vì là người cùng ngành, đương nhiên cô thấu hiểu nỗi đau khổ của một họa sĩ khi mất đi đôi mắt. Vậy mà...

Cô lao xuống giường, đến trước gương. Tự mắng chính mình “Thẩm Thanh, chắc mày bị điên rồi”. Nghĩ đến sự quan tâm, lo lắng của cô đối với Khuynh Quyết từ trước đến nay, coi như hòa với lần ấu trĩ này vậy.

“Làm thế nào bây giờ?” Thẩm Thanh nhắm mắt.

Liệu Hứa Khuynh Quyết có để ý đến lời cô không? Nhìn thái độ của anh ban nãy, nhất định là có rồi. Từ ngày thân thiết hơn, hiếm khi cô thấy anh lạnh nhạt như vậy.

“Thượng Đế ơi!” Thẩm Thanh than than vãn.

...

Thẩm Thanh đi rồi, một mình Hứa Khuynh Quyết ngồi trong bóng tối, anh nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài.

Anh biết là cô lỡ lời, cũng không trách cô. Có điều cô gọi lại trong anh những ký ức đã trở nên xa xăm và mơ hồ.

Những câu hỏi của đám phóng viên trước đó, anh chẳng hề bận tâm. Nhưng những lời nói vô tư của Thẩm Thanh khi nãy khiến anh trầm tư hẳn. Đương nhiên anh còn nhớ những màu sắc tươi vui, rực rỡ hiện lên trong từng nét vẽ của mình. Nhưng, tất cả đã rời xa cuộc sống của anh. Vì vậy anh chọn con đường vùi sâu quá khứ, bình thản sống cùng với màn đêm bất tận.

Vậy mà ngày hôm nay, khi anh đã dần thích nghi với thế giới của bóng đen thăm thẳm, lại xuất hiện người con gái có tên Thẩm Thanh, cũng là họa sĩ như anh và có đôi mắt nhạy cảm với cuộc sống như vậy.

Có lẽ, đây là một sự trùng hợp.

Không biết ngồi trên ghế sofa đã bao lâu, lúc Hứa Khuynh Quyết toan đứng dậy trở vào phòng ngủ thì thấy sống lưng đau nhói.

Ngồi trở lại xuống ghế, khẽ thở dài, anh nhớ đến câu tạm biệt e dè của Thẩm Thanh ban nãy, đôi mày bất giác chau lại.

Anh mò tìm chiếc điện thoại trên bàn trà, vừa lúc chuông điện thoại đổ chuông.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Chương 9

Đầu dây bên kia, giọng nói Hứa Man Lâm cất lên: “Anh hai, anh đã ngủ chưa?”

“Chưa.” Vừa đáp lời em gái, Hứa Khuynh Quyết vừa chống gậy đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Giọng Man Lâm bắt đầu tỏ ra lo lắng:

“Có chuyện gì không anh? Sao ngủ muộn vậy?”

“Không có.” Khuynh Quyết mím chặt môi, từng động tác chậm chạp đến chiếc giường lớn.

“Vậy thì tốt rồi.” Man Lâm thở phào nhẹ nhõm. Cô nói tiếp, “Ba bảo anh mai về họp mặt gia đình”.

Thật ra, Hứa Man Lâm không nói cho Khuynh Quyết biết rằng bữa tiệc này được tổ chức để chào đón Dự Cử Quỳnh chính thức bước vào nhà họ Hứa với tư cách con dâu.

“Anh không có thời gian.” Hứa Khuynh Quyết lạnh nhạt đáp, đôi mắt nhắm chặt.

Man Lâm thở dài trả lời:

“Biết ngay mà. Dù sao em đã nói rồi đó. Coi như đã thực hiện xong nhiệm vụ.” Làm người đưa tin cho hai cha con này thật là một công việc lao tâm khổ tứ mà kết quả chẳng đâu vào đâu.

Cúp điện thoại, Khuynh Quyết lần đường đến phòng tắm. Lúc tắm xong bước ra, anh nghe tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một lớn hơn. Đồng hồ đã điểm mười một rưỡi. Anh vớ lấy chiếc điện thoại, nghĩ một lúc, quyết định nhấn nút tắt máy.

Ở phòng đối diện, Thẩm Thanh vẫn còn thức đến tận nửa đêm. Cô muốn gọi điện cho Khuynh Quyết xem anh còn giận không, ai ngờ lần đầu gọi thì nghe tiếng máy bận. Sau khi tắm xong, Thẩm Thanh thử lại lần nữa thì điện thoại đã tắt, chỉ nghe giọng nói lễ phép của nhân viên tổng đài “Sorry...”. Cô càng thấy như có tảng đá nặng đang đè lên ngực. Lúc này, người nói “sorry” là cô mới đúng! Đáng tiếc là không có cơ hội.

Bên ngoài, mưa vẫn rả rích rơi. Thẩm Thanh buồn bã nằm trên giường, lấy gối bịt hai tai lại, rồi mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Thẩm Thanh buộc tóc cao, ôm ba lô, vội vã ra khỏi nhà. Hậu quả của một ngày dậy muộn là cô không đủ thời gian thực hiện dự định mà tối qua, trước khi ngủ cô đã chắc mẩm trong lòng: phải gặp Khuynh Quyết để nói lời xin lỗi với anh.

Ra khỏi bến xe điện ngầm, Thẩm Thanh hót ha hót hải bước trên nền đường ẩm ướt, cuối cùng cũng đến được cơ quan đúng giờ. Trong lòng còn vương vấn chuyện nhưng chân tay lại vì thế mà nhanh nhẹn hẳn lên. Với lại, hôm trước đã chuẩn bị khá đầy đủ những thứ mà công việc của ngày hôm nay cần, nên Thẩm Thanh nhanh chóng giải quyết xong xuôi mọi công việc. Bốn giờ chiều, hầu hết các phóng viên đều đi tác nghiệp. Thẩm Thanh cũng tìm cho mình một lý do chính đáng để rời khỏi cơ quan sớm hơn ngày thường.

Trên đường về nhà, cô ghé vào siêu thị mua một lô thức ăn, dự định hôm nay làm một bữa ra trò để bù lỗi lầm ngờ nghệch mà hôm trước mắc phải. Vừa đến sân chung cư, cô đã thấy một chiếc xe con màu đen bóng đỗ ngay phía trước.

Một người đàn ông tay cầm ô từ trong xe bước xuống. Thẩm Thanh nhận ra ngay, đó chính là người trung niên đã giải tán đám phóng viên tối qua.

“Cô Thẩm. Chào cô. Tối qua mới gặp.” Vẫn là nụ cười lịch sự, nho nhã, người đó cất tiếng chào Thẩm Thanh trước.

Thẩm Thanh bình tĩnh chào đáp lại.

Người trung niên vẫn giữ thái độ rất lễ độ, ông giơ tay làm động tác “mời” về phía Thẩm Thanh.

“Ông Hứa muốn gặp cô.”

Thắm Thanh đứng bất động một hồi, hơi nghiêng đầu về hoài nghi. Thấy vậy, người đàn ông tiếp tục bổ sung:

“Một lát nữa nhị thiếu gia cũng sẽ đến. Xin cô yên tâm.”

Thắm Thanh trầm nghĩ, “Chắc ông ta nói vậy để cô không nghi ngờ”. Nhưng dù có tiền đi chăng nữa, không nhất thiết phải khoa trương đến thế.

Cô cũng chẳng phải người nổi tiếng hay cao sang gì, đâu cần phải người đến đón quá long trọng như thế.

Ông Hứa! Tất nhiên Thắm Thanh biết đó chính là người lớn tuổi nhất nhà họ Hứa. Nhưng sao cô phải đến gặp ông ta?

Nghĩ như vậy, Thắm Thanh chớp mắt, ngây ngô hỏi:

“Tôi và ông Hứa không quen biết gì, sao tôi phải đến đó?”

“Chuyện này tôi cũng không rõ.” Người đàn ông trung niên cười gượng, gương mặt hết sức kiên nhẫn, ông nói tiếp:

“Nhưng theo tôi, đã là bạn của thiếu gia, được mời đến ăn cơm, cô cũng không nên từ chối.”

Lúc này Thắm Thanh cũng phá lên cười.

“Thôi được rồi, nhưng cũng phải đợi tôi mang đồng đồ đạc này lên phòng cất đã chứ?” Thắm Thanh gạt đầu, nhìn đồng thức ăn cô phải tay xách nách mang nói khó với ông ta.

“Để trong xe cũng được mà. Lát nữa tôi lại đưa cô về.”

Người đàn ông nói dứt câu, cánh cửa xe bật mở.

“Vâng cảm ơn ông nhiều.” Thắm Thanh không muốn nhiều lời. Cô cụp ô rồi bước lên xe.

Chiếc xe chạy bon bon tiến về phía khu biệt thự ở ngoại ô. Ngồi trong xe, Thắm Thanh liếc nhìn phong cảnh bên ngoài qua những giọt mưa nhạt nhòa. Cô bình thần đón đợi điều sắp xảy đến, dù biết đây không đơn giản chỉ là đến dự một bữa tiệc. Những hành động kỳ lạ của nhà họ Hứa làm cô tò mò muốn biết nguyên do.

Suốt quãng đường, Thắm Thanh nghĩ về mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa cha con Khuynh Quyết. Chắc phải có nguyên nhân gì đây, nếu không tại sao ông ta lại có những hành động kỳ lạ như thế.

Ở nhà, Khuynh Quyết bật ti vi nghe hết đoạn tin tức thời sự ban chiều, lòng tự nhủ giờ này chắc Thắm Thanh đang trên đường về nhà.

Suy nghĩ ấy làm anh bất giác giật mình, không biết từ khi nào, cô gái vừa dịu dàng vừa “ngoan cố” ấy lại xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Anh lấy tay ấn vào thái dương vẫn âm ỉ đau từ ban trưa, rồi rót một cốc nước. Vừa đưa lên miệng thì nghe thấy chuông điện thoại:

“Nhị thiếu gia.”

“... Có chuyện gì không?” Khuynh Quyết lạnh lùng hỏi. Kỳ thực, không cần phải hỏi anh cũng biết cuộc điện thoại gọi đến vào lúc này vì lý do gì.

“Chủ tịch muốn gặp thiếu gia.”

Khuynh Quyết ngồi xuống ghế. Cùng một câu nói, anh không muốn phát ngôn hai lần, vì vậy chỉ thờ ơ đáp lại:

“Lần sau đừng mất công gọi điện đến nữa.”

Vừa lúc Khuynh Quyết định kết thúc cuộc gọi thì giọng nói từ đầu dây bên kia làm anh dừng lại:

“Cô Thắm cũng đang có mặt ở đây. Hy vọng cậu sẽ đến, cả nhà đang đợi...”

Khuynh Quyết gấp mạnh điện thoại, lạnh lùng đứng dậy.

...

“... Chủ tịch, cậu ấy cúp máy rồi.”

“Không sao. Anh ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Hứa Triển Phi ngồi ung dung trên ghế.

Người đàn ông trung niên vừa đón Thẩm Thanh đến bước ra khỏi phòng, cánh cửa lớn khép lại.

Trong căn phòng rộng còn lại hai người. Thẩm Thanh ngược nhìn gương mặt người đàn ông uy nghiêm trước mặt, cô chau mày thắc mắc:

“Như vậy là sao?”

Vô duyên vô cớ đón cô đến, rồi bỏ cô ở lại đây. Cuộc điện thoại của người trung niên giống như quân gia ban nầy với Hứa Khuynh Quyết có nhắc đến cô.

Thẩm Thanh biết mình không phải ngốc nghếch, cho dù đoạn đầu cuộc điện thoại cô không nghe thấy gì, song cũng đã đoán được đến tám, chín phần câu chuyện.

Rõ ràng Hứa Khuynh Quyết không muốn đến. Nhưng những người này hình như muốn dùng cô làm công cụ để bắt anh phải xuất hiện.

Vô duyên vô cớ bị “mời” đến đây, dự định cũng bị phá hỏng khiến cô không thoải mái. Bây giờ, họ lại muốn cô làm gì nữa? Chính vì vậy, khi nói chuyện cùng ông Hứa Triển Phi, Thẩm Thanh tỏ ra đầy miễn cưỡng và tức giận.

Ngược lại, Hứa Triển Phi ra vẻ không để ý đến chuyện đó. Ông xua xua tay, đưa cốc trà lên miệng rồi nhả nhận nói:

“Cô uống đi, trà sắp nguội rồi đây.”

Thẩm Thanh tự nhủ với lòng mình phải cố giữ thái độ có văn hóa. Cô đưa cốc nước lên uống một cách chiếu lệ, sau đó hít một hơi dài và kiên nhẫn hỏi:

“Bác gọi cháu đến đây có việc gì không?” Lúc này, giọng nói của cô đã dịu dàng, nhỏ nhẹ như vốn có.

Hứa Triển Phi đưa mắt nhìn nhưng không hướng vào Thẩm Thanh, gương mặt đầy ảm ý thoáng nét cười:

“Cô Thẩm và Khuynh Quyết có quan hệ thế nào?”

“Bạn bè thôi ạ.” Thẩm Thanh trả lời rành mạch.

“Chỉ là bạn bè, đơn giản thế thôi sao?”

Hứa Triển Phi dồn hết ánh mắt vào Thẩm Thanh, vẻ không tin lắm.

“Nếu không tin, vậy bác nghĩ bọn cháu có quan hệ thế nào ạ?”

Thẩm Thanh cười, lễ phép đáp lại tuy trong lòng không thoải mái. Bị một người mới quen được vài phút chất vấn về mối quan hệ với Khuynh Quyết, dù người đó là ba cô thì cô cũng không hài lòng.

“Cô Thẩm không cần quá cảnh giác như vậy. Tôi cũng chỉ tiện hỏi thôi.”

Hứa Triển Phi thuộc kiểu người biết điều khiến cảm xúc, ông mỉm cười. Nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh, ông đã hiểu đôi điều.

Cô nhướn mày, không muốn tiếp tục vấn đề vô vị này nữa, bèn hỏi:

“Anh Hứa Khuynh Quyết có đến không ạ?”

Thực tình, cô mong anh không đến. Như vậy cô có thể đường hoàng rời khỏi nơi đây.

Ai ngờ Hứa Triển Phi gạt đầu, nói với Thẩm Thanh chắc như đinh đóng cột:

“Chắc nó sắp tới nơi rồi.”

Ngần lẩn không mong muốn, nhưng nghe câu nói đó, Thẩm Thanh chỉ biết cố kìm lòng lại. Ít ra, nếu muốn về thì cũng phải đợi Hứa Khuynh Quyết đến rồi cùng về.

Thời gian chậm chạp trôi. Thẩm Thanh ngồi trong thư phòng, hai tay đặt lên đầu gối, không nói thêm gì với Hứa Triển Phi, cô lặng lẽ nhìn cảnh vật vào đêm qua cửa sổ.

Quả đúng như lời Hứa Triển Phi. Ngay sau đó, người quản gia thông báo qua hệ thống âm thanh:

“Nhị thiếu gia đã tới.”

“Chúng ta đi thôi!” Hứa Triển Phi đứng dậy trước, bảo Thẩm Thanh theo ông xuống lầu.

Thẩm Thanh cùng Hứa Triển Phi rời khỏi thư phòng. Cô thấy lòng nặng trĩu. Nếu cô không nhìn nhầm thì hình như nụ cười ban nãy của ông Hứa Triển Phi có điều gì đó rất kỳ lạ. Nụ cười đó như ẩn chứa sự đắc thắng của chủ nhân.

Thẩm Thanh xuống lầu, thấy hai người con gái và một người con trai đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Chính là Hứa Quân Văn, Hứa Man Lâm và một cô gái có gương mặt khá quen. Nhìn điệu bộ cô gái đang ngồi sát vào Hứa Quân Văn như thế, Thẩm Thanh ngầm đoán ra thân phận của cô ta.

Ba người họ nghe tiếng bước chân liền đứng dậy, giữ phong thái của một đại gia tộc và sự uy nghi của nhà họ Hứa. Nhưng sau khi nhìn thấy Thẩm Thanh, cả Quân Văn và Man Lâm đều sững sờ.

“Thẩm Thanh!” Hứa Quân Văn lên tiếng trước với giọng điệu không thể tin nổi.

“Đã lâu không gặp anh.” Thẩm Thanh gật đầu, cười nói.

Nhìn gương mặt anh, Thẩm Thanh thấy kỳ lạ là mình không hề xao động như trước đây. Điều đó chứng tỏ, tình cảm cô dành cho anh đã phai nhạt đi từ lúc nào không hay.

Hứa Man Lâm đứng phía sau nhìn ngó xung quanh, khi chắc rằng Hứa Khuynh Quyết không có mặt, cô mới đến gần Thẩm Thanh, nói nhỏ:

“Chỉ mình chị đến sao?”

“Ừ.” Khẽ gật đầu, Thẩm Thanh không muốn giải thích gì nhiều.

Cô cũng chẳng còn tâm trạng nào để nhìn về mặt căng lúc căng khó hiểu của Hứa Man Lâm. Cô chỉ nghĩ, rõ ràng họ vừa nói Hứa Khuynh Quyết đã đến, nhưng sao vẫn không thấy anh ấy đâu.

Đang ngờ vực thì cánh cửa màu vàng nhạt bị đẩy vào. Ngoài người phục vụ mặc bộ đồ màu trắng ra, còn có Hứa Khuynh Quyết với bộ quần áo đen, đeo kính râm đang đứng đó.

“Nhị thiếu gia!”

Người quản gia đứng đợi ở cửa, đưa tay định dìu Hứa Khuynh Quyết nhưng lại bị gạt ra.

“Thẩm Thanh ở đâu?” Vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Khuynh Quyết lạnh lùng hỏi.

“Tôi đây!”

Thẩm Thanh nhanh chóng lên tiếng, rồi không ngần ngại chạy ra khỏi phòng khách đến bên Khuynh Quyết.

Khi cảm thấy bàn tay mềm mại nắm chặt lấy tay mình, gương mặt anh mới dịu đi phần nào, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng khó hiểu. Anh chỉ đứng đó mà không nói gì thêm.

Thẩm Thanh lo lắng nhìn anh, chưa bao giờ cô thấy anh lạnh lùng đến thế. Thậm chí Thẩm Thanh còn cảm thấy con giận dữ trong anh đang tuôn trào.

Vì thế, cô càng siết chặt tay anh hơn rồi nhẹ nhàng nói “Tôi đã ở đây rồi”.

Trong phòng khách, tất cả đều tỏ ra vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, sững sờ nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Hứa Triễn Phi hắng giọng ho lên một tiếng, phá vỡ không khí im lặng. Ông vẫy tay về phía Thẩm Thanh, bình thản nói “Cùng vào ăn cơm thôi”. Nói xong, ông khẽ liếc đôi tay của Thẩm Thanh và Khuynh Quyết đang nắm chặt rồi đi vào phòng ăn.

Từ khi nào, con trai ông lại để cho người khác nắm tay mình như một thói quen thế? Vị trí của Thẩm Thanh trong lòng Khuynh Quyết, quả nhiên ông đoán không sai.

Nghe Hứa Triễn Phi nói vậy, Thẩm Thanh ngẩng đầu nhìn Khuynh Quyết, chờ đợi ý kiến của anh.

Nhưng Hứa Khuynh Quyết nói với giọng lạnh nhạt như trước:

“Tôi không tới đây để ăn cơm.”

Nói xong, anh kéo tay Thẩm Thanh quay người bước đi.

“Cậu tức giận vì tôi đưa cô ta đến đây sao?” Hứa Triễn Phi cao giọng.

“Nếu không muốn, cậu có thể không đến cơ mà.”

Lời nói vừa dứt, Hứa Khuynh Quyết cũng dừng bước. Khẽ gật đầu, anh thờ ơ đáp lại:

“Những việc như thế này, hy vọng ông đừng lặp lại nữa.”

Sợ quá! Thảm Thanh tặc lưỡi.

Tuy cô không mấy thiện cảm với Hứa Triển Phi, nhưng không ngờ cuộc nói chuyện giữa hai cha con họ lại căng thẳng đến vậy.

Cô ngẩng đầu, nhìn về mặt lạnh nhạt của Khuynh Quyết, đoạn muốn xem thái độ của Hứa Triển Phi ra sao. Nhưng chưa kịp ngoái đầu lại, cô đã bị Khuynh Quyết lôi đi xềnh xệch.

Trời vẫn còn mưa. Ra khỏi nhà họ Hứa, Thảm Thanh bị đẩy vào trong chiếc xe đã đậu sẵn ngoài cánh cổng sắt. Mọi việc xảy ra nhanh đến mức Thảm Thanh không thể tin nổi Khuynh Quyết lại thông thuộc nơi này đến vậy.

Trời mưa làm không khí trong xe cũng lạnh hơn hẳn. Thảm Thanh định co hai tay lại cho đỡ lạnh mới biết tay trái vẫn nắm gọn trong tay Khuynh Quyết. Cô thấy hơi lạ khi bàn tay anh đang siết chặt.

Quay sang nhìn, cô mới phát hiện gương mặt anh nhợt nhạt hơn bình thường. Cô vội ghé lại gần, lay lay cánh tay anh.

“Này!”

Một lúc sau cô mới nghe Khuynh Quyết đáp lại:

“Gì vậy?”

Nghe anh đáp dù rất khế nhưng Thảm Thanh cũng thấy nhẹ lòng. Cô rất sợ khi anh lạnh lùng và nói chuyện với giọng điệu cứng nhắc như ban nãy.

Cúi đầu, nhìn hai bàn tay vẫn nắm chặt, cô khẽ động ngón tay, “Anh đừng giận nữa mà”.

Khuynh Quyết lấy lại vẻ mặt bình thường, anh lim dim mắt, nói:

“Tôi có giận đâu.”

“Vậy sao ban nãy thái độ của anh lại thế?” Thảm Thanh cắn môi, “Lần đầu tôi thấy anh giận dữ như vậy đấy!”.

Khuynh Quyết nhướn mày, trầm ngâm một hồi rồi đáp:

“Sao cô đồng ý đến đó?”

Nghĩ mình không có lý do gì để dễ dàng đi cùng người ta, Thảm Thanh vẫn trả lời về vô tội:

“Họ nói anh cũng đến mà.”

Thực ra vẫn còn một lý do nữa mà Thảm Thanh không nói – đó là nhà của anh, có gì mà cô phải sợ!

“Vì tôi sẽ đến nên cô quyết định đi sao?” Hứa Khuynh Quyết chau mày, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời.

“Đúng vậy.” Thảm Thanh nhẹ nhàng đáp lại. Dù sao đó cũng là một lý do.

Hứa Khuynh Quyết không nói tiếp. Anh mím môi quay mặt đi.

Chiếc xe từ tốn lăn bánh được vài chục phút, Thảm Thanh ngắm phong cảnh ẩn hiện qua làn mưa. Cuối cùng, cô cũng lên tiếng:

“Hôm nay anh đến để đón tôi sao?”

Thảm Thanh hỏi mà tim đập thình thịch. Nghĩ đến việc Hứa Khuynh Quyết chịu đến nơi mà anh muốn đoạn tuyệt, rồi cảnh anh nắm tay cô đi trước sự ngạc nhiên của bao nhiêu người, cô cảm thấy tất cả như trong phim vậy.

Cô nghiêng đầu, nhìn gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng của anh. Đợi mãi mới nghe anh “ừ” một tiếng, coi như câu trả lời.

Chớp chớp mắt, Thảm Thanh thấy lòng rộn ràng, vui vẻ gật đầu.

“Xem ra tôi cũng quan trọng đấy chứ.”

“Biết vậy là tốt.” Lần này, Khuynh Quyết trả lời rất nhanh.

“Sao cơ?” Thảm Thanh sửng sốt.

Cô mở to mắt quay sang nhìn anh. Trong xe không có đèn, nét mặt của Hứa Khuynh Quyết mờ mờ không rõ, cô chỉ thấy đôi mắt ấy đang hướng về phía trước.

Anh ấy, có phải anh ấy vừa khẳng định cô rất quan trọng với anh?

Thẩm Thanh háng giọng, dè dặt động đậy bàn tay còn đang nắm chặt tay anh như muốn xác nhận lại:

“Anh nói vậy là ý gì?”

“Ý... ý gì?”

Lần này Khuynh Quyết cũng quay hẳn mặt lại.

Anh đang đùa mình ư? Nghe câu trả lời lạnh nhạt mà tim cô như muốn hết lên. Vốn dĩ muốn bỏ qua chuyện này, nhưng với tính cách của mình, cô không dễ dàng để mọi chuyện trôi qua mà không rõ đầu đuôi cơ sự.

Hơn nữa vì thực tình muốn biết, cô nhấn giọng, rành mạch hỏi lại từng chữ.

“Anh vừa nói ‘biết vậy là tốt’ là có ý gì?”

Khuynh Quyết không đáp.

Khoang xe lập tức yên ắng trở lại, đến mức có thể nghe rõ tiếng mưa rơi bên ngoài.

Thẩm Thanh thấy bối rối vô cùng, thậm chí còn cảm thấy bác tài ngồi phía trước cũng như đang chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, lại còn liếc cô qua gương xe nữa chứ.

Cô nghiêng chặt răng, định từ bỏ câu hỏi gây mất mặt này thì đúng lúc xe đi ngang qua khu trung tâm mua sắm sầm uất nhất khu vực. Ánh sáng đèn đường hiện lên mờ mờ lung qua làn mưa.

Ánh sáng tràn vào khoang xe, Thẩm Thanh thấy rõ nét cười ẩn hiện trên bờ môi mỏng của Khuynh Quyết.

Lần này không đợi cô tự hiểu, Hứa Khuynh Quyết đã lên tiếng. Giọng nói nhẹ nhàng:

”Anh nói ‘biết vậy là tốt’ nghĩa là em thực sự quan trọng đối với anh.”

Lần này, Thẩm Thanh như chết lặng, cảm giác mọi thứ trước mắt nhòa hazy đi, hai má ửng hồng. Cô nhìn vào đôi mắt mênh mang vô định nhưng đầy mê hoặc của anh, không nói được lời nào.

Không nghe thấy Thẩm Thanh trả lời, Khuynh Quyết nhắm mắt, kiên nhẫn hỏi lại.

“Em vẫn chưa hiểu sao?”

Không biết vì anh biểu đạt không rõ ý, hay do cô gái ngồi cạnh anh tỏ ra ngốc nghếch nữa.

Một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, Hứa Khuynh Quyết bất giác nắm chặt bàn tay mềm mại của Thẩm Thanh hơn, nhú mào hỏi:

“Sao vậy?”

Anh nói mà không hề suy nghĩ đến phản ứng của Thẩm Thanh, hoặc thực sự nội dung của nó làm cô xúc động đến mức không nói nên lời. Hay cô chỉ muốn hai người giữ mức quan hệ bạn bè bình thường.

“Hà?”

Thấy sắc mặt Khuynh Quyết biến đổi, Thẩm Thanh lấy lại tinh thần.

Lời của anh đã nói lên tất cả. Những sự việc trước đó, giọng điệu của anh lúc này và đôi tay siết chặt không rời... Nếu vẫn không hiểu, chẳng phải là cô quá ngốc hay sao?

Trước khi nghe lời khẳng định của Khuynh Quyết, Thẩm Thanh đã nhen nhóm hy vọng trong lòng, nhưng sự việc diễn ra như vậy, cô không khỏi bất ngờ.

“Cái này...” Thẩm Thanh do dự không biết nên nói gì.

“Sao nào?” Nghe thấy Thẩm Thanh lên tiếng, Khuynh Quyết từ tốn hỏi lại.

Thẩm Thanh dừng lại một chút rồi cắn nhẹ môi, ngập ngừng nói tiếp.

“Từ quan trọng mà anh vừa nói, có thể hiểu đó là yêu không?”

Mấy từ cuối cùng, Thẩm Thanh cố hạ giọng thật khẽ vì sợ bác tài nghe thấy. Nếu là cô, nghe thấy một đôi nam nữ nói về vấn đề ấy chắc sẽ rất buồn cười.

Thẩm Thanh vừa dứt lời, bánh xe chuyển động chậm hẳn rồi dừng lại.

“Đến rồi.” Bác tài xế vừa nói vừa bật đèn lên.

Thẩm Thanh nhòe lên phía trước nhìn vào gương xe. Quả nhiên là có thể thấy rõ hai người đang ngồi phía sau. Cô cười.

Hứa Khuynh Quyết không biết Thẩm Thanh cười gì, chỉ rút tiền trả bác tài. Sau đó nắm chặt tay Thẩm Thanh, anh nói trong lúc mở cửa xe.

“Vây cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chương 10 Trong thang máy, Thẩm Thanh ngược nhìn Khuynh Quyết. Cô cảm thấy có gì đó rất khó hiểu. Rốt cuộc có phải anh sinh ra đã lạnh lùng như thế, hay do cuộc sống luôn thiếu tình thương? Tại sao vừa nãy còn trực tiếp trả lời cô như vậy, mà trong nháy mắt đã trở nên lạnh lùng đến thế? Trên đời này có ai sau khi tỏ tình lại có thái độ như thế đâu? Như thế chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Nhưng dù như thế, từ lúc bước xuống xe, Thẩm Thanh vẫn thấy vui vẻ. Tuy Hứa Khuynh Quyết không đòi hỏi, trong thâm tâm Thẩm Thanh cũng mau chóng đưa ra câu trả lời. Đối với cô, anh vô cùng quan trọng.

Thứ tình cảm nảy sinh từ lúc nào không hay, sớm muộn gì thì cũng phải nhận thức rõ ràng.

Bước vào phòng, Thẩm Thanh vừa cởi giày vừa hát làm Khuynh Quyết phải quay đầu lại, nhướn mày hỏi.

“Em vui lắm à?”

“Vâng.” Ai như anh kia chứ! Buồn, vui, yêu, ghét đều cùng một biểu hiện, Thẩm Thanh liếc nhìn anh, miệng lẩm bầm.

Thẩm Thanh với chiếc điều khiển trên bàn trà mở ti vi đúng lúc có chương trình dạy nấu ăn. Sực nhớ ra, cô vỗ tay vào trán, kêu lên:

“Em... lúc trước em mua nhiều đồ ăn lắm, nhưng để quên trên xe hết rồi.”

Khuynh Quyết nghĩ ngợi rồi bình thản nói:

“Đi mua là được mà.”

Hôm nay, anh bước chân vào nhà họ Hứa hoàn toàn vì Thẩm Thanh, anh không muốn dính dáng gì đến họ nữa.

“Định làm một bữa ra trò, thế mà...”

Thẩm Thanh ôm chiếc bụng trống rỗng lượn quanh bếp một vòng. Đúng như dự đoán, không tìm thấy thứ gì có thể ăn được, Thẩm Thanh bèn bấm điện thoại gọi đồ ăn nhanh.

Nghe thấy vậy, Khuynh Quyết nhòe dậy nhắc:

“Chỉ gọi một phần cho em thôi nhé.”

Thẩm Thanh quay đầu lại nhìn anh, nói “Sao thế? Anh không ăn à?”.

“Anh không đói lắm.” Hứa Khuynh Quyết lại nhắm mắt, ngồi dựa vào ghế sofa.

Ánh điện trong phòng làm rõ gương mặt nhọt nhọt của anh. Thẩm Thanh không khỏi lo lắng, hỏi:

“Anh sao vậy?”

Lấy ngón trỏ khẽ day day giữa hai lông mày, Hứa Khuynh Quyết chậm rãi nói: “Anh hơi mệt chút”.

Sự việc ban chiều khiến anh không còn tâm trạng để bận tâm đến những cơn đau ấy. Bây giờ về đến nhà, cả tinh thần và cơ thể đều được nghỉ ngơi, anh mới thấy cơn đau đầu ngày càng dữ dội.

Nhìn cử động của Khuynh Quyết, Thẩm Thanh bỗng nhớ ra ban nãy đến đón cô, anh chỉ cầm cây gậy chống chứ không mang ô che mưa. Đến khi ngồi trong xe mà tóc anh vẫn còn ướt.

“Anh đau đầu à? Hay là đau ở chỗ nào?”

“Anh không sao.”

Kéo bàn tay cô đang đặt trên trán anh xuống, Hứa Khuynh Quyết bình tĩnh nói:

“Nghỉ một lát là khỏe ngay thôi.”

Biết anh những lúc thế này không thích ồn ào, Thẩm Thanh không nói gì nữa. Cô lặng lẽ đứng ngắm đôi mi anh khẽ động đậy, nghỉ một lát, bỗng cô vỗ vào tay anh.

“Nào, vậy em cho anh mượn vai dựa tạm nhé.”

Nghe nói vậy, ngón tay đang day day hai bên thái dương bỗng dừng lại, sau đó anh dựa lưng vào ghế sofa, đôi môi hé nét cười.

“Sao vậy?” Thẩm Thanh tỏ vẻ hờn dỗi. Tuy ít khi thấy anh cười thật nhưng nụ cười lúc này có điều gì đó rất kỳ lạ. Vì thế cô tròn mắt nói:

“Em hào phóng hy sinh bờ vai cho anh, anh còn cười gì chứ! Mà có ai quy định chỉ có con gái mới được phép tựa vào vai con trai đâu?”

Hứa Khuynh Quyết không muốn đôi co với cô, chỉ giữ nguyên nét cười trên môi. Một lúc sau, anh đưa tay lần tìm chiếc gối tựa bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Em đưa gối cho anh tựa nào”.

Khi thấy Hứa Khuynh Quyết điềm nhiên gối đầu lên thứ cô vừa đưa cho anh. Thẩm Thanh thấy bất công bèn hậm hực nói:

“Em cũng không bằng cái gối sao?”

“Ừm.” Khuynh Quyết nhắm mắt, khẽ trả lời.

“Anh!” Thật quá quái! Anh ấy lại còn khẳng định nữa cơ đấy. Thẩm Thanh dậm chân đứng phắt dậy, nguyệt chàng trai đang nằm nhắm mắt thản nhiên trên ghế, rồi toan bước đi.

“Em đi đâu đó?” Khuynh Quyết kéo tay cô một cách chuẩn xác.

“Lòng tốt bị chà đạp, em đi về vậy.”

“Đồ ăn em gọi vẫn chưa tới mà.” Khuynh Quyết mở mắt, ngồi thẳng dậy nói, “Em ăn xong rồi hẵng đi”.

“Anh nghỉ đi, mặc kệ em” Nghe giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi của Hứa Khuynh Quyết, Thẩm Thanh cũng không muốn gây chuyện, cô nhẹ nhàng nói:

“Em chỉ đi lấy nước thôi. Khát khô cả cổ rồi đây này.”

“Ừ.” Lúc này Khuynh Quyết mới chịu buông tay cô ra.

Thẩm Thanh mỉm cười, lấy chiếc gối khác đặt vào tay vịn ghế sofa, nói:

“Mệt thì phải nằm mới thoải mái được.”

Lần đề nghị này của Thẩm Thanh, Khuynh Quyết không nói gì, anh chậm chậm nghiêng người xuống.

Thẩm Thanh xuống bếp lấy một cốc nước, trở lại phòng khách. Cô ngồi lên thảm, tựa vào ghế sofa, hai tay chống cằm rồi cười hi hi ha ha:

“Ban nãy anh tưởng em giận thật à?”

Khuynh Quyết quay mặt về phía cô, nói:

“Chẳng phải con gái thường buồn vui thất thường sao?”

“Cũng tùy trường hợp chứ.” Thẩm Thanh cố ý thờ dãi, “Chán quá! Ngay đến việc em giận thật hay giả mà anh cũng không phân biệt được”.

“Tại giọng điệu của em giống như đang tức giận vậy, hơn nữa anh lại không nhìn được vẻ mặt em lúc đó thế nào.”

“Không thấy thì anh có thể đoán cơ mà.” Thẩm Thanh cố tìm lý lẽ, “Xem ra anh cũng có lúc không thông minh tẹo nào”.

Khuynh Quyết nói với giọng điệu như vô tội, “Anh đã nói mình thông minh bao giờ đâu?”.

“Những người lạnh lùng thì trí tuệ thường vậy đây.”

“Thật không?”

“Tất nhiên rồi.”

Hứa Khuynh Quyết im lặng. Thẩm Thanh nghĩ thầm, chắc anh đang xem xét cái lý thuyết cô vừa phát minh ra có đúng hay không đây mà. Một lúc sau, anh bỗng nói:

“Anh vừa nhớ ra một chuyện.”

Thẩm Thanh tròn mắt nhìn anh, “Có chuyện gì thế?”. Cô lấy làm lạ vì chưa thấy anh nói một câu mà phân ra làm hai phần bao giờ.

“Anh vẫn chưa biết em trông thế nào.”

“Ừm...” Thẩm Thanh bắt gặp ánh mắt gương mặt mình.

Hứa Khuynh Quyết trở mình trên ghế nhẹ nhàng nói, “Không biết gương mặt em thế nào, làm sao có thể đoán được cảm xúc của em chứ”.

Thẩm Thanh nhún mày, nhìn gương mặt quá đổi hoàn mỹ của anh. Hóa ra anh cũng có tính hài hước đấy chứ. Rõ ràng đang đề cập đến chủ đề mối quan hệ giữa trí tuệ và sự lạnh lùng mà anh lại nói được câu đùa vui ấy.

“Thế... có cần em miêu tả cho không?”

Ít khi thấy anh có tâm trạng tốt như vậy. Thẩm Thanh muốn anh vui đến cùng.

“Không cần.” Hứa Khuynh Quyết nghĩ một lát rồi đưa tay ra thực hiện theo “cách của người khiếm thị”.

Vàng trán nhăn, cao, đến lông mày, mắt, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, cuối cùng là chiếc cằm nhọn. Động tác của Hứa Khuynh Quyết rất tỉ mỉ, dịu dàng. Khi các ngón tay chạm đến đôi môi mềm mại, anh dừng lại một lúc rồi tiếp tục di chuyển đến các bộ phận khác. Dù chỉ dựa vào cảm giác nhưng Khuynh Quyết cũng có thể khẳng định, các bộ phận trên gương mặt Thẩm Thanh rất hài hòa, thanh tú.

Vì khoảng cách rất gần, lại ngửi thấy hương thơm dịu nhẹ phả ra từ mái tóc của Thẩm Thanh trong lần gặp đầu tiên anh thấy như có luồng điện đang chạy khắp cơ thể. Các ngón tay anh đặt trên hai má cô một hồi rồi chậm chậm buông xuống.

Đợi cho cảm giác mát lạnh vương vấn trên gương mặt qua đi, Thẩm Thanh mở đôi mắt mà ban nãy khẽ nhắm lại, nhìn Khuynh Quyết, cười dịu dàng:

“Như thế nào?”

“Cũng biết đại thể.” Hứa Khuynh Quyết gật gù đầu, giấu đi nỗi thất vọng về thân phận mù lòa của mình.

Nghe câu trả lời lấp lửng của anh, Thẩm Thanh phá lên cười, thâm tâm thầm cảm ơn trời đất vì trông cô cũng không đến nỗi nào.

Thẩm Thanh dựa vào sô pha, nhìn Hứa Khuynh Quyết đang lim dim mơ màng, cô lắc nhẹ tay, nói “Không còn sớm nữa, anh đi nghỉ thôi”. Anh nhắm mắt lại và chỉ lắc đầu.

“Em ăn xong rồi sẽ về, anh cứ đi nghỉ trước đi!”

Khẽ mở mắt, Hứa Khuynh Quyết nghiêng đầu nghĩ ngợi, đoạn bảo cô “Em ngồi đợi người mang đồ ăn tới, còn anh đi tắm cái đã”.

“Vâng.”

Thẩm Thanh đứng dậy, dõi theo bóng dáng Khuynh Quyết lúc anh bước vào phòng ngủ, cô thấy lòng dấy lên nhưng đột ngột sáng ảm áp.

Chỉ cần cùng người mình yêu trải qua cuộc sống bình dị thế này cũng là một điều tốt đẹp rồi.

Hôm sau, mưa ngừng hẳn.

Hứa Khuynh Quyết thức dậy, tắm xong, anh đi đến phòng tranh. Cách nơi ở không xa lắm nên anh thường đi bộ đến đó. Tám giờ sáng, thời tiết sau một ngày mưa thật trong lành, mát mẻ.

Gần đến nơi, nghe điện thoại trong túi lên âm báo tin nhắn thoại, anh dừng lại bên đường và móc điện thoại ra nghe. Ngay sau đó, giọng nói ấm áp của Thẩm Thanh vang lên:

“Anh ngủ dậy chưa?”

Chỉ vắn vắn bốn chữ như vậy. Phía sau cũng không thêm nội dung gì khác. Khuynh Quyết cầm điện thoại một lúc đến khi hết tín hiệu mới dám chắc nội dung tin nhắn đã hết. Anh hơi khựng lại, khẽ môi khẽ cong lên thoáng hiện nét cười: Cô gái này, sáng ra mắt công nhân tin chỉ để hỏi như thế thôi sao?

Đoán cô đang trên đường đến cơ quan nên anh không có ý định nhấn lại. Vừa gấp máy thì nghe thấy tiếng bước chân hoảng loạn từ xa vọng lại.

Không kịp nhường đường, phía sau đã có người lao ập đến vấp lấy áo anh. Tiếp đó là tiếng đuổi bắt ồn ào. Rồi một tốp trẻ nhỏ chạy băng qua anh.

Dù vẫn có gây chổng nhưng cú va chạm bất ngờ khiến Khuynh Quyết không thể đứng vững. Tiếng điện thoại trên tay anh bị rơi xuống, hòa lẫn trong âm thanh những bước chân rầm rập của đám trẻ.

Khuynh Quyết nghiêng đầu, cố đoán vị trí chiếc điện thoại rơi qua âm thanh va đập nhưng vô ích. Anh bèn quỳ xuống, dùng tay quờ quạng lẻ đường xung quanh.

Tìm một hồi mà vẫn không thấy đâu. Anh bắt đầu cảm thấy chán ngán thì một bàn tay mềm mại nắm chặt tay anh, đặt vào lòng bàn tay thứ anh đang khó nhọc tìm kiếm.

“Khuynh Quyết.” Giọng nói quen thuộc cất lên.

Khuynh Quyết đứng dậy, cất chiếc điện thoại vào túi, sau đó hơi nhướn mày hỏi người vừa xuất hiện:

“Sao em lại ở đây?”

Dụ Cẩm Quỳnh lặng lẽ nhìn gương mặt hao gầy của Khuynh Quyết, cố nở nụ cười:

“Em đến tìm anh.”

...

Phòng tranh của Khuynh Quyết nằm trên con đường lát đá xanh, không gian đầy tính nghệ thuật. Ở góc rẽ là một quán trà nhỏ nhưng vô cùng tao nhã. Khuynh Quyết và Cẩm Quỳnh bước vào, ngồi đối diện nhau.

Khuynh Quyết gọi một cốc nước ấm, đoạn hỏi:

“Tìm anh có việc gì không?”

Dụ Cẩm Quỳnh hơi cúi mặt xuống, nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói, “Hôm qua... em cũng có mặt ở đó”.

“Anh dắt tay Thắm Thanh đi làm mọi người rất ngỡ ngàng.” Cẩm Quỳnh cười dù gương mặt cô lúc này rất đỗi hiu hắt.

“Thế sao?” Hứa Khuynh Quyết chỉ lạnh lùng trả lời, tỏ ra không hề hứng thú với câu chuyện.

Người phục vụ bưng đồ uống đến, Cẩm Quỳnh đón lấy cốc trà xanh của mình, cô nói “Cảm ơn”, rồi lại nhìn Hứa Khuynh Quyết.

“Em biết bây giờ mình không còn tư cách nào nữa. Nhưng nếu anh không phiền, em có thể hỏi anh một câu chứ?”

“Em nói đi.”

Hứa Khuynh Quyết có thể đoán được vấn đề mà Cẩm Quỳnh muốn nói đến.

“... Thắm Thanh, cô ấy rất đặc biệt, đúng không?”

Hỏi xong, Cẩm Quỳnh không giấu nổi nụ cười đau khổ. Ban đầu, chính cô là người rời xa anh, bây giờ cô có tư cách gì mà can thiệp vào cuộc sống riêng của anh chứ?

Chỉ có điều, tối qua khi anh lạnh lùng quay lưng bước đi, nắm chặt bàn tay Thắm Thanh, lúc đó Cẩm Quỳnh mới hiểu hóa ra cô đang ghen tị. Tuy chẳng còn tư cách gì nhưng cô vẫn thấy đố kỵ với người con gái được anh chủ động giữ lại bên mình. Vì thế, cô đến tìm anh, cố chấp đòi đáp án, dù câu trả lời có làm cô đau lòng đến mấy.

Nhưng bây giờ, vừa nhắc đến vấn đề ấy, Cẩm Quỳnh mới thấy cô không muốn nghe câu trả lời nữa. Thế nên, trước khi Hứa Khuynh Quyết chuẩn bị trả lời, cô đột nhiên cười nói:

“Đây là chuyện của anh, vốn dĩ em không nên hỏi. Em sai rồi. Anh không cần trả lời nữa đâu.”

Cẩm Quỳnh có cảm giác mất đi tất cả niềm hy vọng, có lẽ cô không dễ dàng chịu đựng được.

Hứa Khuynh Quyết nghiêng mặt, yên lặng một lúc rồi lạnh nhạt nói.

“Quên chưa chúc em hạnh phúc.”

“Ừm... Cảm ơn anh.”

Tiếng nhạc du dương cất lên từ chiếc loa ở góc bàn. Phía trên là những dây leo nhỏ, xanh mướt, đu đưa vron mình bám vào những thanh ngang trên trần nhà. Cánh cửa chốc chốc lại mở ra chào đón những vị khách mới đến.

Lúc ra về, Dụ Cẩm Quỳnh nán lại, chăm chú nhìn gương mặt điềm nhiên của Khuynh Quyết, khẽ nói:

“Sau này chúng ta có thể làm bạn không?”

Khuynh Quyết gật đầu thay cho câu trả lời, gương mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng quen thuộc, nhưng lần này nó còn ẩn chứa chút thư thái, hài lòng.

Hứa Khuynh Quyết không oán hận chuyện ngày ấy cô chủ động rời bỏ anh.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chương 11

Thẩm Thanh hẹn Lâm Mị cùng ăn trưa. Hai người bước vào một quán mì, gọi hai tô nóng hôi hổi ra ăn ngấu ngiến, không hề để tâm đến việc phải giữ gìn “hình tượng”.

Ăn được một nửa, Thẩm Thanh thấy không thể giấu giếm nổi, bèn đem chuyện của cô và Khuynh Quyết ra “báo cáo” cô bạn thân với vẻ mãn nguyện. Kết quả không ngoài dự đoán, Lâm Mị ồ lên một tiếng vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ khiến những vị khách xung quanh phải quay sang nhìn.

“Này, có cần phải đến mức thế không?” Thẩm Thanh lấy lại vẻ bình tĩnh, cười hỏi.

“Đương nhiên, đương nhiên là đến mức đó rồi!” Lâm Mị hạ thật thấp giọng xuống, đồng thời cắn chặt răng nói với Thẩm Thanh:

“Cả ngày gặp gỡ, thế hai người bắt đầu ‘thông đồng’ với nhau từ khi nào?”

“Cậu nói bậy bạ gì thế.” Thẩm Thanh xua tay, tròn mắt nhìn. Cô đã quen với căn bệnh kinh niên của Lâm Mị cứ phản kích là nói loạn hết cả lên như thế rồi.

Lâm Mị buông đũa, hất cằm về phía Thẩm Thanh hỏi:

“Anh ta thổ lộ trước à?”

“Cũng có thể cho là như vậy.” Thẩm Thanh nghĩ ngợi rồi đáp.

“Thế không chắc chắn sao?” Lâm Mị há mồm ngạc nhiên.

Thẩm Thanh cười cười không đáp, tiếp tục ăn mì.

“Không được.”

Lâm Mị nhìn đồng hồ, kéo cánh tay Thẩm Thanh đang và mì vào miệng, nói như quát:

“Cậu kể rõ cho tớ nghe xem nào.”

Sau đó, Thẩm Thanh buộc phải dùng đũa kể cho Lâm Mị nghe những chi tiết cô còn nhớ như in trong câu chuyện của mình và Khuynh Quyết. Bắt đầu từ ngày lễ đính hôn của Quân Văn đến tối hôm qua, rồi khi cô trở về phòng ngủ, sau khi ăn xong bữa tối ở nhà anh...

Lâm Mị lắng nghe rất chăm chú. Cô chăm chăm nhìn Thẩm Thanh một hồi rồi mới thốt lên:

“Số đào hoa của cậu năm nay chia cho tớ một nửa thì có phải là tốt không?”

Hai tay áp vào má, Thẩm Thanh cười mỉm. Nhớ lại những gì mới trải qua, cô cảm thấy tình yêu của mình thật kỳ diệu và đẹp đẽ.

Lúc thanh toán, Lâm Mị bỗng hỏi:

“Thế còn Hứa Quân Văn? Chẳng phải trước đây cậu rất thích anh ta sao?”

Thắm Thanh sững lại. Không biết nên nói thế nào cho Lâm Mị hiểu những biến đổi rất tinh tế trong lòng mình. Tuy thừa nhận tình cảm đơn phương bấy lâu dành cho Hứa Quân Văn đã thực sự chấm dứt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Thắm Thanh lại nghi ngờ bản thân, phải chăng “có mới nói cũ”. Nếu không, tại sao chỉ mới tiếp xúc với Hứa Khuynh Quyết được một thời gian ngắn đã quên ngay hình bóng mà cô ngưỡng mộ từ rất lâu rồi?

Trở về cơ quan, Thắm Thanh sực nhớ ra chuyện tình cảm của cô và Quân Văn, ngoài Lâm Mị biết ra, còn có cả Khuynh Quyết.

Dù Khuynh Quyết chưa từng đề cập đến vấn đề ấy nhưng cũng không thể thể hiện thái độ coi như không biết được. Và lại, dù anh thực lòng không bận tâm đi chăng nữa, Thắm Thanh vẫn thấy có gì đó kỳ lạ.

Làm thế nào đây? Hay là thẳng thắn kể hết cho Khuynh Quyết nghe, biết đâu lại tránh được những phiền phức sau này.

Trong suốt buổi chiều hôm đó. Câu hỏi ấy cứ ong ong trong đầu Thắm Thanh làm cô không thể tập trung hoàn thành công việc. Cô có thói quen cần bút trầm tư mỗi khi gặp phải vấn đề cần suy nghĩ. Hôm nay, vấn đề cá nhân phức tạp khiến cô chốc chốc lại thất thần, nhưng vẫn không làm cấp trên và những đồng nghiệp xung quanh cảm thấy hiểu kỳ.

Đội mãi mới đến giờ tan ca, Thắm Thanh bị cấp trên yêu cầu ở lại bàn bạc kế hoạch công việc của tuần kế tiếp. Lúc trở lại phòng làm việc thì mọi người đã về hết. Cô thu dọn đồ đạc, định tắt đèn thì vô tình thấy tờ báo đặt trên bàn làm việc cạnh đó có “tít” làm cô không thể không chú ý.

Đây là tờ báo Kinh tế ngày hôm qua, nhưng vì Thắm Thanh không có thói quen đọc báo hằng ngày trong giờ làm việc, lại thêm sự xuất hiện của những người nhà họ Hứa làm cô không kịp thời cập nhật thông tin liên quan đến lễ đính hôn trọng đại của Hứa Quân Văn.

Buông túi xách, Thắm Thanh ngồi xuống bàn lật những trang báo ra xem.

Hình ảnh của một đôi nam nữ trẻ tuổi nổi bật giữa tờ báo. Thật hiếm thấy đôi nào “tra tài gái sắc” như thế. Thắm Thanh lướt mắt xuống những dòng chữ bên dưới mới biết, cô gái cô gặp ở nhà họ Hứa hôm qua đích thực là tân nương của Hứa Quân Văn, một thiên kim tiểu thư với tên gọi Dụ Cẩm Quỳnh. Xuống dưới nữa là nội dung liên quan đến tình hình của tân lang, tân nương, cuối cùng còn có đoạn đề cập đến tác động về mặt kinh tế mà sự thông gia giữa hai dòng họ này đem lại.

“Thật là ‘môn đăng hộ đối’!” Thắm Thanh lướt qua những dòng miêu tả, phân tích, kiến nghị không liên quan gì đến mình, cô chỉ để ý đến bức ảnh ở chính giữa, thầm khen ngợi.

Sau đó, cô tập trung vào nội dung cuối cùng của trang báo:

“... Trong buổi tiệc lần này, con trai thứ Hứa Khuynh Quyết cũng đến tham gia cùng một người bạn, đây là lần đầu tiên anh xuất hiện ở nơi công cộng kể từ vụ tai nạn ba năm về trước. Ngoài tình hình sức khỏe ra, mối quan hệ của anh với hai nhân vật chính của buổi tiệc cũng là đề tài khiến nhiều người phải tò mò... Được biết, anh và tân nương Dụ Cẩm Quỳnh đã từng có tình cảm mặn nồng. Lý do hai người chia tay không cần nói cũng có thể đoán ra...”

Mấy dòng cuối cùng là những lời phỏng đoán mơ hồ về sự xuất hiện tại buổi lễ đính hôn của Hứa Khuynh Quyết, còn có vài câu lướt qua về mối quan hệ tay ba giữa hai anh em họ Hứa và Dụ Cẩm Quỳnh. Rõ ràng các nhà báo cũng quan tâm nhiều đến thế lực kinh tế của nhà họ Hứa nên không dám nhiều lời bình luận.

Kết quả của lối viết như vậy, vừa đủ để kích thích sự hứng thú của độc giả, vừa không mất lòng ai, xem như vẹn cả đôi đường.

Nhưng Thắm Thanh đâu có tâm trạng để suy xét nấy thứ đó. Cô chỉ chú ý đến một câu trong bài báo, hóa ra Hứa Khuynh Quyết và Dụ Cẩm Quỳnh từng có tình cảm mặn nồng.

Cuối cùng Thắm Thanh cũng nhớ ra lần đầu tiên mình đã gặp cô gái ấy ở đâu. Thảo nào trông cô ấy rất quen. Hóa ra ngay từ ngày đầu chuyển đến phòng mới đã có duyên hội ngộ. Cô còn nhớ, sau khi Cẩm Quỳnh và Khuynh Quyết kết thúc câu chuyện, Cẩm Quỳnh đã khóc.

Từng là người yêu của Khuynh Quyết, giờ lại trở thành hôn thê của anh trai anh. Thắm Thanh bất giác mím chặt môi, thấy sự việc thật khó hiểu.

Liệu Hứa Khuynh Quyết có buồn không?

Thắm Thanh đắn đo câu hỏi ấy suốt đường trở về nhà. Cô nhớ rất rõ lần đầu chứng kiến con đau tim của Khuynh Quyết tái phát. Đó cũng là lần đầu tiên cô đưa anh vào nhà.

Tuy Thắm Thanh không có những kiến thức y học chuyên môn, nhưng cũng có một vài kiến thức cơ bản. Bệnh tim, nếu không phải vì kích động mạnh hay quá đau buồn sẽ không dễ dàng tái phát như vậy.

Nếu thế, chắc lúc đó Khuynh Quyết đã rất đau lòng nên mới đau đớn đến nỗi không đủ sức về nhà được.

Nghĩ đến đây, Thắm Thanh bỗng cảm thấy chán nản. Vốn không phải kiểu phụ nữ độc đoán, nhưng cũng không thể vui vẻ như thường ngày được. Cô có cảm giác như mình đang tranh giành tình cảm của anh với một người phụ nữ khác vậy.

Dẫu biết, như thế là không đúng, nhưng Thắm Thanh không thể không nghĩ đến. Đến cửa phòng, cô lặng lẽ nhìn Hứa Khuynh Quyết vừa mở cửa một lượt rồi cúi xuống cời giày.

“Em sao vậy?” Hứa Khuynh Quyết nhanh chóng cảm thấy có gì đó hơi khác biệt.

“Không có gì đâu.” Thẩm Thanh cười, khẽ đáp, “Ngồi xe lâu quá nên em mệt thôi”.

Nói đoạn, cô đi nhanh xuống bếp, mấy phút sau lại ảo não bước ra.

“Em quên mua đồ ăn rồi.”

Hứa Khuynh Quyết lần theo tiếng nói đi đến bên Thẩm Thanh, đặt tay lên vai cô, anh hỏi:

“Rốt cuộc em làm sao thế?” Hôm nay Thẩm Thanh có gì đó là lạ.

“Em bận quá nên mới quên thôi mà.” Cô kéo tay anh, “Chúng mình ra ngoài ăn được không. Em đói lắm rồi”.

“Ừ.” Nắm chặt tay cô, Hứa Khuynh Quyết gật đầu, “Vậy đợi anh thay đồ đã”.

Mười phút sau, khi hai người bước ra cửa đợi thang máy, Thẩm Thanh bỗng vòng tay qua eo Hứa Khuynh Quyết.

“Nếu có ngày chúng ta chia tay, anh có buồn không?”

Khuynh Quyết khe khẽ run lên, quay đầu nghĩ ngợi rồi nói:

“Chuyện sau này, hôm nay làm sao mà biết được.”

Thẩm Thanh khựng lại, nhẹ nhàng buông tay ra, rồi phá lên cười. Cô đập nhẹ tay vào lưng anh, nói:

“Anh không thể nói những lời dễ nghe hơn được sao?”

Hứa Khuynh Quyết bình thản quay mặt về phía cô, “Anh biết em muốn nghe câu trả lời như thế nào rồi”.

“Vậy sao?”

“Nhưng anh không nói ra được.” Khuynh Quyết thành thật đáp.

“Nhưng mà...”

“Tĩnh” một tiếng, cánh cửa thang máy mở ra, Thẩm Thanh không kịp nói hết câu. Cô định nói với Khuynh Quyết rằng: Anh không sợ bây giờ không nói, mai mốt có muốn nói cũng không có cơ hội hay sao?

Cửa thang máy đã mở, nghĩ ngợi một hồi, cô cảm thấy nói câu đó không hay ho lắm nên đành thôi.

Khuynh Quyết và Thẩm Thanh bước vào một quán ăn ngay gần đó. Dù trong lòng có tâm trạng nhưng sự nhiệt tình với đồ ăn của Thẩm Thanh vẫn không hề giảm sút. Cô cầm cúi dọn sạch bữa ăn tối trong khi Khuynh Quyết vốn không có thói quen nói chuyện khi ăn. Vì thế, trong suốt bữa ăn, không ai nói câu nào.

Đến lúc tính tiền, Thẩm Thanh cũng không đá động đến vấn đề ấy nữa.

Ra khỏi nhà hàng, Thẩm Thanh khoác tay Khuynh Quyết một cách tự nhiên. Họ thong dong tản bộ được một đoạn thì Khuynh Quyết đột nhiên dừng lại.

“Anh sao thế?” Thẩm Thanh hỏi.

“Hôm nay em lạ lắm.” Khuynh Quyết đáp.

“Làm gì có?” Thẩm Thanh chối và kéo anh đi tiếp.

“Hôm nay em không vui sao?” Hứa Khuynh Quyết vẫn đứng yên hỏi lại lần nữa.

“Ai nói vậy nào?” Thẩm Thanh trút bỏ vẻ ngoài nặng nề, vui vẻ đáp. “Có phải vì ban nãy em hỏi như vậy nên anh nghĩ thế không?”

“Là anh cảm thấy thế.”

“Vậy nhất định là cảm giác của anh sai rồi. Chỉ nghe thấy giọng nói, làm sao biết em không vui chứ.” Thẩm Thanh nói với giọng thoải mái.

Khuynh Quyết làm mặt lạnh, túm chặt lấy khuỷu tay Thẩm Thanh, giọng nói pha chút giận dỗi.

“Thẩm Thanh, em đừng có ăn hiếp đôi mắt mù lòa của anh!”

Thắm Thanh vẫn tươi cười, một mực phủ nhận, “Hôm nay tất cả đều bình thường!”. Thắm Thanh vốn coi thường những phụ nữ ghen tuông vô lối trong tình yêu, làm sao cô có thể nói cho anh những chuyện vợ vẫn mà cô đang nghĩ.

Hứa Khuynh Quyết nghe Thắm Thanh nói vậy cũng không nói gì thêm. Anh chỉ buông tay cô ra, một mình bước chầm chậm lên phía trước.

“Này!” Thắm Thanh sững sờ, chạy theo gọi, “Anh đi đâu thế?”.

“Anh về nhà.” Hứa Khuynh Quyết không quay đầu lại, nói.

Thắm Thanh nhìn xung quanh. Đây đúng là con đường đi về nhà. Nhưng hôm nay Khuynh Quyết không mang theo gậy dò đường. Bên ngoài có phải giống như ở nhà đâu, làm sao anh có thể thông thuộc đường về chứ.

“Có cần em đi cùng không?”

Thắm Thanh không phải con ngốc. Thấy Khuynh Quyết không vui, cô cũng không dám mạo muội đi lên cùng anh.

Quả nhiên, anh dứt khoát từ chối, “Không cần!”.

Ánh mặt trời yếu ớt giờ đã tắt hẳn nhưng ánh sáng xung quanh vẫn còn đủ mạnh để soi rõ mọi vật. Người đi đi lại lại phần lớn sống ở những căn hộ gần đó. Họ không thể không chú ý đến Khuynh Quyết, người thanh niên có tướng mạo phi phàm nhưng đôi mắt mù lòa đang đi một mình trên đường.

Thắm Thanh đứng ngầy ra đó, thấy mình không thể để Khuynh Quyết mò mẫm tìm đường về nhà như vậy, cô nói với theo:

“Thôi được rồi, em nói hết là được chứ gì.”

Nghe thế, Khuynh Quyết mới dừng lại.

Thắm Thanh vừa rào bước đến bên anh vừa cân nhắc xem nên nói gì với anh trong mớ suy tư hỗn độn ấy.

Về đến nhà, Thắm Thanh kéo ghế ngồi đối diện Khuynh Quyết.

“Hôm nay đúng là tâm trạng em có chút không vui.” Cô nói.

“Vì sao thế?”

“Vi... có một số chuyện em nghĩ không thông.”

Hứa Khuynh Quyết chau mày: “Chuyện gì nào?”.

Thắm Thanh nhìn anh một lúc rồi hỏi: “Anh có thể trả lời em trước được không?”

“Em nói đi.”

“Anh có yêu em không?”

Hứa Khuynh Quyết sững lại giây lát, rồi gật đầu bình thản đáp:

“Chẳng phải lần trước anh đã nói rồi sao?”

“Tại sao?” Thắm Thanh tiếp tục hỏi.

Hứa Khuynh Quyết nghĩ ngợi rồi nói, “Yêu là yêu, đâu có nguyên nhân gì”.

Thắm Thanh cười, “Nhưng em nhớ lần đầu gặp nhau, anh rất lạnh lùng”.

Hứa Khuynh Quyết mím môi, trả lời hơi gượng gạo:

“Chẳng phải từ trước đến nay anh vẫn thế sao?”

“Em biết nên mới lấy làm lạ. Anh là người lạnh lùng, sao có thể yêu một người dễ dàng như thế?”

Khuynh Quyết sững người. Nghe cô nói anh cũng thấy kỳ lạ. Một lúc lâu sau, anh chau mày đáp lại:

“Lạnh nhạt không có nghĩa là không có tình cảm.”

Ý anh là thích một ai đó nhanh hay chậm, không nhất thiết liên quan đến tính cách, biểu hiện của người đó.

Thắm Thanh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen thăm thẳm của anh. Dĩ nhiên cô không hề ngờ vực tình cảm của Khuynh Quyết. Có điều, vấn đề cô định nói

sau đây mới quan trọng.

Hứa Khuynh Quyết không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Anh hơi cúi người về phía trước, đưa tay ra quờ quạng nhưng không thấy cô đâu, liền nói với vẻ không vui:

“Em ngồi xa vậy làm gì?”

Chưa nói chuyện với nhau kiểu này bao giờ nên anh thấy không quen lắm.

Thẩm Thanh kéo ghế gần hơn chút nữa, mỉm cười. Chỉ trong mấy tiếng, anh đã vài lần giận dữ nên cô không muốn làm anh khó chịu thêm nữa.

“Câu hỏi cuối cùng là...”

“Em ngồi xuống bên anh đã.” Khuynh Quyết vỗ vào chỗ bên cạnh mình.

“Anh đừng ngắt lời em. Vấn đề em nói bây giờ quan trọng đấy.”

Thẩm Thanh phớt lờ đề nghị của anh, nói tiếp:

“Yêu một người tất nhiên là muốn biết người đó có yêu mình không? Nhưng anh, tại sao anh không bao giờ hỏi em điều ấy?”

Hứa Khuynh Quyết nghe xong, sắc mặt như đã hiểu ra vấn đề. “Đó chính là điều em băn khoăn ư?”

“... Vâng.”

Thẩm Thanh dè dặt nói tiếp:

“Chắc anh cũng đoán ra chuyện của em với anh trai anh trước đây...”

“Lúc đó em không thừa nhận.”

“Lúc đó em với anh chưa thân quen.”

“Bây giờ thì sao?” Giọng điệu của Hứa Khuynh Quyết có chút khô khan.

“Bây giờ hết rồi.” Thẩm Thanh cứng rắn trả lời.

Cô bỗng chuyển ngữ điệu, “Nhưng anh có để tâm chuyện đó không?”. Đó mới là điều cô lo lắng nhất. Cô sợ anh nghĩ cô là loại phụ nữ dễ thay lòng đổi dạ trong tình yêu.

Hứa Khuynh Quyết thành thật lắc đầu.

“Có thật không?”

“Thật.” Khẳng định lại một lần nữa, anh đứng dậy, đi về phía cô. “Thời gian truy vấn đến đây là hết.”

Nghĩ thật buồn cười. Rõ ràng Thẩm Thanh định trải lòng với anh. Vậy mà anh mới chính là người liên tiếp trả lời các câu hỏi.

Thẩm Thanh đứng dậy cười tươi, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

“Phụ nữ hay lo nghĩ nhiều thứ lắm. Anh phải hiểu đấy.” Cô kéo cánh tay anh.

“Vậy ban nãy em không vui chính là vì chuyện này sao?”

“Vâng.” Cô gật lia lịa.

Thẩm Thanh đem hết câu chuyện kể với Lâm Mị qua điện thoại.

“Sao phải nghĩ ngợi nhiều như thế chứ?” Lâm Mị nghe xong khuyên giải, “Người yêu cũ lại trở thành chị dâu, bất cứ người đàn ông nào ở hoàn cảnh ấy cũng khó lòng tiếp nhận. Cậu cũng đừng trách anh ấy nữa”.

“Chuyện đó tớ hiểu mà.” Thẩm Thanh trầm nghĩ mình cũng quá nhỏ nhặt.

“Thêm nữa, cậu trở nên thiếu tự tin như vậy từ khi nào? Vừa mới bắt đầu, đã hỏi chuyện chia tay. Người hay lo xa cũng không đến nỗi như cậu đâu.”

“Tớ biết sai rồi.” Thẩm Thanh dài giọng đáp rồi nằm phịch xuống giường.

Đàn bà khó tránh những lúc thần kinh bất ổn. Bây giờ nghĩ lại, nếu mai này cô và anh chia tay thật đi chăng nữa. Cô cũng mong anh được bình an.

...

Thời gian trôi đi thật nhanh, thoáng chốc đã sang thu – mùa mà Thắm Thanh thích nhất.

Trong khoảng thời gian ấy có những thay đổi lớn. Đồ đạc trong nhà Thắm Thanh đều lần lượt di dời qua bên đối diện để tiện lợi cho việc chăm sóc Khuynh Quyết hơn. Ngoài buổi tối trở về phòng ngủ, các sinh hoạt khác như ăn uống, giải trí, nghỉ ngơi, đều ở bên nhà Khuynh Quyết.

Sau khi bước chân vào thế giới của anh, Thắm Thanh phát hiện ra nhiều điều mới lạ. Ví dụ, anh có một lịch nghỉ ngơi cố định; cứ hai ngày anh lại đến phòng tranh một lần và ở đó đến tối mới về; ngoài việc nghe tin tức, rất hiếm khi anh bật ti vi; lúc ở nhà, anh có thói quen yên lặng đọc sách, tất nhiên là những quyển sách chữ nổi, giống như cả bầu trời sao. Cũng may là Thắm Thanh thuộc kiểu người sống khá tĩnh, tôn trọng riêng tư nên chuyện hòa hợp không mấy khó khăn.

Chọn một ngày cuối tuần, Thắm Thanh thức dậy sớm, tắm rửa xong, cô cầm chìa khóa chạy sang phòng đối diện.

Sau ba ngày kể từ buổi Thắm Thanh và Khuynh Quyết “kê hỏi người đáp” ấy, Thắm Thanh tan ca trở về nhà, nhìn trên bàn uống trà có một chiếc chìa khóa màu bạc mới tinh. Cô nhớ lúc đó Khuynh Quyết còn nói: “Làm thế này cho tiện”.

Thế là, Thắm Thanh liền cất ngay chìa khóa nhà của Khuynh Quyết vào túi. Cô nhớ ai đó từng nói, dù bao nhiêu quà cáp hay những lời hứa hẹn đường mật cũng không sánh bằng cảm giác ấm áp khi được được người mình yêu giao cho chìa khóa nhà. Cảm giác của cô lúc ấy đích thực là vậy.

Vừa mở cửa, Thắm Thanh thấy Khuynh Quyết đầu hơi ướt, sáng khoải bước từ nhà tắm ra.

“Anh đồng ý hôm nay đi dạo cùng em, còn nhớ chứ?”

“Bây giờ có thể đi được rồi.” Hứa Khuynh Quyết lần tìm chiếc ví trên bàn, rút vào túi quần.

Thắm Thanh đến trước mặt anh, “thăm định” một lượt từ trên xuống dưới.

“Có phải anh chỉ mặc mỗi màu đen thôi không?”

Hôm nay Hứa Khuynh Quyết mặc áo sơ mi đen, kết hợp với quần tây cùng màu. Dù rất đẹp trai nhưng Thắm Thanh muốn trông thấy anh trong bộ dạng mới.

Khuynh Quyết vòng qua Thắm Thanh đi về phía cửa đáp, “Mặc đồ đen cho tiện”.

“Nhưng em thích màu trắng hơn.” Thắm Thanh dõi theo anh, cười nói, “Anh mặc cho em xem, được không?”.

“Không được.” Hứa Khuynh Quyết ngồi xuống đi giày, băng quơ đáp.

Thắm Thanh mặc kệ anh, cô vẫn vui vẻ:

“Hôm nay phải giúp anh mua sắm mới được!”

Nói xong, cô kéo tay Khuynh Quyết đi ra cửa, miệng líu lo ca hát.

Từ bé đến lớn, Hứa Khuynh Quyết không thích thử quần áo. Trước đây anh đều nói số đo cho chủ cửa hàng chọn, nếu vừa mắt là mua luôn. Từ ngày không còn nhìn được, mỗi khi muốn mua quần áo mới anh đều gọi điện thoại cho các cửa hàng quen trước đã biết rõ size của mình, nhờ họ chọn rồi gửi đến tận nơi. Vì sống một mình, cũng không có ai chọn đồ hộ để biết cái nào hợp với cái nào, thế là màu đen trở thành lựa chọn hàng đầu.

Vậy mà hôm nay, anh bị người con gái đi bên cạnh kéo đến những cửa hàng trời trang nam mà rất lâu rồi anh không đặt chân đến.

“Anh không thích thử đồ.” Không muốn làm Thắm Thanh mất vui, Hứa Khuynh Quyết đành phải nói trước khi cô đi lựa đồ.

“... Không sao hết.” Thắm Thanh đề anh ngồi trên ghế sofa, vui vẻ trả lời.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, từng bộ đồ mùa thu của nam giới được nhân viên cửa hàng mang đến trước mặt Khuynh Quyết. Thắm Thanh kéo anh đứng lên. Lấy từng chiếc ướm lên người anh rồi ngắm nghía kỹ lưỡng. Cuối cùng cô phải thừa nhận rằng, chàng trai này mặc đồ màu gì cũng rất đẹp.

“Làm thế nào bây giờ? Chỉ tại anh quá đẹp trai thôi.” Liếc người bán hàng nét mặt tươi vui đang đứng bên, Thắm Thanh khẽ cười rồi thì thầm với Khuynh Quyết.

“Thế là thế nào?” Hứa Khuynh Quyết vẻ không hiểu.

“Nếu anh xấu đi một chút, hoặc thân hình bớt đẹp đi một chút thì em không phải khổ sở chọn lựa như thế này.” Nhìn một đồng quần áo bày trước mắt, Thắm Thanh thực sự khổ não.

Lý giải sở thích mua sắm và thói do dự khi chọn lựa đồ của phụ nữ là điều không thể. Anh nghỉ ngơi một hồi rồi nói:

“Em thích màu trắng, vậy mua đồ màu trắng đi.”

Thắm Thanh nói về vô tội, “Nhưng em còn thích cả màu xanh và màu sữa nữa”.

Khuyên Quyết nhưn mày, rõ ràng cô đang cố ý trêu chọc anh.

“Làm thế nào đây?” Thắm Thanh lắc tay anh ra về không biết xử trí thế nào.

“... Vậy mua hết đi.” Hứa Khuyên Quyết chỉ biết trả lời gượng gạo.

“Được!” Thắm Thanh hài lòng gật đầu. Cô chọn mỗi màu một cái rồi đưa cho người bán hàng.

“Vi hôm nay anh rất nghe lời nên sau này việc giặt giũ của anh, em lo hết.” Trên đường về nhà, Thắm Thanh xách một túi đồ to, hào hứng tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chương 12

Thi thoảng thấy Khuyên Quyết lột bỏ bộ cánh màu đen trước kia và thay bằng những bộ đồ tươi sáng, Thắm Thanh mãn nguyện vô cùng. Thắm Thanh tự gán trách nhiệm làm “chuyên viên thời trang” riêng, giúp anh phối hợp những bộ quần áo với nhau.

“Tại sao anh không thích thử đồ.” Thắm Thanh hỏi lúc nhớ lại câu nói của anh khi ở cửa hàng thời trang nam hôm đó.

Những ngón tay đàn lần đọc hàng chữ nổi bỗng chậm lại, “Tại vì phiền phức quá”.

Thắm Thanh lại hỏi:

“Thế chắc anh cũng không thích đi dạo nhỉ?”

“Ừm” Hứa Khuyên Quyết thừa nhận.

Thắm Thanh tròn mắt nhìn anh, giọng oán thán: “Thế nếu là em đưa đi? Anh cũng không thích sao?”

Các ngón tay dừng hẳn, Khuyên Quyết quay đầu lại.

“Haizz. Nhất định là anh không muốn thế rồi.” Thắm Thanh thở dài, nằm hẳn lên tấm đệm mềm mại trong phòng ngủ.

Hứa Khuyên Quyết quay mặt về phía giọng nói, mắt lim dim, nói “Không phải”.

“Cái gì không phải?” Thắm Thanh cười, mím môi hỏi lại.

“... Không phải là ép buộc.” Tuy đã quen với thói cố chấp, tra hỏi đến đầu đến đuôi của Thắm Thanh, trong lòng hơi khó chịu nhưng Khuyên Quyết vẫn kiên nhẫn trả lời.

Nhìn bộ mặt cứng nhắc của Khuyên Quyết, Thắm Thanh phá lên cười, đồng thời hích vào chân Hứa Khuyên Quyết, “Nhiều lúc anh dễ thương thật đó”.

“Vậy mà trước đây anh không biết em cũng thích đùa cơ đấy?”

“Thỉnh thoảng như vậy không tốt sao?”

“Em mệt thì về nghỉ đi, sáng mai còn đi làm”

“Không được.” Thắm Thanh lắc đầu, “Còn mấy thứ ngày mai cần dùng mà em vẫn chưa chuẩn bị xong. Em vào phòng đọc làm nốt rồi về ngủ”.

Thắm Thanh lồm cồm bò dậy, ôm máy tính xách tay vào thư phòng.

Một tiếng sau, cánh cửa thư phòng bật mở.

“Vẫn chưa xong sao?” Hứa Khuynh Quyết hỏi.

“Sắp rồi đây.” Thẩm Thanh dán mắt vào màn hình sửa những chi tiết nhỏ.

Hứa Khuynh Quyết lần theo tường đi vào. Nhưng vừa đi được vài bước thì bị đồng đồ gì đó chặn lại. Thư phòng vốn rộng rãi, hơn nữa Hứa Khuynh Quyết lại tin chắc lối vào không có vật cản, vì thế anh bước nhanh hơn bình thường một chút. Tự nhiên lại bị một đồng đồ gì đó chặn lại, anh ngã bệt xuống.

Thấy tiếng sột soạt đằng sau, Thẩm Thanh vội quay lại mới biết mình thật đoảng, vô tâm. Ai lại đi đặt một đồng sách vở, tư liệu ở giữa lối đi làm ảnh hưởng đến Hứa Khuynh Quyết như thế chứ.

Vội vàng chạy đến ngồi xuống bên anh, giọng nói đầy ảm nẫn, “Em xin lỗi. Anh không sao chứ?”

“Cái gì thế?” Hứa Khuynh Quyết quờ quạng đồng đồ đặc.

“Là sách.”

Vội gạt mấy quyển sách ra chỗ khác, Thẩm Thanh kéo tay Khuynh Quyết để đỡ anh đứng dậy.

Nhưng Hứa Khuynh Quyết cố tình nán lại.

Thẩm Thanh không rõ ý đồ của anh, nên tỏ vẻ lo lắng, “Anh có sao không?”. Rồi cô cuối xuống xen anh bị thương chỗ nào.

“Anh không yếu ớt đến thế đâu.” Khuynh Quyết nói rồi ôm lấy bờ vai Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh ngược đầu nhìn, chỉ thấy đôi môi anh phản phát nét cười.

Đúng rồi! Sàn nhà được trải thảm lông mềm mại, sao có thể dễ bị thương thế được. Cô cười, cảm thấy mình lo lắng thái quá.

“Em hứa lần sau không để đồ đặc lung tung nữa.”

“Ừ.” Hứa Khuynh Quyết vẫn không buông tay khỏi bờ vai Thẩm Thanh, mắt khẽ nhắm lại, trả lời.

Dưới ánh đèn sáng, Thẩm Thanh nghiêng nghiêng đầu, vừa hay thấy đôi mày anh khẽ chau lại.

Hai người ngồi dựa vào tường. Cuối cùng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, Thẩm Thanh giục:

“Đứng dậy đi ngủ thôi, mai em còn phải đi làm nữa.”

“Ừ.” Dù đồng ý, Khuynh Quyết vẫn khoắc chặt vai Thẩm Thanh, có vẻ không muốn đứng dậy.

“Nhanh lên. Em còn phải về tắm gội, sấy tóc, giặt đồ. Còn phải mang đồng đồ này về nhà nữa.” Thẩm Thanh nhìn đồng sách vừa bị mình làm thành một mớ hỗn độn trước mặt, nói.

“Không sao. Cứ để ở đây cũng được.” Hứa Khuynh Quyết đứng thẳng dậy đáp.

“Không được!” Thẩm Thanh quỳ xuống thu gọn đồng sách. Cô không muốn việc thế này xảy ra lần nữa.

“Chuyển tới chuyển lui em không thấy phí sức sao?”

“Thì còn cách nào khác đâu.”

Khuynh Quyết cúi đầu nghĩ ngợi, không nói gì thêm. Anh đứng một chỗ, mặc cho Thẩm Thanh sắp xếp lại đồ đạc. Lúc cô mở cửa ra về, anh bỗng nói.

“Em cứ để đồng đồ này ở đây.”

Ngập ngừng giây lát, anh nói tiếp:

“Nếu đồng ý, cả em cũng ở lại đây luôn đi.”

“Sao?”

Thẩm Thanh khệ nệ ôm đồng sách, không hiểu câu nói của chàng trai đang dỗi về phía cô.

Hứa Khuynh Quyết khề ho một tiếng, nghiêng nghiêng đầu, “Ngày nào cũng chạy qua chạy lại thế cũng phiền phức, sau này em ở lại đây luôn đi”.

Thẩm Thanh chỉ biết há hốc miệng đứng nguyên tại chỗ. Cô không nghe lầm chứ? Hứa Khuynh Quyết lại chủ động đề nghị cô dọn đến ở cùng anh sao?

Cánh tay run lẩy bẩy, Thẩm Thanh quay trở lại phòng, đặt đồng hồ đặc xuống cạnh ghế sofa, cười nói:

“Phòng cách có vài mét. Em thấy có phiền phức gì đâu.”

Nghe vậy, Hứa Khuynh Quyết cảm thấy hơi ngượng, anh quay đầu đáp:

“Tùy em quyết định. Nếu em không muốn thì thôi vậy.”

Tuy trong lòng đồng ý, nhưng gần đây cứ mỗi khi nhìn thấy điệu bộ dửng dưng, lạnh lẽo của Khuynh Quyết, cô cũng không muốn làm anh thêm phiền lòng nữa. Và lại lúc này, trông thần sắc của anh, cô cũng không muốn đùa cợt. Có điều vẫn cố tỏ vẻ không hài lòng, nói:

“Anh không thật lòng!”

“Thế nào mới là thật lòng?” Khuynh Quyết nhún mày hỏi lại.

Thẩm Thanh nghiêng đầu nghĩ ngợi. Cô đưa ngón trỏ chạm vào bờ môi mỏng của Khuynh Quyết, cười nói:

“Em không phải loại phụ nữ tùy tiện. Sống chung không phải chuyện nhỏ. Ngay đến hôn còn chưa mà đã dọn sang sống cùng thì sao được. Anh nói đi, như vậy có phải là thật lòng không?”

Hứa Khuynh Quyết nắm chặt bàn tay ấm áp của Thẩm Thanh. Anh hơi nhún mày, câu nói pha chút hài hước của Thẩm Thanh khiến anh chột lưỡi.

Bờ môi khẽ động đậy, Khuynh Quyết xác định chính xác vị trí bờ môi cô và từ từ cúi xuống...

Những giây phút sau đó trôi đi chậm chậm, ngây ngất. Hứa Khuynh Quyết hơi ngẩng đầu lên, ngón tay cái vẫn còn đặt trên bờ môi mịn màng của Thẩm Thanh.

“Bây giờ có thể nói là thật lòng chưa?” Anh khẽ mỉm cười.

...

Sau nụ hôn hôm ấy, Thẩm Thanh chính thức dọn sang nhà Hứa Khuynh Quyết, hơn nữa cô còn phát hiện ra hai điều mới:

Thứ nhất, một người con trai lạnh lùng cũng có thể có một bờ môi ngọt ngào, ấm áp.

Thứ hai, nụ cười của Hứa Khuynh Quyết khiến mọi vật như bưng bĩnh.

...

Buổi sáng đầu tiên thức dậy trên chiếc giường của Hứa Khuynh Quyết, Thẩm Thanh vẫn cảm thấy chưa quen lắm. Nhưng khi xoay người nhìn sang gương mặt tuấn tú của chàng trai đang ngủ say bên cạnh, Thẩm Thanh mỉm cười rất lâu.

Bình yên và thanh thản, đó là cảm giác của hạnh phúc mà trước đây cô chưa từng biết tới.

Hôm ấy, Thẩm Thanh đã tặng anh một nụ hôn buổi sáng.

Buổi sáng ngày thứ ba, tay Thẩm Thanh choàng ôm chặt lấy anh, làm một người vốn có thói quen nghỉ ngơi đúng giờ như Hứa Khuynh Quyết dậy trễ mất một tiếng.

Một tuần sau đó, Thẩm Thanh quần chân chui vào nhà tắm đánh răng cùng Khuynh Quyết. Trong gương, phản chiếu nụ cười hạnh phúc của cả hai người.

Những thói quen dần được hình thành và nuôi dưỡng trong vô thức như thế. Đến nỗi Hứa Khuynh Quyết cũng phải thừa nhận rằng, cô gái dịu hiền lúc ương bướng này đã trở thành một phần trong cuộc sống của anh. Cũng chính vì thế, trong lúc vô tình nào đó, thái độ, thần sắc, ngữ khí của Khuynh Quyết không còn lạnh lùng như về vốn có.

Một lần Lâm Mị đến chơi, biết được cơ sự đã phải thốt lên:

“Thẩm Thanh, cậu thật vĩ đại. Có thể làm tan cả băng giá.”

“Nhân cơ hội cố thêm chút nữa, nhanh chóng ‘đưa chàng về dinh’ thôi.”

Thẩm Thanh dù lòng nấn ngượng, nhưng nói đến chuyện kết hôn lúc này vẫn còn quá sớm.

...

Không ngờ, chỉ vài ngày sau, Thẩm Thanh có cơ hội gặp lại người từng là bạn gái của Hứa Khuynh Quyết ngay trong khu chợ thành phố.

Thẩm Thanh và Cẩm Quỳnh ngồi trong nhà hàng, họ gọi rượu và bắt đầu nói chuyện.

“Lần trước ở nhà họ Hứa không kịp chào hỏi, tiếc thật.” Dụ Cẩm Quỳnh cười nói.

Thẩm Thanh cũng gật đầu đáp lại:

“Nhưng hôm đó tôi cũng phần nào đoán được thân phận của cô.”

Dụ Cẩm Quỳnh hơi chau mày, cười “Khi Khuynh Quyết đi rồi, tôi biết cô có vị trí như thế nào”.

“Tôi ư?” Thẩm Thanh có chút ngạc nhiên. Dù sao thì sau khi rời khỏi đó, Khuynh Quyết mới bày tỏ tình cảm với cô kia mà.

“Khuynh Quyết rất ít khi như vậy, ít khi tỏ ra đặc biệt quan tâm đến một người.”

Thẩm Thanh nhìn nét thoáng buồn trên gương mặt xinh đẹp của Cẩm Quỳnh, cô nói với vẻ rất tự nhiên, “Khi ở bên cô, anh ấy cũng như vậy thôi.” Vừa dứt lời, cô thấy hơi hối hận.

Quả nhiên, Dụ Cẩm Quỳnh kinh ngạc ngược nhìn cô:

“Cô biết quan hệ trước đây của chúng tôi?”

Thẩm Thanh đành gật đầu thừa nhận, “Đúng vậy”.

“Là anh ấy nói với cô?”

“... Không phải. Tôi đọc báo nên biết được.”

Thẩm Thanh tỏ ra bối rối khi thừa nhận mình có thông tin bằng cách đó.

Dụ Cẩm Quỳnh nghe xong bèn gật đầu. Một lúc sau mới nói.

“Tôi và anh ấy giờ chỉ là bạn bè thôi.”

“Tôi biết.” Thẩm Thanh nhanh chóng đáp lại. Trên thực tế, cô chưa từng nghi hoặc, băn khoăn nhiều về quan hệ trước kia của hai người.

Sau đó, hai người cùng trò chuyện thoải mái xoay quanh các vấn đề về công việc, sở thích, cuộc sống, đôi lúc có nhắc đến Khuynh Quyết, nhưng lại nói lảng sang chuyện khác ngay.

Lúc ra về, Dụ Cẩm Quỳnh nói:

“Thẩm Thanh, trước đây tôi là bạn gái của Khuynh Quyết, bây giờ trở thành chị dâu anh ấy. Hy vọng cô không quá để tâm đến chuyện này.”

“Tất nhiên không rồi.” Thẩm Thanh lắc đầu lia lịa. Trong lòng tự nhủ, giờ mình lại là bạn gái người yêu cũ của Cẩm Quỳnh, lại từng thầm yêu chồng hiện tại của cô ấy. Mỗi quan hệ thật phức tạp.

Về đến nhà, Thẩm Thanh không kể chuyện này với Khuynh Quyết, để mọi chuyện diễn ra như bình thường. Nhưng qua cuộc nói chuyện chiều nay, cô có cảm giác Dụ Cẩm Quỳnh vẫn còn yêu Khuynh Quyết.

Một tháng sau, trước khi đi công tác với tư cách vừa là bác sĩ vừa là bạn thân của Thẩm Thanh, Lâm Mị dặn dò:

“Tốt nhất cậu nên tạo cho anh ấy thói quen khám định kì đi.”

Là người hiểu rõ tình trạng sức khỏe của Khuynh Quyết hơn bất kỳ ai, Thẩm Thanh rất tán đồng, song cũng thấy đau đầu, “Hình như anh ấy không thích đến bệnh viện”.

Đương nhiên Lâm Mị nhớ thái độ ương ngạnh của anh khi gạt kim truyền nước ra khỏi tay, nhưng tình hình bây giờ không giống với hồi ấy, cô khích lệ Thẩm Thanh:

“Cậu cứ kiên trì khuyên bảo, thế nào anh ấy cũng nghe.”

Thẩm Thanh day day trán, “Để tớ cố thử xem sao vậy”.

Gác máy, Thẩm Thanh trở lại phòng ngủ, thấy Khuynh Quyết đã tắm rửa xong và chuẩn bị đi ngủ.

Leo lên giường, Thẩm Thanh ôm bờ vai anh và nói:

“Anh bàn bạc với em chuyện này nhé?”

“Chuyện gì vậy?” Hứa Khuynh Quyết lồng tay vào mái tóc mềm mượt của Thẩm Thanh, kéo từng sợi qua kẽ tay.

“Ngày mai anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe nhé, được không?”

Hứa Khuynh Quyết chau mày, “Em bị bệnh gì?”

“Không bị gì cả. Chỉ là đi khám định kỳ thôi.”

“... Thế mai mấy giờ đi?”

“Sáng đi nhé, em xin nghỉ một buổi.”

“Ừ”

“Một mình em khám cũng buồn, hay tiện thể anh khám cùng em luôn, anh thấy thế nào?”

Hứa Khuynh Quyết nghĩ ngợi rồi quay đầu lại, “Đây mới là mục đích chính, đúng không?”.

Thẩm Thanh tặc lưỡi. Xem ra anh không phải hạng dễ bị đưa vào tròng như cô tưởng.

“Em nghĩ cho anh thôi mà!” Lúc sau, cô chỉnh lại cổ áo cho anh, năn nỉ, “Có được không?”.

Hứa Khuynh Quyết nhắm mắt, “Để ngày mai nói tiếp”.

“Em coi như anh đồng ý rồi đấy nhé?” Thẩm Thanh tắt đèn ngủ, trùm kín chăn, không cho Khuynh Quyết có cơ hội nói thêm.

Sáng hôm sau, Khuynh Quyết để mặc cho Thẩm Thanh kéo đến bệnh viện tiến hành kiểm tra sức khỏe một lượt. Tất nhiên, bệnh trước kia thế nào thì bây giờ vẫn không thuyên giảm. Anh đồng ý làm vậy cốt cho người con gái bên cạnh an lòng.

Khi nhận kết quả kiểm tra, Thẩm Thanh cũng thấy đỡ lo. Cô không hy vọng bệnh của anh có thể khỏi trong một sớm một chiều. Nhưng tình trạng ổn định như hiện nay của Khuynh Quyết cộng thêm những thứ khác nữa thì chỉ cần kiên nhẫn điều trị là ổn. Thẩm Thanh tin rằng dưới sự chăm sóc của cô, nhất định sức khỏe Khuynh Quyết sẽ tiến triển tốt.

Ra khỏi phòng khám, hai người bước vào thang máy đi xuống tầng một. Tâm trạng Thẩm Thanh khá vui, chợt nghĩ đến công việc tòa soạn sắp kỉ niệm ngày thành lập, công việc bận bịu, cô lại quay sang Khuynh Quyết trách móc.

“Chỉ sợ mấy ngày sau tới mị em mới được về nhà mất.”

Vừa dứt lời, thang máy dừng lại, cánh cửa từ từ mở ra, Thẩm Thanh nhìn thấy người đang đứng đợi ở ngoài.

“Thật trùng hợp!” Thẩm Thanh sững lại một lúc, rồi gật đầu chào người mới xuất hiện, đồng thời kéo tay Khuynh Quyết, nói khẽ:

“Là Dụ Cẩn Quỳnh.”

Khuynh Quyết cũng bắt giác quay đầu lại.

Dụ Cẩn Quỳnh chào hai người, xách túi đứng vào một góc trong thang máy.

Trước khi cửa thang máy đóng lại, Thẩm Thanh nhìn tấm treo ở phía đối diện, cô kinh ngạc liếc nhìn Dụ Cẩn Quỳnh, Cẩn Quỳnh chỉ cúi đầu mỉm cười.

Xuống đến tầng cuối cùng, Dụ Cẩn Quỳnh mới nhìn Hứa Khuynh Quyết, rồi hỏi Thẩm Thanh:

“Anh ấy không khỏe sao?”

“Không. Chỉ là kiểm tra định kỳ thôi.” Biết Cẩn Quỳnh lo lắng điều gì, Thẩm Thanh nói để vô an tâm.

“Vậy thì tốt rồi.” Dụ Cẩn Quỳnh chỉnh lại cổ áo khoác rồi chào “Tạm biệt”, sau đó bước nhanh về phía nhà xe, Thẩm Thanh nói:

“Hình như cô ấy đến khoa Phụ sản.”

Hứa Khuynh Quyết nghiêng mặt, “Vậy sao?”.

“Chắc cô ấy có thai.”

Thẩm Thanh nhớ bộ dạng của Cẩn Quỳnh trong lần gặp cách đây một tháng, hình như cô ấy đã mập hơn đôi chút.

Hứa Khuynh Quyết im lặng. Một lúc lâu sau mới hỏi:

“Hai người quen nhau à?”

Thẩm Thanh từng người, việc một tháng trước xảy ra cô đã không kể với anh ngay thì bây giờ cũng không nên. Vì thế cô nói:

“Lần trước em có gặp cô ấy ở nhà chủ tịch.”

Khuynh Quyết chỉ khẽ “Ừ” một tiếng.

Thẩm Thanh thấy Khuynh Quyết có vẻ không muốn tiết lộ mối quan hệ trước kia của anh và Cần Quỳnh, cảm thấy không vui lắm. Xe chỉ đi được chừng hơn mười phút sau đó, cô lại dằn lòng không nghĩ ngợi đến chuyện này nữa. Dù sao, bây giờ anh và Dụ Cần Quỳnh cũng không còn tình cảm gì nữa.

Việc chuẩn bị cho số đặc biệt của tạp chí khiến những ngày sau đó của Thẩm Thanh đúng như cô dự đoán: Cả ngày bận tới mảy tới mặt ở tòa soạn, thậm chí cuối tuần cũng không được nghỉ ngơi. Sáng hôm ấy, khi Thẩm Thanh vừa rời khỏi nhà thì Dụ Cần Quỳnh đến.

Chào hỏi Khuynh Quyết qua loa một hai câu, cuối cùng Dụ Cần Quỳnh thấp giọng nói:

“Em có thai rồi.”

Hai ngày trước đã được Thẩm Thanh nói về chuyện này rồi nên Hứa Khuynh Quyết cũng không ngạc nhiên lắm. Anh khẽ nhướn mày, nói:

“Chúc mừng em!”

“Cảm ơn anh.”

Khi biết mình mang trong người dòng máu của Hứa Quân Văn, Dụ Cần Quỳnh tự nhủ lòng phải trút bỏ hoàn toàn những vương vấn, luyến lưu với Hứa Khuynh Quyết. Giờ đây, cô là vợ, là mẹ, cảm thấy trách nhiệm tăng thêm một bậc. Bởi thế cô không thể không thức tỉnh mình rằng, quá khứ giờ đã hoàn toàn là quá khứ, đối với chuyện tình cảm trước đây, không nên lưu luyến gì thêm nữa.

“Tháng sau Quân Văn sẽ sang khu vực Bắc Âu để mở rộng thị trường kinh doanh, em cũng đi cùng. Chắc sẽ không gặp mọi người trong một thời gian.”

Hứa Khuynh Quyết gật đầu:

“Môi trường bên đó sẽ tốt cho việc nuôi dưỡng em bé hơn.”

Dụ Cần Quỳnh khẽ cười đáp.

“Thế nên hôm nay em đến đây để tạm biệt anh.”

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe.” Hứa Khuynh Quyết ân cần nhắc nhở.

“Khuynh Quyết. Anh có trách em không?” Cần Quỳnh bỗng chuyển chủ đề, “Thực ra em rất hối hận, ngày đó em không nên làm vậy.”

Hứa Khuynh Quyết quay đầu lại, sắc mặt bình thản đáp:

“Tất cả đã qua rồi.”

“Em biết.” Cần Quỳnh hít một hơi dài rồi nói tiếp, “Đều tại em hèn nhát, không đủ dũng khí để đối diện với khó khăn đến bất chợt. Lại càng không dám làm trái ý bề trên”.

“Những gì họ quyết định thay em đều không sai.”

“.. Em và Quân Văn giống như hai người khách lạ. Nhưng chắc sẽ có tiến triển tốt hơn.”

Cô khẽ cười, lời nói ấy chứa đựng bao nỗi sợ ẩn chứa trong lòng.

“Có điều...” Cô bỗng nói, “Rất vui vì bên cạnh anh có Thẩm Thanh. Lần trước uống rượu cùng cô ấy, xem ra hai người rất hạnh phúc”.

“Uống Rượu?”

“Tháng trước bọn em bất ngờ gặp nhau, rồi cùng vào quán rượu nói chuyện. Cô ấy cũng biết mối quan hệ trước đây của anh và em nhưng có vẻ không để ý lắm. Em có cảm giác cô ấy rất biết quan tâm và tốt bụng.”

“Vậy sao?”

Dụ Cần Quỳnh đột nhiên đứng dậy, đến bên cạnh Hứa Khuynh Quyết, giọng dè dặt:

“Em phải đi rồi... Nhưng trước khi em đi, anh có thể ôm em một lần được không?”

Thấy Khuynh Quyết không đáp, cô nói tiếp:

“Gọi là tạm biệt trước vậy.”

Lúc này Khuynh Quyết mới lặng lẽ gật đầu.

Những hương vị phai nhạt theo năm tháng bỗng chốc được gọi lại. Hứa Khuynh Quyết chỉ đứng đó, mặc cho Cẩn Quỳnh ôm anh.

Sau giây phút này thôi, tất cả mới thực sự chấm dứt hết. cô áp gương mặt vào bờ vai người đàn ông vẫn luôn hiện diện trong sau thắt trái tim mình.

Cẩn Quỳnh cảm nhận rõ mùi hương, hơi thở ấm áp, quen thuộc của Hứa Khuynh Quyết. Không kìm được, cô vùi gương mặt mình vào bờ vai anh sâu hơn, cô không muốn buông tay ra, muốn cho giây phút này được kéo dài mãi mãi, đến khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng, “Cẩn Quỳnh”.

Cô lắc đầu, “Em xin lỗi, một chút nữa được không?”

“Em đừng như vậy.”

Hứa Khuynh Quyết nắm lấy bờ vai cô, từ từ đẩy ra, đoạn quay mặt đi chỗ khác.

Dụ Cẩn Quỳnh ngại ngùng cúi đầu.

“Em xin lỗi.” Cô lặp lại câu nói ban nãy.

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Vâng, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Dụ Cẩn Quỳnh đi rồi, Hứa Khuynh Quyết ngồi trên ghế sofa, nghĩ đến những câu cô nói trong lúc vô tình, cảm thấy hơi khó chịu.

Khi Thẩm Thanh kết thúc một ngày bận rộn trở về thì đèn đường đã lên. Hứa Khuynh Quyết từ phòng ngủ bước ra, cô sững sờ nhìn vết son màu hồng nhạt còn in lại trên cổ áo anh.

“Em về rồi.” Cô đi đến ôm cổ anh, quan sát tỉ mỉ dấu vết mình vừa phát hiện.

Là vết môi hồng, dù rất mờ nhưng cô vẫn dám chắc. Cô vẫn đứng nguyên đó, ngẩng đầu hỏi:

“Hôm nay có ai đến nhà mình à?”

“Là Dụ Cẩn Quỳnh.” Hứa Khuynh Quyết bình thản đáp.

“Cô ấy?”

Thẩm Thanh lại nhìn vào vết son nơi cổ áo, trầm nghĩ, ngoài Cẩn Quỳnh ra, còn ai có đủ tư cách và khả năng làm chuyện đó.

“À.” Hứa Khuynh Quyết quay mặt lại, “Sao em biết có người đến?”

Thẩm Thanh thấy không thoải mái, dựa vào ngực anh rồi thở dài, uể oải nói:

“Vì trên người anh có mùi của người phụ nữ khác.”

Hứa Khuynh Quyết sững lại, tay mân mê những sợi tóc của cô, hơi nhếch khóe môi, “Bậy nào”.

Thẩm Thanh không nói gì, chỉ vùi đầu vào ngực anh, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, cười nói:

“Em đoán bừa thôi. Nhìn chỗ để giày dép đi trong nhà là biết ngay thôi mà.”

Hứa Khuynh Quyết gật đầu, định kéo cô ra ghế ngồi cùng thì bị cô nhẹ nhàng đẩy ra.

“Em sao vậy?”

“Không sao.” Thẩm Thanh cười nhạt, “Em đi rửa tay rồi nấu cơm”.

Nói xong, Thẩm Thanh cởi áo khoác để đại lên ghế và đi vào bếp.

Thẩm Thanh trước giờ đều không muốn nghĩ đến chuyện đó, khi ngồi bên bàn ăn, không kìm được, cô nói:

“Cẩn Quỳnh đến vì việc gì?”

“Nói cho anh biết cô ấy đã mang thai.”

“Đến chỉ để nói chuyện đó sao? Anh và cô ấy chắc thân thiết lắm?”

Ngập ngừng giây lát, Hứa Khuynh Quyết khẽ “Ừ” một tiếng.

Thẩm Thanh không nói gì thêm, im lặng hồi lâu rồi lại nhìn vào cổ áo sơ mi trắng toát của Khuynh Quyết, cuối cùng không kìm được, cô hỏi thẳng:

“Thế anh có chuyện gì cần nói với em không?”

Hứa Khuynh Quyết trầm ngâm một lát rồi buông đầu, nghiêng mặt về phía cô: “Thẩm Thanh, em đừng như vậy”. Tuy anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhưng giọng nói có chút không vừa ý.

Khựng lại một lúc, Thẩm Thanh nói:

“Em thế nào?”

Hứa Khuynh Quyết khẽ nhếch môi, hơi chau mày: “Lần trước gặp Cẩm Quỳnh, sao em không kể với anh?”

“... Em thấy chuyện cũng chẳng có gì quan trọng nên không kể cho anh.” Thấy anh giận dỗi, Thẩm Thanh càng đáp cứng.

Hứa Khuynh Quyết lạnh lùng quay đầu lại nói, “Nếu đã vậy, bây giờ em không nên thăm dò anh chứ.”

Thẩm Thanh mở to mắt, môi mím chặt, một lúc lâu sau mới cười nhạt:

“Trước ngày hôm nay, em không muốn thăm dò gì cả.”

“Hôm nay với trước đó thì có gì khác?” Hứa Khuynh Quyết tì vào bàn đứng dậy, lạnh lùng nói, “Thẩm Thanh, anh không thích em như thế”.

Thẩm Thanh nhìn anh lạnh lùng bước đi. Không ngờ có ngẫu anh lại dùng thái độ ấy để đối đãi với cô.

Muốn vào thẳng phòng anh hỏi cho ra nhẽ chuyện vệt son trên cổ áo, nhưng nhớ lại giọng điệu lạnh nhạt của anh ban nãy “Thẩm Thanh, anh không thích em như thế”, cô đành thôi dù lòng nặng trĩu.

Nhìn cánh cửa phòng ngủ khép chặt, Thẩm Thanh cắn chặt môi, mặc áo khoác rồi vội lấy ba lô, mở cánh cửa nặng nề đi ra.

Khuynh Quyết ngồi trên giường nghe tiếng cửa đóng sập bên ngoài, anh nhắm mắt, sắc mặt nhợt nhạt trở lại.

Anh biết ban nãy động chạm đến Cẩm Quỳnh làm cô không bằng lòng. Nhưng cảm giác của anh, cô cũng không thể nào hiểu được. Việc cô giấu anh không có gì hệ trọng. Nếu mất anh còn thấy được, có lẽ cũng không so đo với cô như vậy. Cuộc sống của anh bây giờ chỉ là một màu đen bao phủ. Vậy mà người phụ nữ anh đã coi như một phần quan trọng của đời mình lại giấu giếm một chuyện có liên quan đến anh. Thậm chí có những lúc anh thấy mình bất lực trong việc thấu hiểu và kiểm soát tâm trạng của cô. Việc Thẩm Thanh giấu giếm anh lần này lại đẩy khoảng cách của hai người xa hơn một chút. Khuynh Quyết lo lắng, sẽ dần mất đi cảm giác về suy nghĩ thật sự của Thẩm Thanh.

Tim Khuynh Quyết đập nhanh hơn, không biết là xúc động hay do tiếng đóng cửa mạnh ban nãy. Lăn sờ chiếc đồng hồ đặt trên đầu giường, đã tám giờ rưỡi. Không biết giờ này Thẩm Thanh đi đâu?

Lúc ra ngoài Thẩm Thanh mới biết trời mưa lát phất. Thời tiết cuối thu, cái lạnh về đêm như sâu hơn, những cơn gió cứ hun hút thổi khiến bờ vai cô run rẩy. Cô đã quyết trước khi cả hai bình tĩnh trở lại sẽ không quay về. Không muốn một mình ủ rũ trong căn phòng trống rỗng, Thẩm Thanh bắt taxi hướng vào thành phố, lòng nghĩ đi đến nơi đâu càng xa càng tốt.

Đợi đến chín giờ mười lăm phút, Khuynh Quyết nhấn chuông nhà Thẩm Thanh. Không có tiếng trả lời, anh đành quay về nhà lấy điện thoại gọi cho cô. Chuông reo được hai tiếng, đầu dây bên kia ần ỉu chối. Gọi thêm lần nữa thì nghe tín hiệu tắt máy. Khuynh Quyết lo lắng không biết khi nào cô mới trở về. Cố gắng nghĩ xem những nơi cô có thể đến, nhưng hoàn toàn vô ích.

Thời gian chậm chậm trôi đi. Tiếng mưa rơi bên ngoài khung cửa ngày một rõ hơn, Hứa Khuynh Quyết gọi điện đến nhà Lâm Mị nhưng cô đang đi công tác nên không có ai nghe máy.

Quả nhiên đêm hôm đó Thẩm Thanh không về. Còn Khuynh Quyết ngồi trên sofa chờ cho đến sáng. Trong suốt đêm ấy, hai lần Khuynh Quyết lên con đầu tim nhưng anh không quan tâm, cứ để cho nó tự đến rồi lại dần dần tiêu tan.

Mất không nhìn thấy, đến việc tự mình ra ngoài còn bất tiện chứ đừng nói đến việc đi tìm Thẩm Thanh trong thành phố rộng lớn này. Đêm ấy, nghĩ về đôi mắt mù lòa của mình, anh cảm thấy bất lực, tuyệt vọng đến tận cùng.

Cuối cùng, cũng nghe tiếng chuông cửa “tình tang” vang lên. Hứa Khuynh Quyết vội vàng đứng dậy lại thấy đầu óc choáng váng, quay cuồng. Anh vịn vào tường, đôi mày chau lại, khẽ ho thành tiếng, sau đó đi mở cửa.

“Hi!” Là giọng nói của Hứa Man Lâm

Nỗi thất vọng thoáng qua trên gương mặt Khuynh Quyết. Lúc này anh mới nhớ, nếu là Thẩm Thanh thì cô đã không cần phải gõ cửa như vậy.

“Anh sao thế?” Thấy Khuynh Quyết buồn bã, Man Lâm không khỏi ngạc nhiên.

“Sao em lại đến đây?”

Hứa Khuynh Quyết đến chỗ ngồi, con choáng váng vừa kéo đến là kết quả của một đêm thức trắng, trông vẻ mặt anh lúc này hết sức mệt mỏi.

“Thẩm Thanh nhờ em làm tư vấn thời trang cho số đặc biệt của tạp chí. Hẹn là hôm nay sẽ đến chỗ em. Thế chị ấy đâu rồi?” Hứa Man Lâm quan sát một lượt, căn phòng đượm vẻ ỉu hiu.

Hứa Khuynh Quyết nhắm mắt lại, khẽ giọng nói, “Vẫn chưa về”.

“Thế sao?”

Cảm giác có gì đó bất thường, Hứa Man Lâm nhìn kỹ anh mình, lo lắng hỏi:

“Trông anh rất mệt. Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hứa Khuynh Quyết không trả lời, anh bỗng ngồi thẳng dậy, mở to mắt hỏi lại:

“Thẩm Thanh hẹn gặp em hôm nay?”

“Vâng, chị ấy còn bảo em đi xe đến đón nữa.”

“... Chắc cô ấy tự đến chỗ em rồi.” Hứa Khuynh Quyết vừa nói vừa đứng dậy vào phòng lấy chìa khóa, đoạn anh nói “Anh muốn cùng đi với em”.

“Đợi chút!” Hứa Man Lâm chặn anh lại, hỏi, “Hai người cãi nhau sao?”

Hứa Khuynh Quyết phớt lờ câu hỏi, mặc áp khoác lên.

Hứa Man Lâm không có cách nào, thấy thần sắc anh nhợt nhạt, sợ xảy ra chuyện gì nên cô bèn khuyên can:

“Anh đợi ở nhà đi. Em đi gặp rồi bảo chị ấy về.”

“Anh không sao.” Hứa Khuynh Quyết lạnh lùng trả lời.

Thấy anh dứt khoát, Hứa Man Lâm biết có khuyên thế nào cũng vô ích. Cô thở dài một tiếng rồi kéo lấy vạt áo anh.

“Muốn ra ngoài thì cũng phải thay áo đã. Trên cổ áo có vết son môi kia...”

Vết son hồng nhạt trên cổ áo trắng rất dễ nhận ra, cô vừa bước vào nhà đã nhìn thấy.

Hứa Khuynh Quyết ngạc nhiên, “Gì cơ?”

“Vết son môi hồng! chắc là của chị Thẩm Thanh chứ gì.”

Hứa Man Lâm vừa nói vừa bước vào phòng ngủ lấy đồ giúp anh.

Hứa Khuynh Quyết đứng lặng, tay lần sờ nơi Dụ Cẩn Quỳnh dựa vào, chợt nhớ đến lời của Thẩm Thanh.

“Vì hôm nay anh có mùi hương của người phụ nữ khác.”

Lại còn lời cô nói lúc ở bàn ăn.

“Trước ngày hôm nay, em không hề muốn thăm dò gì cả.”

Và sau cùng là tiếng đóng cửa đầy tức giận.

Tim nhói đau, Khuynh Quyết ôm ngực, mệt mỏi dựa vào thành giường thờ dốc.

...

Thẩm Thanh ngồi trong một khu vườn xinh đẹp có hoa cúc nở rộ, thưởng thức tách trà Long Tỉnh hảo hạng.

“Cháu rất tò mò, rốt cuộc thế lực nhà học Hứa lớn đến mức nào?” Thẩm Thanh bỏ cốc trà xuống, tròn mắt nhìn người tóc đã hoa râm ngồi đối diện.

Hứa Triển Phi cười lớn:

“Sao cô hỏi thế?”

“Vì tối qua cháu chỉ chọn đại một khách sạn để nghỉ ngơi, sáng sớm nay vừa mở cửa đã có người đến nhận điện, rồi bị ‘mời’ về đây. Lẽ nào bác định nói với cháu, đây chỉ là sự gặp gỡ ngẫu nhiên.”

Thẩm Thanh thấy thật không thể tưởng tượng được, thành phố lớn thế này mà Hứa Triển Phi có cách nhanh chóng tìm thấy cô.

“Tất nhiên là không phải tình cờ. Song cô cũng đừng nghĩ tôi cho người theo dõi nhé.” Hứa Triển Phi nheo mắt nói.

Thẩm Thanh nhìn ông, ánh mắt biểu thị “đúng là như vậy mà”.

“Thực ra tối qua tôi hẹn một người bạn ở đó, lúc đi ra vô tình thấy cô đi vào thôi. Thấy điệu bộ cô khác thường, tôi sợ có chuyện gì xảy ra nên sáng sớm nay tôi bảo tài xế đến đó đợi.”

Thẩm Thanh tay mân mê cốc trà, nhướn mày hỏi: “Sao? Chắc bác muốn gặp con trai nên định lấy cháu làm ‘con tin’ chứ gì”.

Hứa Triển Phi xua xua tay, “Điều tôi muốn biết đã được chứng minh. Không cần làm vậy nữa. Cô yên tâm”.

“Dạ? Là điều gì?” Thẩm Thanh biết rõ điều ông ta nói nhất định có liên quan đến mình.

“Cô gái đừng giả ngây ngô nữa. Hôm ấy tất cả mọi người đều thấy Khuynh Quyết đề ý đến cô.”

Thẩm Thanh cười, “Bác muốn chứng minh điều đó?”

Hứa Triển Phi gật đầu cười.

“Thật gian manh” Thẩm Thanh tự nhủ.

“Vậy còn hôm nay, bác tìm cháu có việc gì?”

“Tối qua cô không về nhà?”

“Việc riêng thôi.” Thẩm Thanh cứng rắn đáp.

Hứa Triển Phi không muốn cho qua, tiếp tục hỏi, “Cô và Khuynh Quyết cãi nhau sao?”.

Thẩm Thanh tỏ vẻ mặt lạnh tanh:

“... Sao bác biết?”

Hứa Triển Phi cười hỏi: “Nếu tôi không cho người đến đón, cô định đi đâu?”

“Đi đến chỗ con gái bác.” Thẩm Thanh nhìn đồng hồ, quả giờ hẹn mất rồi. Chắc giờ này Hứa Man Lâm đã ở nhà Khuynh Quyết.

“Cô và Man Lâm có hẹn sao?” Hứa Triển Phi nheo nheo mắt, nói “Nhưng nó vừa gọi điện đến nói có người không được khỏe, làm nó cuống cả lên”.

“Ài?” Thẩm Thanh lo lắng hỏi.

“Cô giận nó cả đêm không về. Cô còn quan tâm nó làm gì?”

Hứa Triển Phi chậm rãi trả lời. Ban nãy Hứa Man Lâm gọi điện nói bệnh tim của Khuynh Quyết bột phát, nhưng uống thuốc đã đỡ đi nhiều, không đáng ngại nữa.

Thẩm Thanh lo lắng, ngồi bất động, cô nhìn Hứa Triển Phi cười nói.

“Chắc cuộc sống của bác nhàn rồi lắm nên mới có hứng thú đi can thiệp chuyện của con cháu như vậy.”

Có Man Lâm ở đó, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đáng ngại, Thẩm Thanh thầm nghĩ.

Hứa Triển Phi nhướn mày, cười nói, “Thế nên tôi rất muốn biết hai đứa vì sao lại cãi nhau?”

“Cháu không định nói với bác đâu.”

Thẩm Thanh cài nút áo khoác, “Cháu còn rất nhiều việc phải làm, không có nhiều thời gian nói chuyện với bác, bác có thể cho xe tiễn cháu chứ?”

Căn Biệt thự nằm ở lưng chừng đồi, Thẩm Thanh đi giày cao gót nên không thể đi xuống được.

“Cũng được. Cô về cơ quan hay về nhà?” Hứa Triển Phi cười hỏi.

Cô nhìn Hứa Triển Phi rồi quay đi, không trả lời. Hôm nay cô đã nhận rõ bộ mặt thật của chủ nhà họ Hứa: Một người ra bộ uy nghiêm nhưng lúc nhàn rỗi lại thích nhúng tay vào chuyện của người khác.

Hứa Triển Phi sau khi quay đầu dặn dò tôi tờ gì đó, đứng dậy nói:

“Lần này cô được uống trà thượng hạng, lại được biết tin quan trọng, lần sau nhất định phải giúp tôi một việc.”

“Giúp bác việc gì?”

“Đến lúc đó cô khắc biết.” Hứa Triển Phi nói, bảo người hầu tiễn khách.

“Cuối cùng thì cháu đã hiểu tại sao Hứa Khuynh Quyết lại làm ăn lớn đến vậy.” Thẩm Thanh nhìn một lượt toàn bộ khung cảnh, thùng thảng nói.

Cô chưa bước chân ra khỏi đây mà ông ta đã đề cập đến chuyện lần sau phải báo đáp. Biểu hiện ấy hoàn toàn là của một nhà buôn chính hiệu!

Ở trên xe, Thẩm Thanh suy nghĩ đắn đo, cuối cùng quyết định về nhà trước. Cô thầm nghĩ, sẽ không giấu giếm Khuynh Quyết chuyện đến nhà họ Hứa lần này nữa.

Trong lúc Thẩm Thanh trên đường trở về nhà thì Hứa Man Lâm đang ngồi bệt xuống sàn nhà Hứa Khuynh Quyết, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Đây là lần đầu tiên trong vài năm trở lại đây cô thấy bệnh tim của anh trai tái phát. Cô vừa đi chuẩn bị quần áo, quay lại đã thấy anh đứng tựa vào tường, mặt trắng bệch, thần sắc đau đớn. Cũng may Man Lâm có phản ứng nhanh nhẹn, trí nhớ lại tốt, vừa thấy Khuynh Quyết như vậy liền chạy ngay đến phòng ngủ lấy thuốc cho anh uống, thế nên bây giờ tình hình cũng không đến mức quá nghiêm trọng.

Cô dìu anh vào phòng khách, nằm xuống ghế sofa, thấy anh mệt mỏi rồi dần chìm sâu vào giấc ngủ, cô mới thở phào. Ngồi trên nền nhà một lúc, chắc chắn tình trạng của Khuynh Quyết đã ổn định, cô gọi đến cửa hàng, biết Thẩm Thanh vẫn chưa đến, cô vội lấy túi xách đi ra cửa và quyết định đến tòa soạn tìm.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chương 13

Đã qua thời gian hẹn với Hứa Man Lâm khá lâu nên khi trở về nhà, Thẩm Thanh chỉ thấy Khuynh Quyết đang nằm ngủ trên ghế sofa.

Khẽ đóng cửa lại, cô nhẹ nhàng đến gần Khuynh Quyết. Anh đang ngủ ngon lành, tuy sắc mặt vẫn nhợt nhạt, đôi mày hơi nhíu lại nhưng chắc không có gì đáng ngại. Thẩm Thanh chưa hết giận anh, cô chỉ dừng lại ở phòng khách một chút rồi nhanh chóng bước vào thư phòng, lục lọi đồ đạc tanh bành như thể trút bỏ bức dọc.

Nghe thấy tiếng động, Hứa Khuynh Quyết giật mình tỉnh dậy. Con đầu tim vẫn chưa dứt hẳn nhưng anh cố đứng dậy, đến thư phòng theo phía có âm thanh phát ra.

“Thẩm Thanh?” Anh thấp giọng hỏi.

Đang tìm đồ đạc trong ngăn kéo, Thẩm Thanh thờ ơ đáp lại rồi tiếp tục tìm kiếm. Nghe câu trả lời ấy, Hứa Khuynh Quyết thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều. Vẫn biết Thẩm Thanh không đến mức sẽ gặp nguy hiểm khi ở bên ngoài, song chỉ khi nào cô ở trong phạm vi mà anh có thể kiểm soát được thì anh mới thấy thực sự an tâm.

Không rõ Thẩm Thanh đang làm gì, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch, Hứa Khuynh Quyết đành đứng bên cửa nói:

“Hôm qua là anh sai. Anh xin lỗi!”

Thẩm Thanh quỳ gối xuống sàn, quay lưng về phía Khuynh Quyết nên không thấy được vẻ mặt của anh lúc đó. Dù nghe lời nói đầy thành khẩn nhưng Thẩm Thanh vẫn cười nhạt đáp:

“Anh sai chỗ nào?”

Thái độ của Khuynh Quyết ngày hôm qua, cô không dễ dàng bỏ qua được.

“Lẽ ra anh nên sớm nói cho em biết chuyện của anh và Dự Căn Quỳnh.” Hứa Khuynh Quyết nói.

“Vậy tại sao anh không nói?”

“Anh nghĩ chuyện đó không quan trọng.” Đây là lời nói thật lòng của Hứa Khuynh Quyết, nhưng anh lại quên rằng đó chính là chuyện nữ giới luôn quan tâm

Thẩm Thanh nhướn mày, chợt nhớ lại tối qua trong lúc đôi co với Hứa Khuynh Quyết, chính cô đã nói câu y như vậy.

“Thật sao? Còn gì nữa không?” Thực ra điều mà cô giận nhất lại không phải chuyện đó.

Hứa Khuynh Quyết thờ dãi, mắt lim dim, “Anh muốn xin lỗi vì thái độ của anh hôm qua”.

“Đúng rồi đó!” Thẩm Thanh lạnh lùng nói, “Anh còn nói không thích em nữa cơ đấy!”

“Anh không có ý đó.” Biết rõ Thẩm Thanh đang cố ý hiểu sai câu nói tối qua, Hứa Khuynh Quyết cố gắng phân trần.

“Anh không nói là anh không thích em.”

“Nhưng em nhớ rõ là như vậy”, Thẩm Thanh bắt đầu tức giận nói, “Anh nói không thích em, nói không thích em thăm dò anh, lại còn tỏ vẻ lạnh lùng giáo huấn em nữa...”

Hứa Khuynh Quyết chau mày, đợi cho cô xả hết nỗi bức dọc, anh tựa vào cánh cửa, rồi nói:

“Tóm lại là anh không tốt. Sáng nay Man Lâm đến, anh mới biết trên cổ áo có vết son môi.”

“Ừm!”

“Lúc Dự Căn Quỳnh đi có ôm anh một lát, chắc là do cô ấy dễ lại.” Hứa Khuynh Quyết nói xong, tựa vào bên cửa, khẽ thổi phũ một tiếng.

“Thế sao? Thế anh bảo lúc đó em không nên phản ứng như vậy, có đúng không?” Thẩm Thanh quay đầu lại, nhìn anh hỏi.

Hứa Khuynh Quyết thẳng thắn nhận lỗi, con giận của Thẩm Thanh cũng tiêu tan ngay sau đó. Bây giờ trông thấy sắc mặt nhợt nhạt, hết sức mệt mỏi của anh, cô không khỏi mềm lòng. Thẩm Thanh phui tay đứng dậy, nhẹ bước đến, dịu lấy cánh tay của Khuynh Quyết.

Hứa Khuynh Quyết chủ động đưa tay ra, ôm cô vào lòng, thì thầm:

“Em không giận nữa chứ?”

“Ừm” Thẩm Thanh ôm anh chặt hơn chút nữa, “Khuynh Quyết! Em cảnh báo anh, nếu sau này còn như thế với em, em sẽ không cho qua như lần này đâu”.

Hứa Khuynh Quyết tựa hẳn lưng vào tường, tay mân mê mái tóc của Thẩm Thanh, gật đầu đáp:

“Anh và Dự Căn Quỳnh từ lâu đã không còn gì rồi. Vết son đó là ngoài ý muốn. Sau này, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu.”

“... Em chưa từng nghi ngờ anh.”

Thẩm Thanh ngẩng đầu cười đáp. Với cô mà nói, nghi ngờ lòng chung thủy của Hứa Khuynh Quyết không chỉ là sỉ nhục anh mà còn sỉ nhục cả cô nữa.

“Sao?”

“Em biết đó là ngoài ý muốn.” Thẩm Thanh nói, lấy ngón trỏ làm cử chỉ chỉ về lại trên cổ áo anh. “Em chỉ buồn khi thấy trên người anh có dấu vết của cô gái khác.”

Hứa Khuynh Quyết sững lại, anh ần nhẹ cầm vào trán Thẩm Thanh, nghĩ một lúc rồi nói:

“Từ sau anh không mặc cái áo đó nữa là được chứ gì.”

Thẩm Thanh cười thành tiếng, ôm cổ anh, “Anh đâu cần phải đến mức ấy!”

“... Em vừa làm gì ở trong đó vậy?” Hứa Khuynh Quyết lại hỏi.

“Em thu dọn đồ đạc.”

“Đi đâu?”

Thẩm Thanh cảm thấy bàn tay anh siết chặt hơn, khẽ mỉm cười, “Có đồng nghiệp ở cơ quan hỏi mượn em ít tư liệu, em thu xếp lại để mai đưa cho họ”.

“...”

“Có cần ngồi nghỉ chút không?” Thẩm Thanh cảm thấy Hứa Khuynh Quyết dồn hết trọng lượng lên cơ thể cô.

Khuynh Quyết lắc đầu, im lặng một hồi lâu rồi mới khẽ nói:

“Sau này anh không cho phép em đi qua đêm vậy nữa.”

Thẩm Thanh ngồi bên giường, một tay vẫn bị Khuynh Quyết nắm chặt. Cô thở dài:

“Hứa Khuynh Quyết, anh biết điều em giận nhất là gì không?”

Khuynh Quyết lúc này đã ở trên giường, nhắm mắt lại, lắc đầu.

“Thích tự cường! Từ trước tới giờ không chịu nghe lời.” Thẩm Thanh nhấn mạnh giọng nói.

“Câu sau là dành cho bọn nhóc con mà.”

Sắc mặt Khuynh Quyết trắng nhợt. Anh quay đầu đi nửa ngằn ngủ nửa như bất chấp.

“em thấy anh có lúc như thế thật!” Thẩm Thanh liếc anh nói, “Thế tại sao hôm qua anh lại giận dữ như thế, nói cho em biết được không?”

Hứa Khuynh Quyết trầm ngâm một lúc, sau đó quay đầu lại nói:

“Không phải giận dữ. Chỉ là không vui thôi.”

“Tại sao?”

“... Em có chuyện giấu anh. Anh lại không thể nhìn được biểu hiện của em, không đoán được tâm trạng của em. Điều đó khiến anh thấy mình vô dụng, đau khổ.” Hứa Khuynh Quyết thừa nhận.

Thẩm Thanh hơi ngạc nhiên. Vừa vì anh thẳng thắn, vừa vì cô phát hiện từ trước đến nay đã quên mất rằng đa phần người khiêm thị khi đối diện với sự thật đều thiếu cảm giác an toàn. Mắt không nhìn thấy, vô hình chung là mất đi rất nhiều cơ hội giao tiếp với người khác. Vì thế. Cho dù người có vẻ ngoài lạnh lùng, kiên cường như Hứa Khuynh Quyết cũng khó tránh có lúc cảm thấy bất an.

“... Em không nghĩ được như thế. Em xin lỗi!”

Thẩm Thanh bắt đầu tự trách mình.

“Không liên quan đến em. Anh không nói thì làm sao em biết được.” Hứa Khuynh Quyết nắm tay cô, nói:

Thẩm Thanh cắn môi, nhấc chân lên giường nằm cạnh anh, cô nói như tự hứa với lòng mình:

“Lần sau không như vậy nữa.”

“Thực tình, bất kể chuyện gì, em đều có thể thẳng thắn hỏi anh.”

“Vâng, từ sau sẽ không giấu, cũng không thăm dò anh nữa.”

...

Mười phút sau, Thẩm Thanh chuyển tư thế nằm, khẽ nói, “Anh ngủ chưa?”.

“Chưa”.

“Anh nói chuyện gì cũng có thể hỏi anh?”

“Ừ”.

“Bất kể là chuyện gì?”

“Ừ”.

“Anh cũng đều trả lời?”

“Ừ”.

“Chắc chắn?”

“... Chắc chắn”.

Thẩm Thanh cười ranh mãnh.

“Sao thế?” Hứa Khuynh Quyết quay đầu lại, hai người mặt đối mặt, anh hỏi, “Em muốn hỏi gì nào?”

“... Anh có yêu em không?”

“...”

“Yêu không?”

“Thẩm Thanh...” Trong giọng nói thì thầm của Khuynh Quyết nghe có chút bức bối.

“Hứa Khuynh Quyết, anh không được nuốt lời.”

“Là em cố tình.” Hứa Khuynh Quyết hất mặt, rất mực khẳng định.

“Làm gì có? Cô gái nào cũng muốn hỏi như thế mà. Em muốn biết câu trả lời, có gì lạ chứ?”

“...”

“Ba từ ấy là khó nói vậy sao? Hay là thực ra anh không yêu em, hay là ban nãy anh...”

“Anh yêu em” Một câu nói cắt ngang dòng suy nghĩ nhảm nhí của Thẩm Thanh.

“... Gì cơ?” Thẩm Thanh không thể ngờ rằng anh lại nói thật.

“Thẩm Thanh, anh yêu em”

Khuynh Quyết quay người, môi anh chạm đến bờ môi đang hé mở vì kinh ngạc, dùng hành động để chứng minh câu nói của mình.

Đôi môi của họ ôm ái, quấn quít, vô cùng thấm thiết, hòa hợp. Buổi tối hôm ấy, lần đầu tiên Hứa Khuynh Quyết nói câu “Anh yêu em”, bao giận hờn trong cô tiêu tan hết. Sau đó anh lại thờ ơ như trước, nhưng cô lần đầu tiên thường thức mặt ngọt, sao có thể cam tâm để tình hình đậm chân tại chỗ.

Thời gian cao điểm đã qua, cuối cùng cũng có thể nhàn nhã nghỉ ngơi. Buổi tối, Thẩm Thanh choàng chăn mỏng ngồi trên ghế sofa, lật giở cuốn tạp chí đọc to cho Hứa Khuynh Quyết nghe:

“...Kết quả nghiên cứu của nhà Tâm lý học hành vi người Mỹ cho thấy rằng, thường xuyên thể hiện yêu thương với người bạn yêu mến có thể làm khẳng khít hơn tình cảm giữa người trong gia đình hoặc giữa những đôi tình nhân...” “Thẩm Thanh ngừng lại, chờ dài, rồi lại đọc tiếp: “...Nếu ngày nào cũng bày tỏ vài lần những lời như ‘anh yêu em’ thì hiệu quả càng rõ rệt...” Đọc xong, cô đặt quyển tạp chí xuống, ngẩng đầu nhìn Khuynh Quyết này giờ thản nhiên như không.

“Ngài Hứa, xin hỏi ngài có nghe thấy tôi đọc gì không?”

“... Ừ.” Hứa Khuynh Quyết gật đầu, anh đang chăm chú lắng nghe thời sự phát trên ti vi.

“Vậy ban nãy em nói gì?” Thẩm Thanh ôm chần đến ngồi cạnh anh.

Lúc này, bản tin thời sự đang tường thuật lại những sự kiện lớn trên thế giới, Hứa Khuynh Quyết vừa chăm chú lắng nghe vừa trả lời Thẩm Thanh một cách hồ hững:

“... Em nói đến nhà Tâm lý học hành vi.”

“Còn gì nữa?”

“Tăng cường thân thiết với người yêu, người thân.”

“Còn nữa!” Thẩm Thanh bắt đầu có ý định tắt ti vi.

“Còn...” “Có lẽ đã cảm nhận được sự tức giận của cô, Hứa Khuynh Quyết quay mặt lại, nghĩ ngợi rồi nói:

“Em đổi nội dung bài viết.”

“Sao?”

“Nếu ngày nào cũng có thể bày tỏ vài lần những lời như ‘anh yêu em’ thì hiệu quả càng rõ rệt.”

Câu này là em tự biên tự diễn.” Hứa Khuynh Quyết không những rành rọt nhắc lại từng câu từng chữ, mà giọng điệu còn rất chắc chắn.

Thẩm Thanh không hài lòng, “Sao anh biết?”

“Anh đoán.” Hứa Khuynh Quyết khẽ nhếch môi.

Thẩm Thanh ngán ngẩm khép mắt lại. Không dám khẳng định có phải mình vừa thấy vẻ đắc thắng ẩn hiện trên gương mặt anh không.

“Em chỉ khẳng định thêm chút thôi. Không thể phủ nhận những điều chuyên gia nói rất có lý.” Cô đưa tay ra khỏi chăn, nắm lấy các ngón tay thon dài của Khuynh Quyết.

“Ừ.” Câu chuyện kết thúc, Hứa Khuynh Quyết quay sang tiếp tục nghe thời sự.

Thẩm Thanh hết kiên nhẫn, “Hứa Khuynh Quyết, nước người ta diễn ra sự kiện gì thì liên quan gì tới anh?”

Nói xong, cô giật lấy điều khiển ti vi, bật âm thanh mức nhỏ nhất.

“Anh đừng nghe nữa, nói chuyện với em.”

“... Em vừa tước đoạt cơ hội nắm bắt tin tức bên ngoài của anh đấy.”

Tuy nói thế nhưng sắc mặt của Khuynh Quyết không có vẻ tức giận.

Thẩm Thanh nghe xong lại thấy tim đau nhói. Cô lắc lắc tay anh, khẽ cười:

“Vẫn còn có em mà. Sau này ngày nào em cũng đọc báo cho anh nghe.” Vừa nói cô vừa điều chỉnh cho âm lượng ti vi to lên.

Hứa Khuynh Quyết mỉm cười, ôm lấy vai Thẩm Thanh, cô đã quên đi câu chuyện về phương pháp thể hiện tình yêu vừa rồi.

...

Năm mới sắp đến, cùng với việc ra mắt cuốn tạp chí số đặc biệt nhân dịp cuối năm, tòa soạn quyết định tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi nhỏ. Thẩm Thanh vừa đi làm về đã hỏi ngay ý kiến Khuynh Quyết:

“Anh có cùng em đi không?”

Hứa Khuynh Quyết vừa tắm rửa xong, ngồi trên giường hỏi:

“Ở đâu vậy?”

“Tòa soạn bao hết nhà hàng trong một đêm. Đương nhiên chúng mình có thể về bất cứ lúc nào.”

Hứa Khuynh Quyết nghĩ một lát rồi nói, “Được.”

“Tốt quá rồi!” Thẩm Thanh chạy đến ôm lấy eo anh, ngửi mùi sữa tắm trên cơ thể anh, “Anh mà đi thì cả hội trường sẽ kinh ngạc cho mà xem”.

“.. Em coi anh là gì hả?”, Hứa Khuynh Quyết cười bực bội.

“Em đùa đấy.” Thẩm Thanh cười thâm.

...

Hai ngày sau, sự thật chứng minh nhận định của Thẩm Thanh vô cùng chính xác, đến mức cô cảm thấy ân hận vì lẽ ra không nên đưa anh đến đó.

Khi hai người vừa bước vào, Thẩm Thanh có cảm giác tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào người con trai đi bên cạnh mình, đã vậy mãi mới chịu rời đi nơi khác. Lần đầu tiên cô thấy, việc gắn quyền sở hữu của mình lên cơ thể Hứa Khuynh Quyết là điều cần thiết.

Kéo Khuynh Quyết ngồi xuống sofa. Thẩm Thanh đi chọn đồ ăn. Rất nhiều đồng nghiệp vây quanh cô tỏ vẻ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Khi nói cho họ nghe về thân phận của Hứa Khuynh Quyết, Thẩm Thanh không khỏi có chút đắc ý trong lòng. Lúc bê hai khay đồ ăn trở lại, cô đã thấy có một cô gái xinh đẹp đang ngồi cạnh Khuynh Quyết.

“Xin hỏi anh họ gì?”

“... Hứa.”

“Anh là bạn của Thẩm Thanh à?”

“Ừ.”

“Tôi là đồng nghiệp của cô ấy.”

“...”

“Anh Hứa có hay đi dự tiệc không?”

“Không.”

“Chẳng trách từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp anh. Thế anh Hứa làm gì? Tôi chưa từng nghe Thẩm Thanh kể gì về anh. Quan hệ hai người tốt chứ?”

“...”

Thẩm Thanh nấp vào một bên cười thầm, đến khi cô bạn đồng nghiệp hỏi đến chuyện riêng tư, sắc mặt Hứa Khuynh Quyết cũng bắt đầu lộ vẻ chán chường, cô mới bước ra, làm gián đoạn câu chuyện như độc thoại của cô bạn đồng nghiệp đó. May mà cô bạn biết ý, thấy Thẩm Thanh đến, bèn tự động đi chỗ khác.

“Anh ăn đi” Thẩm Thanh đưa khay đồ ăn cho Khuynh Quyết.

“Sao em đi lâu thế?” hứa Khuynh Quyết hơi nhú mày.

“Em không muốn ngắt lời hai người mà. Cô ấy là phóng viên chuyên mục thời trang. Hỏi nhiều chút cũng không có gì lạ. Chắc nhìn anh đẹp trai quá, nên mới có hứng hỏi chuyện.”

Thẩm Thanh nghiêng đầu, vừa nói vừa nhìn Hứa Khuynh Quyết. hôm nay, anh đeo kính đen. Trong ánh đèn mờ ảo, hình như không ai biết được sự thật về đôi mắt của anh. Lại thêm bộ đồ đen. Thái độ lạnh nhạt, quả là trang phục rất hợp với tính cách.

“Chúng ta đi thôi.” Một lát sau, Thẩm Thanh kéo tay anh.

“Được.” Thực ra thì Hứa Khuynh Quyết không quen với không khí này lắm.

Hai người rời khỏi đám đông ồn ào, sóng đôi bước chậm chậm trên con phố. Những ngọn đèn trên cao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Ban đêm trong thời tiết đầu đông, cái lạnh luồn qua cổ áo đi vào cơ thể. Thẩm Thanh so vai kéo khóa áo.

“Lạnh không?” Hứa Khuynh Quyết quay đầu hỏi.

“Không lạnh lắm.” Cô thấy bất ngờ về sự nhạy cảm của anh.

“Chúng ta bắt taxi về.”

“Từ hẵng về, chúng ta đi dạo một lát đã.”

“Ừ.” Hứa Khuynh Quyết đồng ý, nắm tay Thẩm Thanh đặt vào túi áo choàng.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Chương 14

Sau buổi tối dạo bộ ấy, Thẩm Thanh bị cảm. Một ngày đầu, chỉ có dấu hiệu sụt sịt mũi. Sang mấy ngày sau, cô thấy đau họng, choáng váng đầu óc, nghẹt mũi.

Thắm Thanh dứt khoát không chịu đến bệnh viện để tiêm. Cô đòi tất cả ngày phép trước đó thành một kỳ nghỉ dài hơn nửa tháng, nằm ở nhà tịnh dưỡng, uống thuốc đều đặn.

Sau một tuần, sức khỏe đã khá lên nhiều, Thắm Thanh thấy ở nhà vô vị, bèn đi cùng Hứa Khuynh Quyết đến phòng tranh để giết thời gian. Đến đó nhiều lần cô mới biết, dù cô không đi làm thì tiền mà Hứa Khuynh Quyết kiếm được cũng đủ cho hai người sống ung dung cả đời. Thông thường, khách đến phòng tranh đa phần thuộc tầng lớp thượng lưu, không ngại chi một số tiền lớn cho tác phẩm mình thích, trong đó cũng có người có năng lực thưởng thức nghệ thuật thực thụ.

Vào một buổi chiều, sau khi thấy một vị khách mua hai bức tranh với giá đắt đỏ, cô kéo tay quản lý Trương lại hỏi:

“Bức tranh lần trước tôi nói thích nhưng cửa hàng lại không bán đó, cô còn nhớ không?”

“Tất nhiên.” Quản lý Trương còn nhớ rõ về thất vọng của Thắm Thanh khi về tay không hôm ấy.

“Thế bây giờ nó ở đâu?” Tới đây được vài ngày, Thắm Thanh không thấy tăm hơi bức tranh ấy đâu.

“Anh Hứa bảo gỡ xuống, vì thế tôi đem cất nó vào phòng vẽ phía sau rồi.”

“Phòng vẽ?” Thắm Thanh tò mò, “Ở đây có phòng vẽ à? sao tôi không biết?”

“Bây giờ gọi nó là 'mật thất' thì đúng hơn.

Quản lý Trương giải thích, “Trước đây anh Hứa thường dùng nó, nhưng rất lâu rồi không lui tới”.

Thắm Thanh đoán rồi nói, “Cô có thể dẫn tôi đến đó được không?”.

Phòng vẽ của Khuynh Quyết, có lẽ là một trong rất ít thứ liên quan tới quá khứ của anh.

Thắm Thanh được dẫn tới một cánh cửa nhỏ ở khúc rẽ cuối cầu thang của phòng trưng bày. Căn phòng rộng hơn chục m², ánh sáng mờ ảo.

Quản lý Trương kéo rèm cửa, Thắm Thanh mới thấy những bức tranh được vài che kín. Tại một góc của căn phòng có đặt một giá vẽ được phủ một tấm vải trắng.

“Khuynh Quyết... Bình thường anh ấy không đến đây sao?” Thắm Thanh vừa lấy tay lau lớp bụi lấm tấm bám trên chiếc ghế trước giá vẽ vừa hỏi.

“Ừm, chắc cũng khoảng hai ba năm rồi.”

Thắm Thanh chợt thấy buồn, cô cố gắng quay đầu lại cười nói, “Chúng ta ra thôi”.

....

Buổi tối về nhà trước khi đi ngủ, Thắm Thanh quay sang ôm lấy vai Khuynh Quyết.

“Em sao vậy?” Trong bóng tối, Hứa Khuynh Quyết quay đầu hỏi.

“Em chợt nhớ ra anh còn nợ em một thứ.”

“Gì vậy?”

“Trước đây, chẳng phải anh đã từng nói sẽ tặng em một bức tranh sao?”

“Ừ.” Hứa Khuynh Quyết nhớ lại, đó là lần đầu tiên anh biết tên cô. Cũng nhờ việc mua tranh hôm đó mà anh mới biết đến sự tồn tại của người phụ nữ có thể đọc thấu tâm can mình.

“Những bức khác em đều không cần.” Thắm Thanh chống cằm, nhìn Hứa Khuynh Quyết trong ánh sáng mờ lung, “Em chỉ thích bức tranh đó”.

Hứa Khuynh Quyết trầm ngâm giây lát, rồi mỉm cười nói.

“Em kiên quyết thế sao?”

“Vâng”. Thắm Thanh gật đầu.

Hứa Khuynh Quyết mờ mắt, khẽ nói: “Em không muốn biết người trong bức tranh là ai sao”.

“... Có nguyên mẫu không?” Thắm Thanh không nghĩ đó là tranh anh chép của ai đó.

“Là mẹ anh.” Trong đêm tối, giọng nói của Hứa Khuynh Quyết nhẹ nhàng và bình thản.

Thắm Thanh sững lại ,cô nhớ đến cảm giác ban đầu khi nhìn thấy bức tranh .Cô muốn hỏi thêm nữa ,nhưng vừa mới định mở miệng nói thì thấy Hứa Khuynh Quyết năm quay lưng lại phía cô,nói “Ngủ đi”.Rõ ràng anh không muốn nói thêm về chuyện này.

Thắm Thanh khẽ trả lời ,cô đem theo sự hiếu kỳ và ngạc nhiên của mình vào giấc ngủ.

Buổi sáng hôm sau ,đích thân quản lý Trương mang bức tranh đến .

Thắm Thanh còn chưa thay đồ ngủ,cô ôm bức tranh chạy đến cửa phòng tắm .

“Anh đồng ý tặng em thật sao?”

“Ừm”.

“Anh nói với quản lý Trương lúc nào? Em có thấy anh gọi điện thoại đâu.”

“Lúc đó em còn chưa ngủ dậy.”

Hứa Khuynh Quyết bước ra, tìm tay cô rồi kéo đến ngồi bên mép giường .

“Cám ơn anh.” Thắm Thanh cười nói.

Ngồi bên Hứa Khuynh Quyết ,cô cúi đầu ngắm nghía bức tranh .Đến giờ ,cô vẫn còn nguyên cảm giác đau thương man mác như lần đầu nhìn thấy nó.

Hứa Khuynh Quyết nói đó là mẹ anh ấy . Tại sao một người phụ nữ ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn rõ ,đang đứng giữa khung cảnh đìu hiu lạnh lẽo ,trần ngập đau thương và cô quạnh như thế .

“...Tại sao?” Thắm Thanh dè dặt hỏi,”Tại sao anh lại về một bức tranh như thế ?”.

Hứa Khuynh Quyết quay mặt lại ,khẽ nhú mồm.

Hôm ấy ,trong thang máy ,Thắm Thanh nói với anh ,cô cảm thấy bức tranh toát lên sự cô đơn .

Có lẽ chính vì hai từ ấy mà cảm giác của anh đối với một người gần như chưa quen biết bớt đi phần nào xa lạ.

“Bởi vì,đó là mẹ anh.” Rất lâu sau đó ,Khuynh Quyết mới nhẹ nhàng đáp.

Câu chuyện về sự giành giật trong gia đình quý tộc .Một người phụ nữ trẻ ,đẹp phải chịu ảm ức,dày dút không yên .Thắm Thanh yên lặng nghe Hứa Khuynh Quyết kể lại .Trăm ngàn lần cô cũng không nghĩ rằng giọng điệu lạnh lùng ấy của anh cũng có ngày kể ra những câu chuyện đau thương ,buồn bã đến vậy.

“...Mãi đến năm anh năm tuổi mới cùng mẹ bước vào nhà họ Hứa.”Hứa Khuynh Quyết ngồi trên giường ,giương mặt lạnh nhạt thờ ơ quen thuộc .Có vẻ anh không mấy bận tâm với thân phận là con riêng của mình .Chỉ khi nhìn thấy đôi mày chau lại ,mới biết anh đang chìm đắm vào ký ức .

“Ngày ấy vợ cả của ba anh ,cũng chính là mẹ của Man Lâm,lâm bệnh qua đời . Thế là không lâu sau đó ,mẹ anh được chọn làm người thế chỗ .” Đôi mi Khuynh Quyết sụp xuống ,khóe môi khẽ động đậy thành một cử chỉ mỉa mai,tiếp tục nói :

“...Một người đàn bà ,có thể cam tâm tình nguyện sinh con cho người mình yêu mà không cần đòi hỏi cưới xin .Cuối cùng,dù có thể danh tính ngôn thuận nhưng chẳng bao lâu sau cũng phải chứng kiến cảnh chồng mình một lần nữa se duyên cùng người khác . Thế nên,trong mười năm sau đó ,việc duy nhất bà có thể làm là ngày ngày sống trong đợi chờ ,khắc khoải.”

...

Những tia nắng mặt trời của buổi sáng mùa đông chiếu vào phòng .Qua lớp rèm cửa mỏng vàng nhạt ,Thắm Thanh nhìn những vệt nắng ảm áp ,lòng man mác buồn .Một người phụ nữ truyền thống coi tình yêu là lẽ sống , lại bị chính người mình yêu phó mặc ,đó có lẽ là điều đau thương ,tuyệt vọng nhất .

“Vậy còn anh?” Thắm Thanh nắm chặt tay Khuynh Quyết hơn, khẽ hỏi,”Ngày ấy anh có bên mẹ không?”.

Hứa Khuynh Quyết gạt đầu ,”Khi anh mười lăm tuổi thì mẹ qua đời ,vì vậy anh sang Anh du học “.

“Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân khiến quan hệ của anh và ba không tốt?”

“Cũng một phần thôi.” Giọng nói của Hứa Khuynh Quyết trở lại về lạnh nhạt, "Từ nhỏ quan hệ của anh và ông ấy đã không tốt. Ông ấy thích có đàn bà, trẻ nhỏ xung quanh để mua vui, chọn lựa. Anh là người duy nhất không muốn lấy lòng ông ấy “.

“... Vì thế, anh trai anh theo kinh doanh, còn anh lại đi theo con đường nghệ thuật.”

“Ừ.”Đó cũng chính là lý do mà sau này anh thường bị đại gia đình họ Hứa quát mắng, ghét bỏ.

Thẩm Thanh yên lặng nhìn gương mặt lạnh lẽo mà anh tuấn của Khuynh Quyết. Điều làm cô khó hiểu chính là, cho dù cô – một người quen biết anh chỉ mới nửa năm – lại có thể dễ dàng tiếp nhận, thấu hiểu những lựa chọn và bản tính cố chấp của Khuynh Quyết, nhưng vì sao chuyện của cha mẹ anh, cô không có cảm giác mấy.

Cúi đầu, Thẩm Thanh ngắm nghía người phụ nữ trong bức tranh một lần nữa. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao bức tranh có thể biểu đạt tình cảm một cách triệt để như vậy. Sự cô độc và đau thương ấy, có lẽ không chỉ thuộc về mẹ anh. Sự đồng cảm khoan dung giữa những người ruột thịt, cũng là một yếu tố làm cho người xem cảm thấy đồng cảm.

“Hứa Khuynh Quyết.” Lúc lâu sau, Thẩm Thanh ngẩng đầu lên, đồng dạng gọi tên anh.

Ngoảnh mặt lại, ánh nắng vàng ấm áp chiếu lên mái tóc đen, mềm mại của anh, Hứa Khuynh Quyết hơi chau mày, đợi Thẩm Thanh nói tiếp.

“Chúng ta hứa với nhau một điều được không anh?”

“Điều gì?”

“Anh và em, từ nay về sau sẽ không cãi vã, không rời xa. Chúng ta mãi bên nhau, cho đến khi... một người rời bỏ thế giới này.”

Thẩm Thanh nói với ngữ khí trịnh trọng khề ngắc đầu, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt.

Hứa Khuynh Quyết khựng lại, rồi đưa tay lên chạm vào má cô...

An nhắm mắt lại, để các ngón tay chuyển động nhẹ nhàng trên làn da mịn màng của cô, giọng nói vốn lạnh lùng của anh khề thì thầm, “Em tin rằng tình cảm có thể giữ được lâu như thế không?”

“Em tin là em có thể”.

Nắm chặt tay Khuynh Quyết, Thẩm Thanh khề cười nói, “Vậy còn anh?”.

Nhắm nghiền đôi mắt hồi lâu, khóe môi của Hứa Khuynh Quyết mới khề lay động, khẳng định :

“Anh cũng vậy”.

“Thế thì tốt rồi”. Thẩm Thanh gật đầu miễn cưỡng, nép vào ngực anh. Hơi thở khề khề phả vào cổ áo Khuynh Quyết, cô nói tiếp :

“Anh biết không, nếu hồi nãy anh nói không, em nhất định sẽ không ép buộc anh.”

“Từ nay về sau sẽ không cãi vã, là do ai nói vậy?”

“...Tại sao anh luôn nhớ được nguyên vẹn những câu em nói thế?” Thẩm Thanh nhớ lại rất nhiều ví dụ trước kia, thậm chí khắc phục trí nhớ tuyệt vời của Khuynh Quyết.

“Chắc là được cái này mất cái kia thôi.” Khuynh Quyết điềm nhiên đáp.

Thẩm Thanh vui vào lòng anh, nghĩ một lúc rồi do dự hỏi tiếp :

“Đôi mắt của anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nói ra thật nực cười, yêu nhau được nửa năm, đây là lần đầu tiên cô hỏi anh chuyện này. Không phải vì cô không quan tâm, mà là trước kia rất nhiều lần cô định hỏi, song lại sợ anh không muốn gọi lại quá khứ. Vì vậy, những điều ít ỏi mà cô biết được là từ Hứa Man Lâm. Hôm nay Hứa Khuynh Quyết tự động gọi lại chuyện cũ, lại nói đến những thứ được mất, Thẩm Thanh không thể không nân cơ hội này để bày tỏ những thắc mắc trong lòng.

“...Em nghe Man Lâm nói, là tai nạn?”

“Ừ.” Khuynh Quyết không mấy bận tâm, chỉ thuật lại đều đều :

“Ba năm trước, trước đêm diễn ra triển lãm hội họa, anh bị tai nạn trên đường đến sân bay. Tụ máu ở dây thần kinh thị giác.”

“Tụ máu? Không làm phẫu thuật được sao? Hoặc đợi nó tự tan?” Thẩm Thanh dựa trên những kiến thức thông thường thắc mắc.

“Có thể.” Hứa Khuynh Quyết ngừng một lát, “Vì là vị trí trọng yếu nên không đợi nó tự tan ra được. Lúc bây giờ xác suất làm phẫu thuật thành công chỉ 10%”.

Chỉ có một phần mười? Thẩm Thanh kinh ngạc, “Vậy...anh đã làm phẫu thuật?”.

Ừm.” Khuynh Quyết gật đầu.

Thẩm Thanh nhăn mày. Câu hỏi theo phản xạ về kết quả phẫu thuật ra sao đông cứng lại trong miệng, vì không nói cũng đoán ra được.

Phẫu thuật thất bại, mới khiến anh mù lòa vĩnh viễn. Cho dù với Thẩm Thanh, việc Khuynh Quyết có nhìn được hay không không quan trọng. Nhưng lúc này tim cô nhói đau.

“Sao vậy?” Không nghe thấy Thẩm Thanh lên tiếng, Hứa Khuynh Quyết hỏi lại, tay mân mê mái tóc dài mượt của cô.

Thẩm Thanh chỉ lắc đầu, ép sát gương mặt vào ngực anh sâu hơn. Hai tay ôm chặt lấy vòng eo săn chắc của Khuynh Quyết.

Chưa từng tin điều gì là vĩnh cửu, nhưng lúc này, Thẩm Thanh có ước nguyện mãnh liệt là được ở bên anh mãi mãi.

....

Kể từ hôm đó, Thẩm Thanh thường cùng Hứa Khuynh Quyết đến phòng tranh vì kỳ nghỉ của cô chưa kết thúc. Lúc nhàn rỗi, cô mượn chìa khóa phòng vẽ và ngồi một mình trong đó rất lâu. Giã vẽ được Thẩm Thanh đặt vào một chỗ có ánh sáng hài hòa, đến chiếc ghế cao cũng được lau dọn sạch sẽ. Một ngày trước, lần đầu Thẩm Thanh đặt chân đến đây cô đã suy nghĩ một ngày nào đó sẽ cùng Hứa Khuynh Quyết trở lại nơi này. Nhưng cũng từ hôm nghe anh tâm sự, cô không còn ý nghĩ ấy nữa. Cô biết, một người hằng ngày làm bạn cùng màu sắc, lại vĩnh viễn rơi vào thế giới bóng đêm, nếu bị ép buộc đến thế giới của ánh sáng, sẽ là một điều vô cùng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 15

Một buổi chiều, Hứa Khuynh Quyết không thấy Thẩm Thanh đâu bèn đến phòng tranh hỏi quản lý Trương: “Thẩm Thanh đi đâu rồi?”.

“Cô ấy đi mua ít đồ.” Quản lý Trương vừa tiễn một vị khách, thấy anh xuất hiện, cô vội quay đầu trả lời. Hứa Khuynh Quyết tựa vào khung cửa gật đầu.

“Anh Hứa... anh có chỗ nào không được khỏe sao?” Thấy sắc mặt nhợt nhạt của anh, quản lý Trương hơi hải đến bên hỏi thăm.

“Không sao.” Cố nén cơn đau nơi thái dương hành hạ từ ban trưa, Hứa Khuynh Quyết lạnh nhạt đáp.

Đúng lúc Khuynh Quyết định lần theo đường cũ trở về thì nghe tiếng bước chân vọng đến từ phía cầu thang.

“Không phải cô Thẩm”. Hứa Khuynh Quyết bất giác dừng lại, nghiêng gương mặt nghe ngóng, quản lý Trương bước tới bên anh, khẽ nói.

“... Ừm?” Hứa Khuynh Quyết cũng thấy không giống với tiếng bước chân của Thẩm Thanh, thế là anh lại quay trở về phòng, đóng cửa lại.

Năm phút sau, quản lý Trương lại tới gõ cửa, giọng nói có chút khó khăn:

“Vị khách hồi nãy muốn mua tranh.”

Buông tay đang ấn ở giữa hai lông mày xuống, Hứa Khuynh Quyết ngẩng đầu về phía phát ra tiếng nói, hỏi:

“... Có vấn đề gì sao?”

“Nhưng anh ta... muốn mua bức tranh mà Thẩm Thanh vẽ.” Quản lý Trương nói như dờ cười dờ khóc.

Hai hôm trước, Thẩm Thanh bỗng nổi hứng mua giấy Tuyên, mực đen về phòng vẽ. Miệt mài cả buổi chiều, cuối cùng cũng đắc chí thưởng thức thành quả lao động của mình – một bức Quốc họa rất đơn giản. Trong tranh là một khóm hoa lan điểm xuyết hai, ba con côn trùng nhỏ xinh.

Bút pháp dù chuyên nghiệp nhưng cũng chỉ là trò tiêu khiển. Thẩm Thanh ngắm nghía bức tranh của mình xong bèn treo vào một góc khuất của phòng trưng bày. Cô còn dặn dò quản lý Trương đừng cho Khuynh Quyết biết. Ai ngờ, hôm nay lại có người thấy ưng ý và muốn mua nó.

“... Cô Thẩm chưa về, tôi không dám tự ý nên đến hỏi ý kiến của anh.”

Hứa Khuynh Quyết nhướng mày. Thẩm Thanh vẽ tranh lúc nào mà anh không hề hay biết! Anh mò mẫm cây gậy dò đường bên cạnh, đứng dậy: “Đưa tôi đến đó”.

Hai người vừa bước ra ngoài thì thấy có thêm một người đứng trước bức tranh. Giọng nói phụ nữ nhẹ nhàng, thanh thoát cất lên:

“...Anh định trả giá bao nhiêu?”

Đôi môi Khuynh Quyết khẽ động dậy, anh bước tới theo hướng của tiếng nói.”Cô là chủ của phòng tranh?” .Người đàn ông đứng trước bức tranh thích thú nhìn người phụ nữ tươi tắn ,địu dàng trước mắt .Một phút trước ,Thẩm Thanh khẽ nệ xách túi đồ to về ,sau khi biết được ý đồ của người khách ,tò ra lấy làm kỳ lạ ,cô không ngần ngại vào thẳng vấn đề hỏi vị khách có thể trả giá bức tranh bao nhiêu .

“Tuy là lần đầu tiên tôi tới đây. Nhưng thông thường chủ nhân của phòng tranh mới là người đưa ra giá chứ?”Nhìn đôi mắt sáng ,đen láy của Thẩm Thanh ,vị khách tò mò hỏi .

“Vì bức tranh này đặc biệt.”

Biết vị khách đang dò xét mình, Thẩm Thanh cũng không khách sáo, cô ngẩng đầu lên liếc xéo người thanh niên ăn mặc bảnh bao ấy một lượt .Nhữngbức tranh được treo ở đây đều là của các danh họa, vậy mà anh ta lại có hứng thú với bức tranh của một họa sĩ nghiệp dư chuyên ngành Quốc họa như cô. Thế chẳng phải khiến thẩm mỹ là rất khác thường sao?

“...Ồ, sao lại đặc biệt?”

Thẩm Thanh thấy vị khách nhướn mày, cô mấp máy môi định nói gì thì từ đằng sau ,một giọng nói lạnh lùng cất lên :

“Bức tranh ấy ,không bán!”

Thẩm Thanh quay đầu nhìn gương mặt anh tuấn của Khuynh Quyết .Cô vui vẻ chạy đến bên nắm cánh tay anh, đồng thời chun mũi thối mũi .

“Sao bây giờ bức này cũng thành không bán vậy? Em muốn xem nó đáng giá bao nhiêu tiền nữa.”

Hứa Khuynh Quyết bắt đầu lộ vẻ mặt kiên nhẫn, anh hơi cúi đầu nói dứt khoát:

“Anh bảo không bán là không bán”.

Thẩm Thanh tròn mắt nhìn anh, ngay cả anh cũng có lúc chuyên chính bá đạo ,bất chấp lý lẽ sao ?

“Xem ra anh mới là chủ ở đây.”

Giang Vân Dật mỉm cười, liếc nhìn Thẩm Thanh ,anh phát hiện người con gái này bất luận tỏ thái độ như thế nào cũng rất hấp dẫn người khác .

Hứa Khuynh Quyết gạt đầu, tỏ thái độ không hài lòng .

“Xem ra anh không muốn bán nó rồi.”.Giang Vân Dật nhìn Thẩm Thanh, tỏ thái độ tiếc nuối .

Ngược lại với vẻ thờ ơ chán ngắt của Khuynh Quyết, Thẩm Thanh hào hứng hỏi :”Anh thích bức tranh này sao?Anh thấy nó đẹp chỗ nào?”

“Ừm.” Giang Vân Dật xoa cằm nghĩ ngợi, rồi đáp:” Tôi thích vì nó đủ đơn giản ,đủ mộc mạc”.

Quản lý Trương này giờ đứng bên yên lặng khẽ mỉm cười .Cô nhìn sang hai người đứng bên cạnh mình, thấy một người cười tươi như hoa, liên tục gạt đầu ,còn một người thì lạnh lùng băng giá .

Thẩm Thanh ko bận tâm đến thái độ của Khuynh Quyết, cô cười tán thưởng

“Xem ra anh cũng có mắt tinh đời đấy !”

“Thế rốt cuộc có bán hay không?”Giang Vân Dật liếc Hứa Khuynh Quyết đang đứng yên lặng bên cạnh rồi lại quay sang hỏi Thẩm Thanh.

“...Bán!”

“Không bán!”

“Hứa Khuynh Quyết!” Thẩm Thanh lắc tay Hứa Khuynh Quyết nài nỉ .Ngẩng mặt lên nhìn mới thấy anh đang cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch.

“Quản lý Trương, nhờ cô chăm sóc khách hàng giúp tôi.” Nói đoạn, Khuynh Quyết lảng lảng giữ chặt lấy bàn tay mềm mại của Thẩm Thanh, lời người con gái này giờ vẫn đối đầu với mình đi thẳng vào phòng làm việc .

Cánh cửa đóng lại ,Hứa Khuynh Quyết ngồi trên ghế sofa đơn ,còn Thẩm Thanh ngồi hẳn lên đùi anh .”Anh hôm nay lạ quá!” Cô hoài nghi nhìn anh.

“...”Hứa Khuynh Quyết lim dim mắt, ôm chặt eo Thẩm Thanh .Có lẽ do vừa kéo cô đi hơi vội nên sau khi ngồi xuống anh thấy đầu óc choáng váng.

“Sao thế? Anh không khỏe à?” Thẩm Thanh thấy có gì bất ổn, cô sờ lên đôi mày đang chau lại của Khuynh Quyết, lo lắng hỏi.

Nắm lấy tay cô, Hứa Khuynh Quyết lắc đầu

“Sao hồi nãy không cho em bán bức tranh ấy? Treo ở đó mấy ngày, mãi đến hôm nay mới có người thương thức.” Thắm Thanh nói với giọng điệu còn chút lằng lằng sung sướng.

Hứa Khuynh Quyết siết chặt tay hơn:

“...Anh còn chưa hỏi, em vẽ tranh lúc nào mà anh không biết?”

Thắm Thanh cười gượng gạo, “...Lúc rảnh rồi em vẽ chơi thôi”.

“Ồ trong phòng về tranh sao?”

“...Vâng”

Khuynh Quyết trầm ngâm không đáp.

“Sao anh phải giận?”

“Tại...em tự tiện dùng phòng tranh mà ko nói cho anh biết.”

“Không phải.” Hứa Khuynh Quyết mở mắt, khóe môi khẽ cong lên, “Em muốn dùng thì cứ dùng”.

Nhìn đôi mắt sáng, đen nhưng vô hồn ấy, Thắm Thanh chỉ gật đầu mà không nói gì thêm.

Một lúc sau, cô tựa nhẹ đầu vào cổ Khuynh Quyết, hít thở thật sâu mùi hương hoa cỏ thoảng ra từ người anh.

Hứa Khuynh Quyết ôm lấy vai cô, bỗng nói:

“Bức tranh đó không được bán, vì anh muốn nó”

“...” Thắm Thanh nhún mày, cúi đầu khẽ cười.

Buổi tối về nhà, sau khi Hứa Khuynh Quyết nghe Thắm Thanh miêu tả tỉ mỉ về nội dung bức tranh, anh đưa những ngón tay thon dài lên mân mê bề mặt kính bảo vệ bên ngoài, giọng nói chậm rãi:

“...Quà đúng là đủ đơn giản”.

Thắm Thanh đập nhẹ vào tay anh, giọng quở trách:

“Anh giễu em sao!”

“Đâu có?” Hứa Khuynh Quyết quay mặt lại, “Hôm nay nghe người khách nói vậy, chẳng phải em rất vui sao?”.

“Người ta nói thật lòng!”

“Anh thành tâm thành ý mà.” Khuynh Quyết làm vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thắm Thanh bĩu môi, không thèm tranh cãi với Khuynh Quyết nữa. Anh đường đường là họa sĩ chuyên nghiệp, cô không muốn múa rìu qua mắt thợ.

“Đề em đi treo nó lên đã” Thắm Thanh rời khỏi lòng Khuynh Quyết

Thắm Thanh lưỡng lự một hồi, Phòng khách? Thư phòng?... Hay là trong phòng ngủ? Do dự mãi, cuối cùng cô nghe theo lời Khuynh Quyết đem “tác phẩm đầu tay” từ khi yêu anh treo trên đầu giường.

Vì có người đồng hành, mùa đông năm nay với Khuynh Quyết dường như trôi qua nhanh hơn bất kỳ mùa đông nào trước đó.

Mùa xuân lại đến, công việc của tòa soạn tạp chí nơi Thắm Thanh làm việc cũng nhiều hẳn lên. Thắm Thanh được giao phụ trách một chuyên mục mới có tiêu đề “khu vườn nghệ thuật”.

“Xem ra được giám đốc coi trọng cũng không phải là chuyện hay ho lắm” Buổi tối, Thắm Thanh tắm xong, leo lên giường lau bậu.

Hứa Khuynh Quyết buông quyển sách cho người khiếm thị xuống, quay đầu hỏi: “Sao vậy?”.

“Vi chuyên mục mới nên em không còn tay chân để làm việc khác nữa. Bây giờ tình trạng của em là một người làm công việc của ba người.”

“Có mệt lắm không? Em cũng đừng ép mình quá.”

“...Đương nhiên là rất mệt.” Buồng tiếng ngập dài, Thẩm Thanh quay người nằm xuống, mắt dờ dãi vì con buồn ngủ, “...Có lẽ, chỉ bận nốt đợt này thôi...”.

“...Ngủ đi.” Hứa Khuynh Quyết lần đầu chặn, kéo lên đắp ngang người cho cô. Thẩm Thanh cựa mình cho đúng tư thế nằm thoải mái nhất, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Thẩm Thanh khôi phục lại nguyên khí, sau một giấc ngủ ngon lành, hỏi hạ đến cơ quan.

Bây giờ, mang trên mình nhiều trọng trách hơn, Thẩm Thanh không thể không vì việc gây dựng chuyên mục mới mà không đi quan hệ với một vài nhân vật làm bên nghệ thuật. Nhưng điều kỳ quái nhất là, người cô hẹn gặp lần này lại muốn gặp gỡ tại bệnh viện.

May mà đó là bệnh viện nơi Lâm Mị làm việc, Thẩm Thanh thông đường thuộc lối, dễ tìm đến phòng chờ dành cho người nhà đến thăm bệnh nhân thuộc dạng VIP ở tầng sáu. Lúc này đúng giờ thăm bệnh nhân, khi Thẩm Thanh đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một người đàn ông ngồi đối diện quay mặt về phía cửa sổ trong căn phòng khác rộng rãi.

“Chào cô Thẩm”

Khi người đàn ông nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại lên tiếng chào hỏi, Thẩm Thanh bỗng khựng lại.

“Sao... lại là anh?” Thẩm Thanh hơi kinh ngạc

“Cô còn nhớ tôi?” Đối phương hài lòng mỉm cười.

Thẩm Thanh gật đầu, lại hỏi: “Anh là Giang Văn Dật?”.

“Không sai.” Giang Văn Dật nhún vai, “Đạo này cô Thẩm có thêm nhiệm vụ mới sao?”

Thẩm Thanh nhìn người thanh niên luôn nở nụ cười trên môi, cảm thấy thế giới này thật nhỏ bé! Ai ngờ nhân vật phong lưu mới nổi trên diễn đàn hội họa gần đây lại chính là người cách đây một tháng muốn mua tranh của cô.

“Tại sao anh hẹn ở đây?” Trước khi ngồi xuống chính thức bàn về công việc, Thẩm Thanh tò mò hỏi.

Lẽ nào làm nghệ thuật, phải luôn có gì đó khác người sao? Thế thì sự xa cách, lạnh lùng của Hứa Khuynh Quyết lúc đầu cũng có thể coi là một kiểu trong số đó.

“Đúng lúc tôi đến đây thăm một người bạn.”

Trong hoàn cảnh này mà Giang Văn Dật có thể ung dung ngồi trên ghế trả lời, cười vớ vẩn dương dương tự đắc:

“Tính tôi vốn lười, ngại chạy đi chạy lại khắp nơi. Và lại, chỗ này cũng không đến nỗi, yên tĩnh, lại không ai quấy rầy.”

Thẩm Thanh thờ dãi. Cô không định nói với Giang Văn Dật rằng, đối với những nơi như bệnh viện, ngay từ khi sinh ra cô đã có ác cảm rồi. Thẩm Thanh lấy chiếc máy ghi âm trong túi ra, bắt đầu đi vào vấn đề chính.

May mà mọi thứ sau đó được tiến hành thuận lợi. Sau cuộc phỏng vấn ngắn, hai người hẹn nhau hôm khác Thẩm Thanh sẽ đến phòng tranh của Giang Văn Dật chụp ảnh minh họa cho chuyên mục mới. Cuộc trao đổi kết thúc nhanh chóng nhưng kết quả rất mỹ mãn.

Khi hai người vào trong thang máy đi xuống, Thẩm Thanh cân nhắc xem có nên nhân tiện đến thăm hỏi Lâm Mị luôn không. Còn chưa biết thế nào, cánh cửa thang máy mở ra đã thấy một người phụ nữ mặc blouse trắng đứng bên ngoài.

“Gi? Thẩm Thanh?” Vừa vào thang máy, Lâm Mị không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người đối diện, “Sao hai người lại đi cùng nhau?”.

“...Tớ và anh ta...” Thẩm Thanh lung túng chỉ, “Cậu quen anh ấy à?”

“Lâm Mị chính là người bạn mà sáng nay tôi đến thăm.” Giang Văn Dật quay người lại nói.

....

“Tớ quen anh ấy trong một lần giao lưu học thuật bên ngoài.” Tối đó, Lâm Mị giải thích thêm khi hai người ngồi ăn cùng nhau.

Thẩm Thanh lắc đầu cười: “Thật đúng là trùng hợp”.

“Ừ. Tớ cũng không ngờ đâu.”

Một lát sau, Lâm Mị bỗng nhắc nhở Thẩm Thanh:

“Anh ta thuộc loại công tử đào hoa có tiếng đấy, cậu phải cẩn thận.”

“Nói gì xa xôi thế .Chỉ là một cuộc phỏng vấn vì công việc, đâu đến nỗi phức tạp vậy!” Thẩm Thanh không nghĩ đây là vấn đề nghiêm trọng .

“Đây là lời nhắc nhở đầy thiện chí của bạn tốt đấy .Dù sao, sức hút của anh ta thế nào ,tớ cũng từng biết rồi.”

“Rung động rồi?” Thẩm Thanh sững sờ.

Lâm Mị ngậm chiếc thìa trong Miệng, hươ tay nói:”Tớ chỉ yêu một người thôi .Câu biết mà.”

Thẩm Thanh nhún vai cười ,sức hấp dẫn của Giang Vân Dật như thế nào cô không biết ,chỉ biết có “Hứa thiếu gia “ ở nhà, chỉ cần một cử chỉ nhíu mày thôi đã đủ làm cho hồn phách người ta điên đảo . Vì thế ,có cho thêm vàiGiang Vân Dật nữa ,với Thẩm Thanh cũng chẳng ăn nhằm gì .

Về đến nhà, Thẩm Thanh đem hết lời của Lâm Mị kể cho Khuynh Quyết nghe.

“Làm thế nào đây? Bây giờ em phải làm việc với một người con trai vô cùng quyến rũ!” Thẩm Thanh nói vọng vào phòng tắm .

“Cạch.” Cửa phòng tắm mở, Hứa Khuynh Quyết mặc áo choàng tắm bước ra ,những sợi tóc ướt rũ xuống .

“Quyến rũ tới mức nào?” Khuynh Quyết ôm lấy vai Thẩm Thanh, vui vẻ trêu đùa.

“Ừm...Cao to, đẹp trai, trẻ tuổi, lắm tiền, ga lăng, ăn nói dịu dàng, còn rất biết lấy lòng nữa...” Những tính từ tốt đẹp có thể nghĩ đến, Thẩm Thanh đều tuôn ra hết .

Hứa Khuynh Quyết ngồi trên giường chăm chú lắng nghe, đoạn quay lại làm vẻ mặt nghiêm túc nói :

“Trừ hai điểm cuối ra ,,hình như là đang nói về anh.”

Thẩm Thanh cười lớn, kéo cổ áo anh, làm bộ nghiêng răng nghiêng lợi nói :

“Anh trở nên không biết xấu hổ từ khi nào thế ?”

“Anh chỉ nói sự thực thôi mà.” Hứa Khuynh Quyết hé nét cười

“Vậy người ta cũng hơn anh 2 thứ rồi. Anh không sợ em đi mất à?”

“Không thể.” Hứa Khuynh Quyết lắc đầu khẳng định

Thẩm Thanh quay người ngồi trên đùi Khuynh Quyết ,hai tay vòng qua vai anh hỏi :

“Trông có vẻ như anh đã nắm chắc được em rồi ý nhĩ?”

“Như nhau cả thôi.”

Nói xong, Hứa Khuynh Quyết đưa tay lên tìm đôi môi ấm áp của Thẩm Thanh, nhẹ nhàng in dấu một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chương 16

Hai ngày sau ,Thẩm Thanh có rất nhiều tư liệu đọc quyền từ phòng tranh riêng của Giang Vân Dật . Sau những cuộc nói chuyện ,trao đổi kiến giải có liên quan đến nghệ thuật,mãi đến lúc này một người ko quá xét nét ,có thể xem như cùng ngành cùng nghề với Giang Vân Dật như Thẩm Thanh cũng phải thừa nhận ,danh tiếng và vị trí của người con trai này trong giới hội họa không phải là không có nguyên do của nó .

Lúc ra khỏi phòng tranh đã là xế chiều, Thẩm Thanh khoác ba lô to, và nói lời giã từ .

“Cô về đâu? Tôi tiễn .”Giang Vân Dật giờ chiếc chìa khóa xe trong tay, đề nghị .

Thẩm Thanh lắc đầu,”không cần đâu “.

Bên đường, những tụ đèn đường rất cao, xếp thẳng hàng nhất loạt lên đèn .Ánh sáng xua đi lớp áo xám bạc của không gian do mặt trời xuống núi để lại .

Thắm Thanh bước xuống đường, sốt sắng tìm một chiếc taxi .

“Hay là cùng đi ăn tối với tôi nhé?”Giọng nói vọng lại từ phía sau .

Thắm Thanh quay lại nhìn Giang Vân Dật, lắc đầu.

Buổi tối mùa xuân, Giang Vân Dật chỉ khoác một chiếc áo gió mỏng bên ngoài ,bên trong là sơ mi màu xanh đen .Anh đứng đó ,hai tay đút túi quần ,đôi mắt hiếu kỳ nhìn thái độ dứt khoát từ chối của Thắm Thanh :”Tiếp xúc với tôi cô thấy không thoải mái sao?”

“Gi cơ?” Thắm Thanh quay đầu lại, vừa lúc 2 chiếc taxi còn trống vọt ngang qua .Cô giậm giậm chân ,cười giễu cợt :

“Nhạy cảm được coi là phẩm chất tất yếu của người nghệ sỹ sao?”

Giang Vân Dật nhún vai theo thói quen.”Vậy tại sao cô một mực từ chối lời mời của tôi ?”.

Thắm Thanh nghĩ một hồi rồi thành thực nói:

“...Tôi chỉ ăn cùng với người đã thân quen.”Đây cũng là điều từng khiến Lâm Mị cảm thấy kỳ lạ .

“Vậy sao?” Giang vân Dật nhướng mày, bán tín bán nghi.

Thắm Thanh nhìn đồng hồ, không muốn tiếp tục dằng dặc với Giang Vân Dật thêm nữa.Cô quay đầu lại, kiên nhẫn đợi chiếc xe khác.

Nhưng chỉ vài phút sau đó ,giọng nói của Giang Vân Dật lại từ phía sau vọng đến : “Tôi thấy cô rất đặc biệt”

Thắm Thanh bất giác nhech khóe môi ,cảm thấy nực cười .Cô nhớ lại hồi còn là sinh viên ,hình như đám nam sinh cũng hay dùng cách này để “khơi mào” tán tỉnh những nữ sinh mình thích .

“Anh đang khen tôi đấy à?” Thắm Thanh cười hỏi.

“Là bày tỏ”

“Bày tỏ gì?”

Trong cơn gió xuân nhẹ, trên khuôn mặt anh tuần ấy nở nụ cười như bốn cợt với đời :”Tôi có cảm tình với em”.

Thắm Thanh chợt nhớ lại lời Lâm Mị nói với cô trước đó mấy ngày, rồi cười thầm trong bụng .Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, hỏi:

“Chúng ta gặp nhau mấy lần rồi?”

“Tính cả hôm nay là ba”

“Mới chỉ ba lần thôi!” Thắm Thanh nhấn giọng đáp

Giang Vân Dật tỏ vẻ không quan tâm hỏi:”Tình cảm và thời gian dài hay ngắn có liên quan đến nhau sao?”

Thắm Thanh khựng lại .Chẳng phải cô cũng chỉ gặp gỡ Khuynh Quyết vài lần đã nảy sinh mối quan tâm đặc biệt sao? Vì thế trong giây lát, cô ko biết phải đối đáp Giang Vân Dật thế nào, có nên phản bác lại anh ta nữa không ?

Giang Vân Dật tiếp tục nói: “ Hình như ngay từ lần mua tranh, tôi đã bắt đầu thích em rồi”.

Hôm ấy, mọi cử chỉ lời nói, nụ cười của Thắm Thanh dường như đều kích thích đến giây thần kinh tình cảm của Giang Vân Dật. ...Tiếng sét ái tình? Thực sự là không thể tin được ,Thắm Thanh chỉ biết một mội thờ dài .May mà vừa lúc một chiếc taxi từ từ tấp vào lề đường ,Thắm Thanh lẳng lặng bước vào trong xe .Bánh xe lăn được vài vòng,cô bỗng bảo tài xế dừng lại .

Kéo cửa xe xuống ,Thắm Thanh quay đầu nhìn về phía Giang Vân Dật vẫn còn đứng chết trân tại chỗ , gương mặt ung dung thanh thản ,những lọn tóc đen trước trán bay bay trong gió .Thắm Thanh nghĩ ngợi giây lát ,rồi vẫy vẫy tay ra hiệu cho anh lại gần

“Sao? Quyết định chấp nhận tình cảm của anh rồi chứ?”Giang Vân Dật tiến lại gần hỏi

“Không phải “,Thắm Thanh lắc đầu trả lời dứt khoát ,đồng thời gơ bàn tay trái lên ,động đậy ngón áp út ngoi :”Nhìn thấy chưa ?tôi đã đính hôn rồi!”.Chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên ngón tay thon dài của Thắm Thanh.

“... Vì thế chúng ta không thể”.

Nói xong, cô ban tặng Giang Vân Dật một nụ cười xin lỗi như lấy làm tiếc nuối, không đợi anh kịp phản ứng, Thắm Thanh ra hiệu bảo tài xế cho xe chạy.

Khi cảnh vật bên ngoài dần lui lại phía sau, Thẩm Thanh chuyển động chiếc nhẫn bạc đeo trên ngón tay mà trước đây cô mua đeo chơi trong dịp cùng Lâm Mị dạo phố .Cảm giác được tuyên bố mình đã đính hôn không ngờ lại tuyệt đến như vậy !Dù là giả ,nhưng Thẩm Thanh vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi tuyên bố mình đã là người của anh.

Hay là,về nhà thử đề cập chuyện này với anh xem sao? Thẩm Thanh trầm nghĩ .

Xe vẫn chưa đến nơi ,Hứa Man Lâm bắt ngờ gọi điện đến .Sau khi nghe điện thoại ,Thẩm Thanh t1 i mặt vội yêu cầu tài xế rẽ sang đường khác.

Thẩm Thanh đi đến một trong rất nhiều dinh cơ của Hứa Gia - một bệnh viện tư nhân lớn nhất trong thành phố .Khi đến quầy phục vụ,cô lập tức dẫn đến thang máy chuyên dụng đi lên một khu vực phòng bệnh tầng cao .Hứa Man Lâm đứng ở hành lang,thấy Thẩm Thanh cô vội đi đến.

"Chuyện gì xảy ra vậy?".Thẩm Thanh hỏi.Ban nãy trên xe, do tín hiệu điện thoại không tốt nên Hứa Man Lâm không thể giải thích rõ ràng được, chỉ bảo cô mau mau tới bệnh viện .

"Không sao."Nắm lấy tay Thẩm Thanh, Hứa Man Lâm kéo cô ra ngoài ngồi trên dãy ghế dài,"Ba phải làm phẫu thuật .Bệnh viện không còn máu dự trữ ,nhóm máu của em lại không hợp nên phải gọi anh hai đến ",.

"Thế Hứa Khuynh Quyết đâu rồi?".Cô hỏi.

Sắc mặt Hứa Man Lâm không tốt lắm, cô chỉ về căn phòng trước mặt ,"Anh ấy phải cho 400cc máu ,giờ đang nằm nghỉ bên trong".

Thẩm Thanh hơi nhíu mày .Cô biết rõ lấy đi 400cc máu từ một người như Khuynh Quyết đồng nghĩa với điều gì .Thẩm Thanh cắn môi lo lắng hỏi:"Ba em bị bệnh gì?".

Tuy mấy tháng không gặp, nhưng Thẩm Thanh nhớ, lần gặp mặt trước ông Hứa Triền Phi còn rất khỏe.

"Ung thư gan."Hứa Man Lâm cúi đầu, giọng nói buồn rầu.

Thẩm Thanh bắt ngờ:"Ác tính?"

Hứa Man Lâm gật đầu,"Tuần trước xét nghiệm mới biết ".

"Thế kết quả phẫu thuật thế nào?"

"Tạm thời có thể coi là thành công." Man Lâm trả lời .Nhưng ai dám đảm bảo sau này sẽ không có nguy hại gì?

"...Chị vào gặp anh hai đi."Hứa Man Lâm ngắt đầu nói.

Thẩm Thanh vỗ nhẹ vào tay Man Lâm, rồi đứng dậy đi đến phòng bệnh bên phải .Đến cửa phòng, Thẩm Thanh sực nhớ ra điều gì ,lại quay đầu hỏi :
:"Khuynh Quyết đến trước đó?hay là...".

"Phẫu thuật bắt đầu không lâu thì anh hai đến. Trước đó em cũng có nói."

Thẩm Thanh gật đầu .Hóa ra Khuynh Quyết đã có mặt ở đây từ đầu, không phải đợi đến khi cần cho máu mới tức tốc đến.

Hứa Khuynh Quyết nằm trên chiếc giường bệnh êm ái, nghe thấy tiếng gõ cửa khẽ khàng, anh hơi chau mày, rồi từ từ quay ra hỏi :
:"Ai?"

Tiếng bước chân nhẹ nhàng tiếng lại gần, đôi tay phả ra hơi ấm quen thuộc, anh mở mắt nói :

"Em đến rồi à?"

"Vâng. Anh ổn chứ?"

"Anh không sao." Đầu óc choáng váng khủng khiếp, Khuynh Quyết vẫn cố nở nụ cười..

Không sao!Không sao! Kể từ ngày quen biết Khuynh Quyết ,có lẽ đây là hai từ anh nói nhiều nhất .Thẩm Thanh chán nản nhìn gương mặt trắng bệch ,véo tay anh một cái rõ đau biểu thị cô không đồng tình.

"Mấy giờ rồi?"

"Sáu giờ năm phút."

Nằm trên giường, Khuynh Quyết bất an cử động như muốn đứng dậy, Thẩm Thanh nhẹ nhàng ấn bờ vai anh ,"Anh dậy làm gì?"

Hứa Khuynh Quyết quay mặt đi chỗ khác nhắm mắt, đôi môi nhợt nhạt mím lại theo thói quen, lúc sau mới thấp giọng hỏi:

"...Phẫu thuật xong chưa?"

"Ừm"Thẩm Thanh hiểu ra, khẽ mỉm cười,"Ồn cả rồi".

Khuynh Quyết gật đầu rất khẽ rồi nằm trở lại xuống giường .Hàng mi dài, đậm,đôi đồng tử đen láy phẳng lặng như đáy biển sâu .

Người con trai luôn kìm nén cảm xúc này! Thẩm Thanh mỉm cười lắc đầu, kéo chăn lên đắp cẩn thận cho Khuynh Quyết , "Anh nghỉ ngơi nhé ,em ra ngoài có chút việc".

Hai mươi phút sau, cánh cửa phòng bệnh lại mở ra, cô khệ nệ xách ba túi đồ ăn to .

"Không ăn mà được à!" Thẩm Thanh tức tối chống nạnh nhìn con người quá cố chấp đang nằm trên giường .Đề sữa về tới nơi vẫn còn nóng ,cô đã phải chạy học tốc như một vận động viên .Vậy mà đại thiếu gia này vẫn không chịu nhìn nhận tấm lòng của cho dù chỉ là một chút .

"Lấy máu xong phải uống sữa .Đây là kiến thức cơ bản! Không uống không được!"Cô kiên trì một lần nữa.

Nhưng người nằm trên giường còn kiên trì hơn cả cô ,anh lắc đầu lạnh lùng.Thẩm Thanh hít sâu một hơi ,biết rằng trên đời này nếu so về tính cô chấp ,trong ngành thì ko ai qua nổi Khuynh Quyết ,cô đổi giọng năn nỉ :

"Anh nói cho em biết nguyên nhân vì sao đi!"

Đôi môi nhợt nhạt của Khuynh Quyết mấp máy : "Anh chưa bao giờ uống thứ đó cả">

"Từ nhỏ đã trốn ăn,đến giờ vẫn ko sửa."Thẩm Thanh liếc xéo anh, lẩm bẩm

"Anh ko thích mùi vị của nó."Khuynh Quyết bất giác nhú mày, như thể ác cảm với sữa đã chôn chặt trong suy nghĩ không thể khắc phục được.

Thẩm Thanh há miệng nhìn anh giống như một đứa trẻ, rồi lắc đầu thờ dãi:

"Nhưng em phải xách nặng và đi xa như vậy mới mang về được .Anh ko thể nói một câu ko thích là xong như thế được."

Hứa Khuynh Quyết lìm dim mắt,"Thế em muốn gì nào?" .Trong trường hợp thế này, anh có thể đoán được đến tám ,chín phần câu nói tiếp theo của Thẩm Thanh .

"...Anh phải đồng ý với em hai điều kiện như bù đắp lại công sức của em ."

"...Tại sao lại là 2 điều kiện."Hứa Khuynh Quyết thấy Thẩm Thanh ngày càng biết cách ý thế bức người.

Thẩm Thanh trả lời như đó là điều hiển nhiên,"Vừa là để bồi bổ thể lực, vừa có tác dụng lấy lại tinh thần".

Khẽ nhú mày, Hứa Khuynh Quyết đành phải gật đầu đồng ý.

"Được rồi!bây giờ anh phải ăn hết chỗ cháo em mua."

"Em còn mua cháo?"

"Em đặt rồi,mười phút nữa họ mang đến."

Hứa Khuynh Quyết thấy có chút thất vọng - cô ấy lại còn đặt mua ở ngoài sao? Thế một đồng đồ cô ấy vừa bảo phải vất vả lăm mới mang về được rốt cuộc là những gì?

"Không ăn không được!" Thẩm Thanh bổ sung thêm, rồi tiếp tục nói:"Hai là, tối nay chúng ta sẽ ngủ lại đây".

"Ở đây?"

"Đúng thế! Em còn mua cả áo ngủ rồi đây này."

"Tại sao? Em vốn ko thích bệnh viện mà."Khuynh Quyết thấy kỳ lạ.

"Anh đồng ý với em như thế có phải muốn khất nợ điều thứ nhất không?"Thẩm Thanh mở túi đựng đồ ăn vặt, quần áo ngủ và đồ tắm rửa vừa mua về ra,ngờ vực hỏi.

Mùi hương thoang thoang bay đến ,Hứa Khuynh Quyết không muốn vì chuyện này mà phải " bù đắp" thêm nhiều hơn thế ,đành trả lời :

"...Không."

"Anh thông minh đó!"

Thẩm Thanh tán thưởng, vui vẻ bước vào phòng tắm .Dù ko quen qua đêm ở bệnh viện, nhưng vì buổi gặp gỡ cha con anh vào sớm mai, có gì đáng ngại

đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chương 17 Buổi sớm ngày thứ hai, Thẩm Thanh thức dậy trong vòng tay của Khuynh Quyết. Cô khẽ động dậy, rồi ngẩng đầu lên nhìn, mới biết hình như anh đã dậy từ rất lâu rồi.

" Tỉnh rồi à? " Hứa Khuynh Quyết hơi nghiêng đầu, đôi mắt sâu thẳm của anh đang đón lấy những tia nắng vàng chiếu từ ngoài cửa sổ.

Thẩm Thanh mắt nhắm mắt mở " Vâng " một tiếng

Mười phút sau, Thẩm Thanh vất vèo trên giường nhìn Hứa Khuynh Quyết mặc đồ, giả như vô ý hỏi :

" Chúng ta có nên sang phòng bên một tẹo không? ". Cô hy vọng Hứa Triển Phi đã tỉnh dậy và có thể tiếp khách.

Các ngón tay thon dài đang cài nút áo dừng lại hẳn, " Đó mới là lý do mà đêm qua anh quyết định ngủ lại đây? ". Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí như là khẳng định.

Thẩm Thanh cười ngượng ngịu, không ngờ Khuynh Quyết sớm đoán ra màn kịch của cô. Thẩm Thanh nhảy xuống đất, tiến lại ôm eo Khuynh Quyết từ phía sau, nũng nịu:

" Anh không trách em nhiều chuyện đây chứ? ". Xoa xoa vào cánh tay Thẩm Thanh qua lớp áo ngủ mỏng manh, Khuynh Quyết hơi chau mày. " Trước tiên phải thay đồ đi đã ".

Thẩm Thanh nhìn anh, tia nhìn chạm phải những chỗ tóc đen rũ xuống hai bên gương mặt tuấn tú, lạnh lùng của Khuynh Quyết, ngón chân cô khẽ chạm vào mắt cá chân anh :

" Vậy đợi em thay đồ xong, chúng mình cùng sang thăm ông ấy được không? ". Hứa Khuynh Quyết nheo mắt lại, không trả lời.

Thẩm Thanh lại nói, " Có những thứ đến quá đột ngột, bây giờ không trân trọng, sợ rằng mai này sẽ ân hận ". Thẩm Thanh vừa ôm anh chặt hơn.

Cảm thấy cánh tay cô đang siết chặt hơn, Khuynh Quyết im lặng hồi lâu rồi mới gật đầu. Hứa Man Lâm thức cả đêm bên giường bệnh, mãi đến khi Khuynh Quyết bước vào, cô mới lui ra, cùng Thẩm Thanh xuống nhà ăn dưới lầu uống cafe sáng.

" Chuyện của hai cha con, để họ tự giải quyết " Thẩm Thanh nói.

Hứa Man Lâm ko thấy yên tâm. từ trước tới giờ mỗi lần chạm mặt, hai cha con đều bất đồng. Nhưng hôm nay, tình trạng sức khỏe cả hai đều ko cho phép xảy ra tình trạng ấy.

Nhìn Thẩm Thanh thành thoi thưởng thức cafe Lam Sơn, Man Lâm không kìm nổi nói:

" Lỡ họ lại như những lần trước thì sẽ như thế nào? Ba em vừa mới phẫu thuật không thể để ông bị kích động. "

" Sẽ ko sao đâu. " Thẩm Thanh mỉm cười nói. Cô tin rằng, một khi Khuynh Quyết đã chủ động đi gặp thì kết quả ko đến nỗi tệ hại.

Nhớ lần trước, ông Hứa Triển Phi nói rằng có ngày phải nhờ đến sự giúp đỡ của cô. Bây giờ mới nghĩ ra, có thể ông muốn cô làm cầu nối cho hai cha con họ.

Tuy Thẩm Thanh ko đồng tình về thái độ đối đãi của Hứa Triển Phi với con trai, nhưng cô càng không muốn đến 1 ngày nào đó Khuynh Quyết phải tiếc nuối vì quá để tâm đến những chuyện trong quá khứ. Vì thế, có thể xem như hôm nay Thẩm Thanh đã trả được " tách trà ân tình " của Hứa Triển Phi dạo trước.

Thẩm Thanh vừa thưởng thức cafe Lam Sơn mà cô rất thích, vừa thả hồn vào phong cảnh bên ngoài cửa sổ đợi thời gian qua đi, chợt nghe Man Lâm nói :

" Thẩm Thanh, ko biết em có nói với chị là chị và anh hai rất tâm đầu ý hợp chưa? "

" ...Hả, em nói xem nào " cô mỉm cười

"Em mong là anh chị có thể tiến đến lâu dài."Man Lâm thành thật nói.

Thắm Thanh bỗng thấy lòng mình hơi thất lại .Rõ ràng là một từ thật đẹp ,một lời chúc rất chân tình và cũng là điều cô mong mỏi ,nhưng lúc này ko biết sao cô thấy có chút hoang mang .

Hoặc là giấc mơ quá tuyệt vời, khiến người ta có cảm giác bất an khi ko có cách nào thực hiện được.Cô tự tìm lời giải cho cảm xúc của mình.

Nửa tiếng sau ,Thắm Thanh và Man Lâm trở lại phòng bệnh ,hai người đứng đợi ở bên ngoài một lúc thì cửa mở .Khuyên Quyết bình thản bước ra .Đứng là ko xảy ra tình huống như Man Lâm lo lắng .Cô kinh ngạc quay lại nhìn Thắm Thanh .Đây là lần đầu tiên như thế trong suốt hai mươi năm nay.Thắm Thanh nhủ mỉm cười ,đến bên Khuyên Quyết khoác tay anh.

"Chúng mình về thôi" .Thắm Thanh không hỏi nhẹ nhàng dẫn Khuyên Quyết vào thang máy.

Mãi khi bóng dáng của hai người khuất hẳn sau cánh cửa kim loại màu bạc,Man Lâm mới nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh .Ông Hứa Triển Phi nằm trên giường bệnh ,bộ dạng mệt mỏi sau ca phẫu thuật ,nhìn ra ngoài cửa sổ

"Ba...!"

Hứa Triển Phi định thần lại, vẫy vẫy tay về phía Man Lâm.

Man Lâm ngồi cạnh giường bệnh, người cha uy nghiêm tự đại, ko dễ dàng chấp nhận sai lầm trong ký ức của cô hôm nay lại nhẹ nhàng nói:"...Ba xin lỗi mẹ con."

Hứa Man Lâm lặng im nghe ông nói.Lúc mẹ bị bệnh qua đời, cô còn quá nhỏ ,đâu đã hiểu những chuyện tranh giành tình cảm của người lớn.

"Còn mẹ của Khuyên Quyết....Ba cũng xin lỗi bà ấy." Hứa Triển Phi thờ dãi, giọng nói đầy ân hận, xót xa,"Tất cả mọi chuyện đều do một tay ba gây ra ".

Hứa Man Lâm nhìn ông, khẽ hỏi : "Vậy hồi nãy...ba và anh nói chuyện thế nào ?".

Hứa Triển Phi bất giác khẽ mỉm cười, đôi mắt ánh lên niềm thanh thản .Ông không trả lời mà hỏi lại : "Con có thấy Khuyên Quyết thay đổi rồi không?"

Hứa Man Lâm ngậy ra một lúc rồi gật đầu .Sự thay đổi ấy dù là nhỏ, nhưng có thể cảm nhận được.

Hứa Triển Phi nhìn ra cửa sổ hồi lâu, chậm rãi nói:"Nhờ con gửi lời cảm ơn đến Thắm Thanh."

Lúc này, ánh nắng mùa xuân thật ấm áp, rực rỡ .Hứa Man Lâm nhìn những tia nắng lấp ló qua cửa sổ, gật đầu đồng ý .

.....Thắm Thanh là một tia nắng mặt trời đặc biệt chiếu sáng cuộc đời Khuyên Quyết .

Vài ngày sau ,Man Lâm gọi điện thoại cho Thắm Thanh .Hai người nói chuyện phiếm được một lúc thì Man Lâm truyền đạt lại lời cảm ơn của cha mình đến cô .Nghe vậy ,Thắm Thanh chỉ mỉm cười ,hẹn hai hôm sau sẽ đến bệnh viện thăm ông .Sau khi cúp máy ,cô được biết chuyên mục mới của tạp chí mà cô làm rất thành công .Đoạn phỏng vấn Giang Vân Dật cũng nhận được nhiều phản hồi tích cực .

Chỉ trong 1 khoảng thời gian mà cuộc sống,công việc đều suôn sẻ ,Thắm Thanh vô cùng vui mừng ,tan ca cô hẹn Khuyên Quyết đi ăn tối ở ột nhà hàng Hy Lạp mới khai trương .Lúc hai người kết thúc bữa tối đã là hơn chín giờ .

Tay trong tay bước ra khỏi nhà hàng ,Thắm Thanh tản bước bên cạnh Khuyên Quyết .Đến khu vực sầm uất nhất của thành phố,quảng trường trung tâm và đường phố hai bên nhộn nhịp bởi những dòng người đi mua sắm và dạo bộ .Đi được hơn chục mét,Thắm Thanh nhìn thấy tại góc ngoặt có quầy hàng nho nhỏ bán rất nhiều nhẫn bạc đủ hình dáng .Từ khi mới 17 tuổi ,cô bắt đầu có sở thích thu nhập nhẫn ,thế nên cô kéo Khuyên Quyết đến quầy .Lúc đó đã có 5,6 cô gái trẻ đang vui vẻ mặc cả cùng chủ quán .

Thắm Thanh kéo tay Khuyên Quyết,"Đợi em chút nhé!".

Thắm Thanh cúi xuống, ngắm nghía một chiếc nhẫn được khắc rất kỳ công. “Ba mươi lăm nhân dân tệ ,ko mặc cả".Ông chủ cửa hàng nói to vì sợ Thắm Thanh ko nghe thấy trong ko khí ồn ào ấy.

"...Cô thử đi, chiếc nhẫn này rất hợp với cô."Ông ta lại nói.

"Vâng, vâng!"Thắm Thanh mỉm cười, cô bất giác buông tay Khuyên Quyết ra, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay nhỏ nhắn của mình.

Bàn tay Thắm Thanh buông ra, Khuyên Quyết hơi sững lại, anh đưa tay về phía trước dò dẫm, nhưng ko thấy gì.

Đứng góc rẽ của ngã ba đường dòng người vẫn tấp nập đi lại,phía trước vẫn là tiếng mặc cả í ới của các cô gái .Khuyên Quyết biết Thắm Thanh chỉ ở đầu đó quanh đây ,nhưng anh ko thể tự đi tìm cô.Hướng hồ ,gọi tên cô ở chỗ đông đúc thế này e là ko tiện . Vì thế,anh đành yên lặng đứng nguyên chỗ cũ chờ đợi .

Sau khi Thắm Thanh chọn được chiếc nhẫn ưng ý, định lấy tiền trả công chủ mới sức nhớ ví tiền của cô đang nằm trong túi áo khoác của Khuyên Quyết.

"Anh..."Thảm thanh đứng dậy, quay đầu lại gọi Khuynh Quyết chỉ thấy một đôi tình nhân trẻ ở bên cạnh. Còn người cô muốn gọi, đang đứng cách đó tầm hai ba mét dưới ngọn đèn đường ,lặng im giữa dòng người đông đúc .Gương mặt cứng nhắc nhưng bộ dạng rất nhẵn nại,kiên quyết.Thảm thanh tự trách sự hồ đồ của bản thân.Ban nãy không thông báo cho anh một câu đã tự ý sấn vào quầy hàng .Thật không còn gì để nói.

Cô rẽ đám đông, bước nhanh đến Khuynh quyết .Giật giật vạt áo anh,"Em tới rồi đây", giọng nói rầu rĩ."Ví tiền của em "

Nghe giọng nói wen thuộc Khuynh quyết khẽ chau mày, lấy ví tiền để trong túi áo ra đưa cho Thảm thanh.Thảm thanh lắc đầu nguây nguẩy :*"Không mua nữa"*.Chỉ tại mấy đồ kim loại chết tiệt đó.

"Vậy chúng ta đi." Hứa khuynh quyết chủ động nắm tay cô.Trên đường trở về nhà, Thảm thanh ko ngừng cúi đầu trộm cười.

"Em có gì mà vui thế"

"...Không có gì"

Khuynh quyết nhướn mày hỏi lại: "Nhìn anh khổ sở quá nên em vui sao?"

"Đương nhiên là ko rồi."

Lúc nhìn thấy bộ dạng của anh kẹt trong dòng người, Thảm thanh rất buồn

"Vậy em đang cười gì?"

"...À...Em nghĩ anh sẽ giận cơ."

"Sao?"

"Em nghĩ anh sẽ tức giận rồi cứ thế đi thẳng, không thèm quan tâm đến em nữa."

"...Làm gì có."Khuynh quyết nhẹ nhàng nói:

"Thấy anh vẫn đứng đó đợi, em rất hạnh phúc"

Chuyện nhỏ nhặt thế cũng làm cho Thảm thanh cười suốt dọc đường về nhà sao? Đối với Khuynh quyết ,việc anh đứng đó đợi sau khi bị cô bắt ngờ buông tay chỉ là một phản ứng rất trực giác ,rất tự nhiên.

Ánh đèn kéo dài bóng họ trên mặt đường nhưng chỉ có Thảm thanh biết được điều đó.Cô quay sang nhìn chàng trai vừa đứng đó,kiên nhẫn đợi cô giữa dòng người đông đúc ,cảm thấy trái tim mình rạo rức .

Buổi tối trước khi đi ngủ ,sự xúc động của Thảm thanh lại càng mạnh mẽ .Vùi đầu vào ngực Khuynh quyết ,cô thốt ra một câu :*"Chúng mình kết hôn đi"*

Vừa dứt lời cảm giác người bên cạnh mình hết sức sững sờ, cô lập tức vùng dậy, ôm chần khur khur ngồi trên giường .Một lúc sau cô bật đèn ngủ phía đầu giường, quan sát gương mặt Khuynh quyết .Cô chợt nghĩ nếu bị anh từ chối, chắc chắn sẽ xấu hổ .

Khuynh Quyết mở mắt ngồi dậy, đôi môi mỏng hơi ním lại, rất khó đoán câu trả lời từ nét mặt anh .Thảm Thanh lại sợ bị anh lạnh nhạt từ chối như mọi khi, đang định chữa cháy rằng ban nãy là do cô không suy nghĩ kỹ nên không thể coi là thật, muốn tìm cho mình 1 đường lui thì thấy Khuynh quyết với tay mở ngăn kéo tủ trên đầu giường.

"...Anh! Anh mua bao giờ vậy?" Thảm thanh nhì trần trần vào chiếc hộp nhỏ màu đen, bên trong hộp là chiếc nhẫn tình xảo sáng lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo.

"Hôm qua, Man lâm chọn giúp anh"

Thảm Thanh xác nhận lại lần nữa."...Cái này là nhẫn cần hôn?"

Khuynh Quyết nghi hoặc :*"Có gì không phù hợp sao?"*

"Làm gì có." Thảm Thanh chồm lên phía trước, đôi mắt mờ màng."Em nghĩ, nếu hôm nay em không nói thì ko biết bao giờ anh mới đưa nó ra?"

Hứa Khuynh Quyết nghĩ ngợi rồi đáp,"Hôm nay".

"Lừa đảo"

"Thật"

Thảm thanh nhìn đồng hồ, nững nịu:

"Lẽ nào anh định đến khi em ngủ mới nói"

Khuynh Quyết không đáp .Đúng là hôm nay anh định sẽ đề cập với cô chuyện hôn sự, nhưng chả biết mà xui quýt khiến thế nào mà Thẩm Thanh lại nhanh chân hơn anh một bước. Trùng hợp thế, thảo nào cô không tin .

Nhìn chiếc nhẫn tình xảo, trang nhã, cô không muốn đòi co thêm .Cô giục anh."Vậy anh mau hoàn thành nốt các câu còn lại đi."

"Khâu gì"

"Câu hôn ".Đây là 1 trong những cảnh tượng mà các cô gái thường hay mơ mộng .Mà đối với một người ưa "hư vinh" như cô thì ko thể bỏ qua hình thức này.

"Không cần thiết"

Hứa Khuynh Quyết lấy lại chiếc nhẫn, khi Thẩm Thanh kịp định thần lại thì anh đã đeo nó rất chính xác vào ngón tay áp út của cô rồi .

"Này!" Tròn mắt nhìn anh đeo vội chiếc nhẫn vào ngón tay mình, cô phản kháng :

"Làm gì có chuyện như thế, không cầu hôn thì em cũng không kết hôn nữa."

"Vốn dĩ là anh cầu hôn".Khuynh Quyết nhếch khóe môi, "...Nhưng lại bị em giành trước".

"Cái gì?...Em đâu có ."Thẩm thanh cố giục lại trí nhớ, mình chỉ nói câu "Chúng mình kết hôn đi"

thôi mà. Lẽ nào,câu này cũng được tính sao ?.

"Em chủ động, anh không phản đối"

"Em."

Thẩm Thanh nhìn Khuynh Quyết ung dung tựa vào đầu giường, đôi mắt nhắm lại như muốn nói với cô rằng anh không muốn tranh luận thêm nữa. Đến nước này cô chỉ biết cắn răng chịu đựng .

Không có rượu ngọt, hoa thơm, thiếu tiếng dương cầm thánh thót cũng chẳng có ai quỳ gối trước mặt thốt ra những lời thề non hẹn biển, chỉ thấy nhẫn đeo vào tay một cách "chụp giật" như vậy...Có lẽ ngay từ đầu cô không nên mong đợi một hành động lãng mạn ngọt ngào từ người đàn ông như Khuynh Quyết.

Ngày hôm sau trời âm u nhưng buổi sáng khi bước ra khỏi Ủy ban nhân dân thành phố,Thẩm Thanh lại cảm thấy khung cảnh tươi sáng. Đây là lần đầu tiên cô đưa ra 1 quyết định nhanh và được thực hiện mau chóng như vậy. Nghĩ từ giờ mình đã mang thêm một thân phận, cô không nên nổi cảm xúc liên diện ngay cho Lâm mị .

"Nha đầu chết tiệt này!" Giọng nói trách móc vọng ra từ điện thoại,"Tại sao ko nói sớm cho mình biết ?"

"Tôi qua mới quyết định mà."

"Cậu định đua tốc độ với sấm sét à..."Lâm Mị chuyện ngữ điệu, cười nói "Đại mỹ nam họ Hứa ko thể chờ thêm được nữa sao?"

Thẩm Thanh mỉm cười, liếc Khuynh Quyết đang đi bên cạnh .Thực ra ngay cả cô cũng ko chờ thêm được nữa.

"Bao giờ tổ chức?Không ai tranh giành vị trí phù dâu với tớ chứ?"Lâm Mị hào ứng nói.

"...Này anh."Thẩm Thanh ngẩng đầu, vúi lấy cánh tay Khuynh Quyết , "Lâm Mị hỏi bao giờ chúng mình tổ chức đấy".

Hứa Khuynh Quyết quay đầu lại,"Tùy em".

"Cũng sắp rồi ."Thẩm Thanh nói với Lâm Mị .Thực tình cô nghĩ, ông Hứa mới phẫu thuật nên cô muốn đợi sức khỏe của ông bình phục trở lại rồi mới tổ chức.

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh hít một hơi thật sâu, tận hưởng bầu không khí trong lành, cảm giác sáng khoái vô cùng. Hôn lễ diễn ra sau ba tuần nữa .Áo cưới, lễ phục và các thứ tương tự giao hết cho Man lâm lo, Thẩm Thanh yên lòng chờ đợi ngày mình trở thành cô dâu .nhưng sau cuộc điện thoại đường dài bất ngờ ,tâm trạng cô bỗng trùng xuống .

Hôm ấy, Khuynh Quyết trở về nhà, căn phòng im ắng khác thường .

"Thẩm Thanh"Anh gọi to

Ngay sau đó, từ ghế sofa vọng đến âm thanh yếu ớt

"Em sao vậy?" Cảm giác có điều gì đó khác thường, anh vội bước tới, chạm vào bờ vai hao gầy của Thẩm Thanh mới biết cô đang ngồi thu lu trên ghế, toàn thân run rẩy.

"...Đã xảy ra chuyện gì?" Khuynh Quyết lo lắng. Đây là lần đầu tiên anh chứng kiến bộ dạng này của Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh sực tỉnh, tựa đầu vào ngực Khuynh Quyết, một lúc sau mới nói :

"Một người thân của em vừa mới qua đời

"Ai?"

Khuynh quyết nhớ là cha mẹ của Thẩm thanh ly dị từ rất lâu rồi, họ đã qua đời mấy năm trước. Hiện giờ cô chỉ còn một người mẹ kế đang sinh sống ở nước ngoài.

"Là dì Ninh, dì sống ở London và bất ngờ qua đời vì xuất huyết não."

Đúng là mẹ kế của Thẩm Thanh, hơn nữa còn đối xử với cô rất tốt

"Em định hai ngày sau sẽ nói với dì chuyện kết hôn của chúng ta, em rất mong dì sẽ đồng ý về nước dự hôn lễ..."

Thẩm Thanh sớm coi dì Ninh như người trong gia đình mình, mong đợi ngày dì thay mặt cha mẹ đã mất của mình chứng kiến cô thành thân, ai ngờ ..

Hứa Khuynh Quyết siết chặt bờ vai của Thẩm Thanh, hỏi : "Vậy em sẽ đi tham dự tang lễ của dì?"

"Vâng "Thẩm Thanh gật đầu, "Dì ko có con ,nhất định em phải đi".

"Anh đi cùng em "

Hứa Khuynh Quyết đặt cằm lên đầu Thẩm Thanh. Anh cảm thấy lúc này cô thật là yếu đuối.

"Không cần đâu "Thẩm thanh lắc đầu

"Anh ở đây lo hôn sự đã đủ mệt rồi, hơn nữa ba định để anh tiếp quản công ty, có bao điều cần làm quen, làm sao anh đi được .

Từ sau cuộc trò chuyện dài với Khuynh Quyết ở bệnh viện ,ông Hứa thấy cơ thể mình không được khỏe mạnh như xưa nữa, mà Hứa Quân Văn lại đang ở nước ngoài, ông muốn để Khuynh Quyết và Man lâm gánh vác việc kinh doanh trong nước.

"Em không sao đâu .Chỉ đi vài ngày, xong việc em về ngay."

Sau một hồi, Thẩm thanh nói tiếp :

"...Bây giờ em càng hiểu sâu sắc rằng nên quý trọng những khoảnh khắc của thực tại. Bởi vậy, anh đừng quay lưng với ba nữa, ba già rồi, lại vừa mới phẫu thuật ..."

Ừm. Khuynh Quyết đáp lại .Lẽ nào anh ko hiểu điều đó? Nếu không, anh đã hoàn toàn phớt lờ ý muốn của Hứa triển phi như trước đây rồi.

"Qua bên đó, em cũng phải giữ gìn." Khuynh Quyết ân cần dặn dò.

"Vâng!"

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh mang theo túi hành lý đơn giản đến sân bay quốc tế. Hứa Khuynh Quyết phải tham dự hội nghị cổ đông nên đành nhờ Man lâm thay anh tiễn Thẩm Thanh.

"Đến nơi chị nhớ gọi điện thoại về nhé! Đến cửa thông quan, Hứa Man Lâm ôm tạm biệt Thẩm Thanh

"Ừm, muộn nhất là một tuần chị sẽ về."

"Em sẽ chuẩn bị bộ váy cưới đẹp nhất cho chị." Man Lâm cười nói

Khi máy bay cất cánh và mất hút trong những tầng mây cao, Man Lâm ko thể ngờ rằng chiếc váy cưới mà cô bỏ bao tâm huyết để chuẩn bị lại ko có cơ hội trưng diện mà vì một năm sau đó mới được gặp lại Thẩm Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Chương 18

Thời tiết ở London những ngày tháng năm rất ẩm ướt. Hứa Man Lâm lái xe ra đại lộ, vô tình nhìn thấy một bóng dáng rất đỗi quen thuộc, không chân chừ cô vội xuống xe, gọi với theo đám đông đang băng qua đường.

Thẩm Thanh đáp trả bằng một ngôn ngữ khác khiến người xung quanh đổ dồn mắt về phía cô. Cùng lúc đó một cô gái người phương Đông khác đang đi trong vòng người đông đúc đột ngột dừng bước. Thẩm Thanh quay đầu lại sững sờ

Con gió nhẹ làm những lọn tóc bay xõa xuống vầng trán. Đôi mắt ấy vẫn sáng trong như ngày nào ...Hứa Man Lâm đứng bất động hồi lâu, mới khẽ cất tiếng gọi:

"....Chị Thẩm Thanh."

Hai cô gái gặp lại nhau sau một năm xa cách, ngồi trò chuyện trên một chiếc ghế đá ở quảng trường trung tâm.

"Chị thật nhẫn tâm...sao lại đột ngột biến mất suốt một năm trời vậy?"

Hứa Man Lâm không thể tin nổi, một cô gái ôn hòa như Thẩm Thanh lại ứng xử như thế. Thẩm Thanh cúi nhìn mặt đường trống trơn, không đáp. Cuộc gặp gỡ Man Lâm nơi đất khách quê người là một chuyện ngoài ý muốn. Giờ nghe Man Lâm nhắc mới để ý, cô đã rời xa Khuynh Quyết hơn một năm trời.

"Khi tất cả đã chuẩn bị đầu vào đó, chị lại đột ngột hủy bỏ hôn lễ qua một cú điện thoại, hơn nữa lại chẳng cho người ta bất kỳ phương thức liên hệ nào, chị có thể nói với em rốt cuộc là tại sao không?"

"Chi xin lỗi". Thẩm thanh lắc đầu. Cô biết cô làm vậy quá đột ngột và nhẫn tâm. Có điều, nếu có thể, cô đã sớm nói ra lý do của mình. Hứa Man Lâm thở dài chuyển chủ đề khác.

"Chị có biết anh hai cũng đang ở đây không?"

Nghe nói thế, Thẩm Thanh khẽ run rẩy, vội ngẩng lên nhìn Hứa Man Lâm. Những chua xót, đau thương bỗng chốc gọn lên như từng đợt sóng.

"...Hai tháng đầu anh hai làm mọi cách tìm chị, nhưng đều không có kết quả gì. Sau đó anh ấy chủ động yêu cầu được điều sang Anh, em nghĩ anh ấy làm thế cũng là vì chị."

Dù trong lòng có quá nhiều thắc mắc nhưng Man Lâm cố không truy hỏi. Có điều khi nhắc đến Hứa Khuynh Quyết, cô không khỏi ngạc nhiên, vì đã hơn hai mươi năm qua cô chưa từng thấy anh trai mình vì một chuyện gì mà gần như điên cuồng lên như vậy. Nhất là từ khi Thẩm Thanh bỏ đi, Khuynh Quyết cũng thay đổi...

Vì cô? Điều sang Anh? Thẩm Thanh nhắm mắt hình dung lại gương mặt lạnh lùng ấy. Cô muốn cười, nhưng lại không thể nhếch môi. Một lúc lâu sau, cô mới nói:

"Anh ấy ở đâu? Có thể đưa chị đến xem phòng của anh ấy không?"

Thẩm Thanh muốn xem căn phòng của anh ấy như thế nào, chứ không phải đến thăm chủ nhân của nó. Điều này khiến Man lâm không thể hiểu nổi. Nhưng cô vẫn lái xe đưa Thẩm Thanh đến đó.

"Em và anh hai ở cùng nhau." Về đến nhà, Hứa Man Lâm nói.

"Rất sạch sẽ." Thẩm Thanh nhìn phong khách một lượt rồi mới ngồi xuống.

"Em và anh hai đều phải đi làm, nên thuê người đến dọn dẹp theo giờ"

Hứa Man Lâm xuống bếp, rất nhanh sau đó bưng hai ly cafe lên.

"....Đây là hương vị chị thích?" Nhìn Thẩm Thanh đưa ly cafe lên miệng, cô hỏi.

Thẩm Thanh khẽ cười, "Ừm". Đúng là vị Lam son mà cô rất thích.

"Là anh hai mua đó, ngày nào anh ấy cũng uống"

Thẩm thanh sững sờ, đôi mày chau lại. "...Dạ dày anh ấy ko tốt, sao có thể?"

Hứa Man Lâm nhìn thẳng vào đôi mắt Thẩm Thanh, "Đã quan tâm như vậy, sao chị còn bỏ anh ấy. Huống hồ anh ấy như thế cũng là vì chị".

Bàn tay đang cầm ly cafe siết chặt lại, Thẩm Thanh lắc đầu: "Em không thể hiểu đâu...."

Hứa man lâm há miệng như muốn thốt ra điều gì đó, nhưng thấy điệu bộ của Thẩm Thanh hình như có điều gì khó nói, nên không nài ép nữa

Một lúc sau, Thẩm Thanh nhẹ nhàng hỏi :

"Ngày nào anh ấy cũng đến công ty sao?"

"Vâng". Hình như con trai nhà họ Hứa đều được di truyền phát cuồng vì công việc .

"Có vất vả lắm không?"

"Lúc mới tiếp quản cũng vất vả đôi chút, nhưng đó là việc của nửa năm trước rồi, giờ thì anh ấy đều thành thục cả."

Nghe vậy Thẩm Thanh khẽ mỉm cười . Quả nhiên Khuynh Quyết ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều xuất sắc.

"Chị đến như thế này có làm ảnh hưởng đến công việc của em không?"

"Không sao đâu." Hứa man lâm lắc đầu thì nghe thấy âm thanh từ phía trước, Thẩm Thanh cũng ngoái lại nhe. Cánh cửa phòng ngủ màu trắng ngà bỗng mở ra.

Khi người ở trong căn phòng bước ra, hai cô gái đều kinh ngạc. Hứa Man Lâm ko ngờ đến giờ này mà Khuynh Quyết vẫn còn ở nhà. Sau phút sửng sò, cô vội lên tiếng : "Anh hai".

Chàng trai đứng tựa vào mép cửa, dáng người cao, mặc bộ đồ đen, gương mặt tuấn tú nhưng thần sắc lạnh lùng. Thẩm Thanh thấy cổ mình nghẹn lại, mọi chuyện trong quá khứ như dòng sông ào ạt chảy về. Đôi tay run run, thiếu chút nữa thì ly cafe bị đổ xuống vấy.

"Man Lâm?... nhà có khách sao?" Giọng nói lạnh lùng phát ra cách chỗ Thẩm Thanh ngồi ko xa.

"À..." Man Lâm định nói, nhưng ngay lập tức một tay cô đã bị nắm chặt lại. Quay đầu lại, thấy Thẩm Thanh lắc đầu nguây nguẩy, ánh mắt khẩn cầu

"....không có, em vừa nói chuyện điện thoại."

"Vậy sao?" Nét mặt Khuynh Quyết không đổi nhưng đôi mắt lộ vẻ thất vọng. Vừa rồi, hình như anh nghe thất giọng nói của Thẩm Thanh ...

Thấy Thẩm Thanh thở phào nhẹ nhõm, Man Lâm nguyền cô, rồi quay sang hỏi Khuynh Quyết :

"Anh hai hôm nay anh không đến công ty sao?"

"Lát nữa anh đi"

Khuynh Quyết vừa trả lời vừa đi đến chiếc ghế sofa đơn đối diện Thẩm Thanh, ngồi xuống. Thẩm Thanh nắm chặt bàn tay, hít 1 hơi thật sâu, nhìn Man Lâm tỏ vẻ muốn đi.

".....Em về nhà lấy ít tài liệu, giờ lại phải đến công ty ngay, em đi trước anh nhé."

Hứa Khuynh Quyết gật đầu, "Ừ".

Như vừa xin được giấy thông hành, Thẩm Thanh nhìn người con trai đang ngồi trên ghế sofa lần nữa, rồi nhẹ nhàng bước đi, cảm giác mình như kẻ chạy trốn .

Bước vào thang máy, mặc cho Hứa Man Lâm truy hỏi gắt gao, Thẩm Thanh vẫn đứng yên, gương mặt thất thần.

Gặp rồi mới biết, hóa ra nỗi nhớ anh lớn hơn rất nhiều lần cô tưởng tượng .

....

Mười lăm phút sau, người làm công đứng giờ đến dọn dẹp phòng ốc. Nhìn thấy chủ nhân căn phòng ngồi tựa vào ghế sofa, đôi mắt nhắm lại, nét mặt buồn bã, cô tiến lên phía trước nhỏ nhẹ :

"Cậu Hứa?"

Cánh tay đang day day giữa đôi mày buông xuống, Hứa Khuynh Quyết mở mắt .

"Cô pha cho cháu một ly cafe."

Ngay sau đó, ly cafe Lam son nóng hổi được bung đến đặt tận tay Khuynh Quyết

Anh khẽ nhấp một ngụm nhỏ .Chất lỏng đi xuống dạ dày kéo đến một cơn đau nhói. Đôi mày Khuynh quyết nhíu lại khi anh nghe tiếng cô giúp việc thu dọn cốc chén trên bàn.

Im lặng chốc lát anh bỗng hỏi:

"Trên bàn có mấy chiếc ly?"

"Cậu bảo sao ạ?"

"Khi cô đến trên bàn có mấy chiếc ly?"

"...Hai chiếc, thưa cậu."

Các ngón tay thon dài nắm chặt, Hứa Khuynh Quyết ngồi tựa hơn vào ghế sofa, đôi mắt lim dim.

Giọng nói ban nãy anh nghe được, có đúng là tưởng tượng không?

....

Những hành động khó hiểu của Thẩm Thanh làm Hứa Man Lâm không thể đoán được nguyên nhân ẩn chứa bên trong .Chỉ có 1 điều duy nhất khiến cô thấy an tâm đôi chút, đó là Thẩm Thanh trước khi đi có đảm bảo với cô rằng:"Hiện tại chị còn có điều khúc mắc, nhưng chắc chắn sẽ có ngày chị đích thân đến giải thích rõ với anh ấy ".

Thẩm thanh đã nói vậy, Man Lâm chỉ còn biết bất đắc dĩ giấu Khuynh Quyết về sự gặp gỡ của hai người.

Trên đời có nhiều chuyện trùng hợp như thế. Hai người xa lạ bỗng chốc trở nên thân quen ,vậy thì những ngày sau này, một người cũng có thể xen vào cuộc sống của người kia bất cứ lúc nào....Hai con người tương phùng sau một thời gian xa cách cũng là như thế .

Cuộc hẹn sắp bắt đầu, Thẩm Thanh do dự một hồi khi thấy Khuynh Quyết đứng trước thang máy, cô bước đến.

Hôm nay, Khuynh Quyết mặc bộ vest đen ,cầm cây gậy dò đường ,thân hình cao gầy .Bên cạnh còn có một người đàn ông Châu á đang thì thầm với anh điều gì đó .Thẩm Thanh đoán chắc đó là trợ lý của Khuynh Quyết. Trước đây hiếm khi nhìn thấy anh đóng bộ như thế này, đến hôm nay cô mới biết anh mặc những y phục trang trọng như thế cũng rất đẹp .Thẩm Thanh đứng chéo phía sau Khuynh Quyết, cô hơi ngẩng đầu nhìn. Gương mặt lạnh lùng quen thuộc ấy dường như chứa đầy buồn thương. Tim thất lại, cô hoảng loạn đưa ánh mắt đi chỗ khác, nét mặt đã trấn tĩnh, nhưng tâm tư của cô đã bay đến tận nơi nào.

"...Này cô, cô có vào không?"Người trợ lý đang đứng bên trong thang máy cất tiếng hỏi.

Thẩm Thanh định thần lại, cô chỉ khẽ gật đầu rồi bước nhanh vào thang máy .

Nơi mà Khuynh Quyết và người trợ lý muốn đến là tầng trên cùng .Thẩm Thanh đưa tay định nhấn nút chỉ tầng mới biết Khuynh Quyết đang đứng tựa vào bảng điều khiển, cô bất giác dừng lại.

"Xin hỏi cô muốn lên tầng mấy?"Người trợ lý đứng giữa hai người nhanh nhẹn ứng biến.

Nhìn vẻ mặt lạnh băng của Khuynh Quyết, một lúc sau Thẩm Thanh đành phải khẽ lên tiếng :

"...Tầng bảy, cảm ơn"

Vì lúc nói, Thẩm Thanh cúi gầm mặt nên cô không thể quan sát được gương mặt lạnh lùng của Khuynh Quyết biến đổi đột ngột như thế nào !

Hứa Khuynh Quyết kinh ngạc, hai tay nắm chặt chiếc gậy, đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

....Chính là giọng nói của cô! Cho dù giọng nói ấy có tình dè nén, nhưng anh vẫn nhận ra rất rõ.

...Cô và anh! Tái ngộ trong một không gian chật hẹp thế này mà lại coi như không biết!

...Con tim đau nhói, anh dựa vào tường, thờ dốc .Người trợ lý bên cạnh rất nhạy cảm, biết có sự chẳng lành , quay sang lo lắng hỏi :

"Chủ tịch?"

Nghe tiếng, Thẩm Thanh cũng bất giác quay lại, thấy gương mặt anh quá đỏ nhợt nhạt của anh, cô sợ hãi, cơ thể khẽ run rẩy.

Đúng lúc đó, âm thanh "Ting tang" vang lên, thang máy dừng lại ở tầng bảy, cánh cửa tự động mở ra.

Bước chân Thẩm Thanh có chút do dự, muốn bước thật nhanh mà đôi chân không muốn phục tùng mệnh lệnh .Lúc này, Khuynh Quyết mới quay sang

người trợ lý lắc lắc đầu, ý nói anh không sao.

....

Một tiếng động rất khẽ, cửa thang máy từ từ khép lại. Khuynh Quyết nghe rõ tiếng giày cao gót xa dần, xa dần ,cho đến khi mất hút vào không gian.

Thang máy khẽ rung, tiếp tục di chuyển lên tầng cao hơn. Không lâu sau, giọng nói lạnh lùng pha lẫn một nỗi vang lên trong không gian nhỏ hẹp :

"Tầng bảy có gì?"

"...hình như là nhà hàng Tây"

"Chúng ta đi xuống"

"Gì ạ?"

"Xuống tầng bảy"

Trợ lý Lâm thấy hôm nay chủ tịch thật kỳ lạ! Lại có thể bỏ mặc công việc rất quan trọng để đi tìm một cô gái vừa xuất hiện trong thang máy. Điều làm anh thấy kỳ lạ hơn là một người ít khi quan tâm đến phái đẹp như chủ tịch lại luôn mang bên mình một bức ảnh nữ giới. Nhưng lúc được yêu cầu xác nhận cô gái trong ảnh và người vừa bước vào thang máy có đúng là một không, anh cũng hiểu được phần nào thân phận của cô gái Phương đồng trẻ trung, thanh tú ấy. Nếu không phải là người rất quan trọng, thì tại sao chủ tịch Hứa lúc nào cũng mang bức ảnh của cô bên mình? Nếu không phải quan hệ hết sức thân thiết, thì tại sao chỉ bằng một câu nói nhỏ nhẹ mà Hứa Khuynh Quyết có thể nhận ra ngay ?

Hiểu được điều ấy ,trợ lý Lâm đành gác lại những lễ nghĩa,phong cách được nuôi dưỡng bao lâu nay,tiến hành "khổ nhục kế" để có thể thuyết phục cô gái trong nhà ăn đang tỏ ra rất không tình nguyện đi theo mình .

Nhiệm vụ thành công, anh không khỏi rùng mình khi liếc nhìn chủ tịch,rồi lặng lẽ ra ngoài.

"Một năm không gặp, không có gì muốn nói với anh sao?"Khuynh Quyết đứng dựa vào tường ,lạnh lùng lên tiếng.

Thẩm Thanh không ngờ chỉ có một câu nói mà anh có thể nhận ra mình, trong phút chốc cô chỉ nhìn xuống nền nhà, không nói gì.

"Sao em không nói?"Khuynh Quyết nghiêng nghiêng đầu. Sự im lặng khiến anh ko thể nhận biết vị trí của đối phương.Áo nào, giọng điệu buồn bã hơn:

"Từ khi em mất trí, không còn nhớ anh là ai?"

"...Không phải."Thấy sắc mặt của Khuynh Quyết xấu đi, Thẩm Thanh khẽ đáp.

Anh bước một bước theo hướng của tiếng nói .Sắc mặt không đổi, anh tiếp tục truy hỏi:

"Vậy tại sao hai lần gặp em đều không muốn anh biết?"

Hai lần? Thẩm Thanh ngẩng lên nhìn anh, nói "Màn Lâm nói với anh rồi sao?"

Thẩm Thanh không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn thân hình cao lớn đang tiến gần lại mình hơn, trong phút chốc cô phát hiện nỗi nhớ anh đã vượt ngoài tưởng tượng .

"Thẩm Thanh, anh muốn một lời giải thích ."Im lặng giây lát, Khuynh Quyết trầm lặng nói.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?tại sao em lại trốn tránh anh bao lâu nay?"Lúc nói những lời này, Khuynh Quyết giữ chặt bờ vai Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh ngẩng đầu, hai người lúc này gần nhau trong gang tấc .Có thể nghĩ thấy mùi thơm dịu nhẹ phát ra từ cơ thể anh ,nhưng cô vẫn cắn môi im lặng .Cô ko nói ,Khuynh quyết ko chịu buông cô ra .Hai người đứng lặng ở hành lang nhà ăn.Những vị khách ngẫu nhiên đi qua ko khỏi nhìn họ bằng những ánh mắt tò mò .

Rất lâu sau khi sự kiên nhẫn của Khuynh quyết gần cạn sạch thì một luồng hơi ấm quen thuộc xộc đến lồng ngực, vòng eo bị siết chặt, Thẩm Thanh ôm chặt lấy anh.

"...Khuynh Quyết, em rất nhớ anh!" Thẩm Thanh dụi đầu vào một bên cổ Khuynh Quyết thì thầm như gió thoảng.

Xúc động trào dâng, Khuynh Quyết định đưa tay vuốt nhẹ những lọn tóc mềm mại của Thẩm Thanh thì cô bất ngờ lùi lại phía sau ,vượt ra khỏi tầm với của anh .

Cánh tay đưa lên lơ lửng trong không trung co lại thành nắm đấm. Sự lạnh lẽo và thất vọng làm gương mặt Khuynh Quyết biến sắc .Anh nhắm mắt, giọng nói rít lại :

"Thẩm Thanh, rốt cuộc em đang làm trò gì thế?"

Thẩm Thanh biết anh đang kích động và rất tức giận . Vì trước đây ,cô chưa từng nghe anh nói với ngữ khí như thế - Một thái độ giận dữ,buồn bã biểu hiện rõ trên khuôn mặt .

"Trong lòng em rất mâu thuẫn."Cô bỗng cười khổ,"Vừa rất nhớ anh vừa rất muốn anh không yêu em nữa".Vừa nói cô vừa đưa tay lên lau những giọt nước trào ra từ khóe mắt.

Câu nói sau cùng của Thẩm Thanh làm thần sắc Khuynh Quyết trở nên lạnh lẽo, vô cảm. Ngay sau đó, cơn đau ngực lại làm hơi thở anh gấp gáp :

"...Đó là lý do em bỏ đi?"Giương mặt nhợt nhạt,Khuynh Quyết nắm chặt cây gậy hơn ,"Chỉ vì muốn rũ bỏ tình cảm của anh dành cho em?"

Thẩm Thanh tựa vào tường, khẽ gật gật đầu rồi lại vội vàng lắc đầu .Có điều, lúc này cô không dám lên tiếng, vì sợ giọng nói sẽ tiết lộ tất cả cảm xúc của mình.

Những cử chỉ của cô, dĩ nhiên Khuynh Quyết không nhìn thấy. Im lặng giây lát , Khuynh Quyết mím chặt bờ môi nhợt nhạt đi qua Thẩm Thanh, bước chân chậm rãi mà dứt khoát rồi khuất hẳn phía cuối hành lang .

Đôi mắt theo bóng dáng lạnh lùng của Khuynh Quyết dần dần khuất khỏi tầm mắt,Thẩm Thanh một lần nữa ân hận quyết định bay sang Anh của mình .Nếu đi Ninh không qua đời như vậy, nếu cô không đến dự tang lễ thì hôm nay, có lẽ anh và cô đang rất vui vẻ với cuộc sống bình thường như bao người khác.

...

Về đến nhà ,theo thói quen Thẩm Thanh gọi điện cho Lâm Mị . Trong những ngày mới sang Anh ,Lâm Mị là người duy nhất biết địa chỉ của cô ,nhưng lại bị cô yêu cầu giữ bí mật với nhà họ Hứa .

"...Có thật là cậu muốn tiếp tục giấu anh ấy không?"

"Tớ sợ."Thẩm Thanh ngồi thu lu trên ghế sofa, giọng buồn thảm .

"Thực ra suy cho cùng thì đó là chuyện của các bậc tiền bối, không liên quan gì đến cậu .Tớ tin Khuynh Quyết có thể hiểu được."

"Tớ tận mắt chứng kiến cảnh anh ấy vì chuyện của mẹ mà đau lòng bao lâu nay, có thể thấy ảnh hưởng của chuyện đó đối với anh ấy lớn đến cỡ nào."Thẩm Thanh khẽ thở dài,nói tiếp,"...Cho dù anh ấy có hiểu,tớ cũng không thể xem như ko có chuyện gì được".

Đầu dây bên kia yên lặng giây lát, tiếp tục nói với giọng hoài nghi :*"Nhưng cậu đối với anh ấy như vậy, lẽ nào không sợ..."*.

Thẩm Thanh nhắm mắt thừa nhận :

"Hôm nay là tớ nói sai." Làm sao cô có thể muốn anh không yêu cô nữa? Thực lòng khi vừa nói ra câu ấy, cô thấy ân hận vô cùng .Chỉ trách tâm trạng lúc đó bấn loạn, không dám nói ra sự thật ,nên đã lỡ lời như thế .

Nhưng cũng chẳng còn cách nào cứu vãn được nữa rồi." Thẩm Thanh cười khổ,:"Tớ đoán chắc anh ấy sau này ko muốn đề tâm đến tớ nữa".

Hay nói cách khác, khôngvừa có chuyện vừa muốn tranh xa,vừa muốn độc quyền chiếm giữ trái tim anh.

Trước khi cúp máy, Thẩm Thanh nói với Lâm Mị:"..Tớ đau lắm!"

Bất chợt cô nhớ đến câu nói năm xưa với Khuynh Quyết trước cửa thang máy:

"Nếu có một ngày chúng ta xa nhau, liệu anh có buồn không?"

Quả nhiên, một ngày như thế đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Việc hợp tác với Tập đoàn NT triển khai kế hoạch Polo club lần này có vai trò rất quan trọng trong việc khuyếch đại tập đoàn Hứa thị ở nước Anh và Châu Âu. Vì thế trước khi những công trình trên đi vào hoạt động chính thức, cần phải đưa ra một kế hoạch quảng bá, tuyên truyền hoàn thiện....Bây giờ tối, đèn điện phòng họp vẫn sáng trưng, Hứa Khuynh Quyết lần vào xấp tài liệu được đánh bằng chữ nổi sắp xếp gọn ghẽ trước mặt, đưa ra những chỉ thị chính xác nhất cho cấp dưới.

Lúc này cô thư ký trẻ khê đẩy cánh cửa bước vào phòng, bưng theo một tách cafe, đi thẳng đến chỗ chủ tịch.

"...Đây là cốc thứ nhất?" Hứa Man Lâm ngồi một bên, buông mớ tài liệu đang cầm trên tay xuống. Cô nhìn đồng hồ rồi ko kìm nổi lên tiếng:

"Chủ tịch, đã quá giờ ăn tối. Hay cứ để mọi người về nhà ăn uống nghỉ ngơi, mai chúng ta họp tiếp."

Nói xong, Man Lâm đưa mắt thăm dò những gương mặt khác của tập đoàn, tất cả đều nhìn Khuynh Quyết với vẻ chờ đợi. Cuộc họp kéo dài suốt cả buổi chiều, thực sự làm họ có chút mệt mỏi.

Hứa Khuynh Quyết ngừng một lát, rồi mới gật đầu.

"...Vậy tạm thời dừng ở đây. Hy vọng trước buổi trưa ngày mai các vị có thể đưa ra một bản kế hoạch khả thi."

"Vâng."

Mọi người thu dọn đồ đạc rồi kéo nhau đi ra. Năm phút sau, căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người.

"Anh hai, đi ăn cùng em chứ?" Man Lâm hỏi.

"Em đi một mình đi". Gương mặt anh tuần lúc này khó che giấu sự mệt mỏi, Khuynh Quyết ngả toàn bộ cơ thể vào chiếc ghế da, lim dim mắt nói "Lát nữa anh còn phải dự tiệc của tập đoàn NT".

"Chẳng phải nói là không đi nữa sao?" Hứa Man Lâm lấy làm lạ. Rõ ràng tuần trước nhận được thư mời của tập đoàn NT, anh đã nhắc đi nhắc lại là không đi rồi mà.

"Mới quyết định lại." Khuynh Quyết chống khuỷu tay lên bàn, tay day day khoảng giữa đôi mày, sắc mặt nhợt nhạt.

Hứa Man Lâm định nói thêm gì đó, đã thấy Khuynh quyết chống bàn đứng dậy.

"Anh đi cùng trợ lý Lâm. Em về trước nha!"

"Nhưng mà..."

Nhìn Khuynh Quyết chuech choáng đứng dậy, Man Lâm vội đưa tay dịu anh, vừa khéo chạm phải lòng bàn tay anh, ướt lạnh.

"Anh không khỏe sao...?"

"Anh không sao."

Hứa Khuynh Quyết thờ ơ thoát khỏi cánh tay cô, vớ lấy áo vest vắt trên ghế. Sau đó cùng trợ lý Lâm xuống tầng một. Chiếc xe cầu họ chạy về phía khách sạn trung tâm thành phố.

Hứa Man Lâm chưa vội rời khỏi, ban nãy rõ ràng cô thấy động tác mặc áo của anh rất chậm chạp, đôi môi hơi tái. Chắc chắn trong người anh có chỗ bị đau, có điều anh kiên quyết không chịu nói. Biết mình khuyên cũng bằng thừa, nhưng cô lo có điều không may xảy ra trong khách sạn, Man Lâm ý thức được rằng lúc này chỉ một người có thể giúp được cô.

Hứa Man Lâm lái xe đến trước nhà, cũng đúng lúc Thẩm Thanh vừa bước ra.

"Em định đưa chị đi đâu?" Sau khi lên xe, Thẩm Thanh hỏi

Trong điện thoại, Man Lâm chỉ nói có chuyện muốn nhờ Thẩm Thanh giúp, còn bây giờ thì cô cứ thế lái xe đến thẳng khu phần hoa nhất thành phố.

"Chị có thể giúp em những gì?"

"Đến rồi chị sẽ biết." Man Lâm liếc nhìn Thẩm thanh, sợ nếu nhắc đến Khuynh Quyết thì cô lại vô duyên vô cớ chạy đi mất. Hai mươi phút sau, xe của họ dừng trước cửa khách sạn Hilton

"Em muốn mời chị ăn cơm sao? Thẩm Thanh dứt dứt mấy sợi tóc vừa gội còn chưa kịp sấy khô, cười nói, "Chỉ có hai người, không cần quá phô trương như thế".

Hứa Man Lâm đưa chìa khóa cho người bảo vệ rồi kéo tay Thẩm Thanh: "Chị đi theo em".

Sau khi xuất trình giấy mời tại cửa tiếp đón, Man Lâm kéo Thẩm Thanh đang còn ngơ ngác vào đại sảnh. Khung cảnh trước mắt khiến Thẩm thanh sững

sờ .Chiếc bàn ăn hình vuông lớn phủ một lớp khăn trải bàn màu vàng nhạt, phía trên có đặt những món sơn hào hải vị, lấp lánh dưới ánh đèn. Tiếng nhạc êm ái vang lên, người phục vụ trong bộ trang phục màu trắng bụng đĩa đồ ăn đi lại tiếp các vị khách....Đúng là khung cảnh của một bữa tiệc thịnh soạn .Vậy tại sao cô có mặt ở nơi này ?

Lướt nhanh một lượt, Thẩm Thanh thấy một thanh niên phương Đôngngồi trên chiếc sofa rất rộng phía xa xa mới lơ mơ hiểu ra sự tình.

"Em đưa chị đến đây là vì anh ấy?"Thẩm Thanh vừa nhìn bóng dáng ở phía xa xa ấy vừa hỏi.

Hứa Man Lâm cũng dõi mắt theo cô, gật đầu

"Chị nói gì anh ấy cũng nghe theo."

"...Vậy em muốn chị nói gì?"

"Khuyên anh ấy về nhà."

"...Anh ấy đâu phải trẻ con." Thẩm Thanh tỏ vẻ khó hiểu, đoạn cười nói : "Chị cũng không có quyền can thiệp vào cuộc sống của anh ấy ."

Hứa Man Lâm nhìn cô, khẽ cau mày nói :

"Nhưng em thấy ko ổn.Mấy ngày nay vì việc công ty mà anh ấy bỏ bê ăn uống ,còn cafe thì cứ hết ly này đến ly khác .Chị cũng biết dạ dày anh không tốt ,chịu sao được như vậy...."

Cafe...Thẩm Thanh đỡ người, nhớ lại lần trước Man Lâm đã nói với cô chuyện này. Trong trí nhớ của Thẩm Thanh, trước đây Khuyhnh Quyết không có thói quen uống cafe.Còn anh, tuy không để ý chăm lo cho bản thân, nhưng không bao giờ cố ý rước vào thân những thói quen có hại cho sức khỏe .Vậy mà bây giờ....

Nếu cứ thế này, chắc chắn cơ thể anh ấy sẽ quy mất...Bây giờ chỉ có chị là khuyên can được anh ấy thôi."

Nghe câu nói thấp thỏm hy vọng của Man Lâm, Thẩm Thanh cười khổ. Với tính cách kiêu ngạo của Khuyhnh Quyết, e rằng bây giờ người anh không thèm để tâm đếnnhất chính là cô.

Bên bàn tiệc có mấy vị khách đang nhìn hai người với con mắt đầy tò mò. Lúc này, Thẩm Thanh mới để ý bộ váy cô đang mặc trên người ko phải trang phục dạ hội .Thêm nữa, tóc tai cô cũng chưa được chỉnh sửa nên hoàn toàn ko thích hợp với một buổi tiệc sang trọng.

"E là chị không giúp được em đâu". Thẩm Thanh định quay người bước đi

"Tại sao? Hứa Man Lâm tròn xoe mắt,"Không biết trong lòng chị đang nghĩ gì, nhưng cũng không thể phủ nhận tình cảm của anh ấy dành cho chị mãi như thế .Anh ấy coi trọng, tin tưởng chị thế nào, em không cần nói nhiều. Chỉ cần chị nói một câu, sao anh ấy không thể nghe chị cơ chứ?"

Thẩm Thanh giờ mới thấu hiểu thế nào là nỗi buồn bực khó nói nên lời, cô nhăn mặt.

"Nhưng mà...."Vừa nói theo thói quen liếc nhìn gương mặt hao gầy của Khuyhnh Quyết cách đó ko xa...Rồi những lời cô định nói cứ đông cứng lại trong miệng .

...Cô dõi theo các ngón tay thon dài của anh đang đón lấy ly rượu từ một người đàn ông nước Anh, đôi mắt nhúu lại, giọng nói kinh ngạc:

"...Anh ấy uống rượu?"

Khuyhnh Quyết uống rượu? Thẩm thanh quay lại nhìn Hứa Man Lâm cũng đang há hốc miệng vì kinh ngạc. Ngay lập tức, Thẩm Thanh như một con gió lướt nhanh qua tấm thảm hồng, rồi đột ngột đổi hướng ngoặt vào góc bên phải. Tốc độ nhanh đến mức làm Man Lâm đứng phía sau cũng ko kịp phản ứng gì.

"Anh Hứa, chúc cho việc hợp tác lần này thành công tốt đẹp!"Vị chủ tịch còn rất trẻ của tập đoàn NT nâng cốc chúc mừng, hé nụ cười để lộ hàm răng trắng muốt .

"...Không được uống." Giọng một người con gái thanh thoát cất lên từ phía sau.

Vị chủ tịch người Anh ngẩng đầu ngạc nhiên ,chỉ thấy một cô gái phương Đông trẻ đẹp ko biết xuất hiện từ lúc nào. Cô gái chẳng nói chẳng rằng giật lấy ly rượu từ tay Khuyhnh Quyết . Điều khiến anh ta ko thể ko ngạc nhiên là, vị chủ tịch họ Hứa thường thể hiện thái độ lạnh lùng ấy giờ đây lại tỏ thái độ quá đồi ngạc nhiên .

"Xin hỏi, quý cô là...?"Anh ta lên tiếng chào hỏi Thẩm Thanh trước .

Thẩm Thanh như không nghe thấy gì, chỉ cúi xuống nhìn thứ chất lỏng vói những viên đá đang đập dềnh trong ly, chau mày nhăn nhó .Nếu cô ko ngăn lại, có thật là anh sẽ uống thứ rượu lạnh này không? Chẳng qua cũng chỉ là buổi tiệc chiêu đãi, hà tất phải ép mình đến thế?

Vị chủ tịch người Anh sau khi bị Thẩm Thanh hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của mình thì cảm thấy cô gái này thật thú vị, anh ta nhưn mảy cười – một

cô gái ăn mặc bình thường bỗng xuất hiện trước mặt họ, chăm chú nhìn vào ly rượu vừa giật được với về kinh ngạc, tức giận.

"Ồ...Anh Hứa?" Bất lực trước chủ nhân của những hành động kỳ quặc, anh ta quay sang Khuynh Quyết dò xét.

Lúc này Khuynh Quyết đã hoàn hồn trở lại, chống vào tay vịn ghế sofa, cố gắng không để lộ việc mình phải cố sức. Sau khi đứng dậy, anh nghiêng nghiêng đầu, thờ ơ nói :

"Đây là vợ tôi, không hiểu lễ nghĩa, xin ngài bỏ qua cho."

Giọng nói lạnh lùng bên cạnh làm Thẩm Thanh trở về với thực tại. Khẽ "Hả?" một tiếng rồi vội quay đầu lại, cô nhìn gương mặt đẹp hoàn hảo dù hơi nhợt nhạt dưới ánh đèn.

Anh ấy vừa nói gì? Vợ sao? Thẩm Thanh sững sờ trong giây lát.

Ngay sau đó, Thẩm Thanh bỗng cảm giác eo mình bị một cánh tay lạnh giá ôm chặt lấy, động tác không hề nhẹ nhàng. Hứa Khuynh Quyết cúi đầu, thì thầm vào tai Thẩm Thanh bằng tiếng mẹ đẻ. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành một cử chỉ mỉa mai:

"Lẽ nào em quên rồi ? Chúng ta đã đăng ký kết hôn. Hay đến chuyện này em cũng muốn phủ nhận?"

Trái tim Thẩm Thanh khẽ nhói đau. Anh và cô đã trở thành vợ chồng một năm về trước. Cô sao có thể quên được? Chỉ có điều, chưa bao giờ cô được nghe anh chính thức giới thiệu mình như vậy, vì thế mới không ứng đối kịp.

Cô quay sang định giải thích điều gì thì Khuynh Quyết thân nhiên nói với người đối diện :

"Thật xin lỗi tôi phải đưa cô ấy đi trước."

"...Không ngờ anh Hứa đã kết hôn." Chủ tịch tập đoàn NT cười nói, "Chị Hứa, rất hạnh phúc được gặp chị. Mời hai vị cứ tự nhiên".

Ngay lập tức, Thẩm Thanh bị đưa ra khỏi khách sạn. Vừa thấy ko khí có phần kỳ lạ, trợ lý Lâm và Man Lâm đứng ngoài cửa liền thụt lùi lại phía sau, để đôi nam nữ có thêm chút ko gian riêng tư. Đây là lần thứ hai gặp Thẩm Thanh, không ngờ cô ấy lại chính là phu nhân của chủ tịch. Nhưng vốn là người tinh tế, chỉ nhìn phía sau anh ta nhận thấy ngay sự hòa hợp đến mức khó hiểu của hai người. Chủ tịch đi bên cô gái, không cần tới gây chống mà vẫn có thể bước từng bước vững vàng chắc đi ra khỏi khách sạn.

Vì thế anh càng lấy làm lạ, rõ ràng hai con người đồng cảm, hòa hợp đến vậy mà không khí hai lần gặp nhau đều kỳ cục. Mãi đến khi ra khỏi khách sạn, Khuynh Quyết mới buông cánh tay vẫn ôm chặt eo Thẩm Thanh ra, đứng dựa vào tường, thờ dốt.

"Sao em đến được đây?" Giọng nói khe khẽ cất lên trong đêm tối.

Thẩm Thanh đứng bên lề đường, con gió nhẹ thổi đến khiến cô cảm thấy ón lạnh nơi eo mà anh vừa siết chặt. Đưa tay sờ thử, quả nhiên lớp váy mỏng đang ươn ướt. Trong lòng sợ hãi, Thẩm Thanh không nói nữa lời tiến đến nắm chặt tay Khuynh Quyết, rồi bàng hoàng khi thấy tay anh lạnh ngắt, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi.

Hứa Khuynh Quyết sững lại, chau mày, "Em làm gì thế?", để mặc tay cho Thẩm Thanh nắm chặt.

Qua giọng nói, cô cảm giác hình như anh đang cố kìm nén cơn đau. Không khỏi lo lắng, Thẩm Thanh vội hỏi :

"Câu này em hỏi anh mới đúng, rốt cuộc anh bị đau ở đâu?"

"...Chẳng ở đâu cả." Khuynh Quyết thu bàn tay về, dưới ánh trăng đôi môi anh lại càng nhợt nhạt.

"Đau dạ dày phải không?" Thẩm Thanh nhớ đến lời nhắc nhở của Hứa Man Lâm.

"...Hứa Khuynh Quyết dựa vào tường, khẽ cúi đầu, đôi mày nhíu lại. Thẩm Thanh nói đúng, mấy ngày gần đây cứ sau bữa tối là dạ dày anh lại đau đốn dữ dội.

Ánh đèn đường mờ mờ làm Thẩm Thanh không thấy rõ sắc mặt của Khuynh Quyết, nhưng tiếng thở ngày càng gấp gáp của anh đã cho cô câu trả lời.

"Đến bệnh viện!" Cô diu tay Khuynh quyết

Khuynh quyết ko chịu nhúc nhích. Đợi cơn đau dịu đi đôi chút, anh gạt phắt đôi tay ấm áp của Thẩm Thanh ra, nói giọng mỉa mai:

"Chẳng phải em muốn cắt đứt quan hệ với anh sao? Sao giờ phải phí sức?"

Lòng ngực thất lại, Thẩm Thanh biết câu lần trước cô nói thế đã làm anh tổn thương. Khi cô còn thần thờ đứng đó thì Khuynh Quyết đã vịn tay vào tường, khó khăn lắm mới đứng dậy được.

Thẩm Thanh không nghĩ nhiều, đành nắm cánh tay anh một lần nữa:

"Tóm lại anh phải đến bệnh viện trước đã"

Cứ cho là cô nên xin lỗi về hành động gần trước thì đó cũng là chuyện sau khi anh đi kiểm tra sức khỏe trở về.

Khuynh Quyết nghiêng nghiêng đầu về phía phát ra âm thanh, sắc mặt trắng bệch, vàng trán lấm tấm mồ hôi. Nhìn nét mặt anh lúc này khó có thể đoán được tâm trạng như thế nào.

Trong lúc đang nghĩ chắc anh vẫn muốn tiếp tục dẫn vật cô thì bàn tay bỗng chốc hụt hẫng khiến cô không kịp phản ứng, Khuynh Quyết ngã gục xuống mặt đường.

.....

Trong hành lang vắng lặng của bệnh viện, Thẩm Thanh đứng ngơ ngẩn, vị bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, thấy hai cô gái và một người đàn ông trong bộ dạng lo lắng lao vội về phía mình bèn tháo khẩu trang ra, nói bằng tiếng Anh :

"Dạ dày có hiện tượng xuất huyết nhẹ, cũng may là đưa đến đây kịp thời nên không có gì đáng ngại lắm. Nhưng phiền một nỗi tim của anh ấy có vấn đề, con đau tái phát trong lúc cấp cứu. Tại sao trước đó không ai thông báo cho chúng tôi biết là cậu ta bị bệnh tim nặng? Đây là một tình huống rất nguy hiểm, cũng may mà lần này không chế kịp thời..."

Thẩm Thanh và Man Lâm đưa mắt nhìn nhau, tự trách mình về sai sót này. Vừa rồi, Khuynh Quyết tự nhiên bất tỉnh khiến sự sợ hãi, lo lắng làm họ không nghĩ được gì khác.

"Vậy bây giờ anh ấy sao rồi?" Thẩm Thanh hỏi

"Đã được chuyển qua phòng bệnh, nhưng vẫn phải theo dõi thêm một thời gian nữa. Phải nhớ là không được để anh ấy mệt mỏi quá sức, và lại phải chú ý đến cả vấn đề ăn uống, tránh những thực phẩm có tính kích thích mạnh."

Thẩm Thanh hơi động đậy khoe môi: Hai điều này cô đều biết cả. Hứa Man Lâm đứng bên thở phào, cô vỗ nhẹ vai Thẩm Thanh, lắc đầu nói: "May mà em đi tìm chị trước, nếu không thì không biết hôm nay anh ấy sẽ thế nào".

Thẩm Thanh uể oải nhưn mảy. Nếu biết được cuộc trò chuyện của cô và Khuynh Quyết lúc ở trong khách sạn thì chắc chắn sau này Man Lâm sẽ không tin tưởng cô như vậy nữa. Truyền đạt xong những điều cần thiết, vị bác sĩ rào bước đi rồi bất chợt quay đầu lại hỏi:

"Trong hai cô ai là Thẩm Thanh?"

Nghe thấy tên mình, Thẩm Thanh nhú mảy lên tiếng. Vị bác sĩ nhìn Thẩm Thanh như dò xét "

"Chắc là đêm nay cô không thể rời bệnh viện được rồi."

"Tại sao?" Thẩm Thanh tò mò hỏi, cho dù cô vốn ko có ý định rời khỏi đây.

"Ừm..." Vị bác sĩ trẻ tùm tùm cười, "Vì đó là yêu cầu của bệnh nhân".

"...Sao?" Thẩm Thanh thấy đầu óc mụ mẫm, quay sang nhìn Man Lâm và trợ lý Lâm, hai người đó cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Vị bác sĩ trẻ mặc áo khoác ngoài màu xanh nhạt, hai tay thọc vào túi, sau đó giả giọng Khuynh Quyết

"...Nói với Thẩm Thanh, nếu cô ấy còn dám đi một lần nữa, tôi sẽ không bao giờ tha thứ..."

Vị bác sĩ trở lại với giọng nói của mình:

"Đó là những lời bệnh nhân nói sau cơn đau tim" rõ ràng là đau đến chết nửa người mà vẫn còn canh cánh việc một người bên ngoài phòng cấp cứu có rời khỏi hay ko quả là hiếm gặp. Vì thế, một người tốt bụng như anh tự thấy có trách nhiệm chuyển những lời nói đó cho cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Thắm Thanh dựa vào giường bệnh của Khuynh Quyết để ngủ, nửa đêm cô bắt giấc tỉnh giấc. Nhờ ánh sáng yếu ớt của ánh đèn nơi đầu giường, cô thấy đôi mắt anh vẫn bình yên khép lại. Khẽ cười, Thắm Thanh nhào người trên tấm ga trải giường màu xanh nhạt ngắm nhìn gương mặt của Khuynh Quyết.

Dường như từ ngày gặp gỡ nơi đất khách quê người, Thắm Thanh chưa từng ngắm nhìn anh ở khoảng cách gần như thế. Những lời nói của vị bác sĩ tốt bụng lại văng vẳng bên tai cô...

... Không bao giờ tha thứ!

Anh đã nói như vậy sao...?

Nếu đúng là như vậy thì quên đi lí do rồi xa anh mới là sự lựa chọn đúng đắn của cô lúc này.

Ngắm Hứa Khuynh Quyết đang chìm trong giấc ngủ hồi lâu, gương mặt đã bớt đi chút lạnh lùng vốn có, Thắm Thanh cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tàng sáng, những cử chỉ nhẹ nhàng của người bên cạnh khiến cô thức giấc. Rõ ràng cô cảm giác bàn tay giá lạnh đang mơn nhẹ trên má và trán mình. Nhưng cô không dám mở mắt, vì sợ nếu cô cử động dù là rất khẽ cũng làm kinh động đến anh.

Những ngón tay thon dài, mơn man trên da thịt cô từng chút, từng chút, mang theo cả sự lưu luyến, nhớ mong...

Chỉ cần thế thôi cũng khiến cô cảm thấy ngọt ngào, cứ muốn vờ ngủ mãi như thế.

Nhưng ngay sau đó, điện thoại trong túi cô bỗng đổ chuông, là tiếng báo thức cô cài đặt mỗi sáng.

Âm thanh vừa vang lên, phá tan những giây phút yên tĩnh, ngọt ngào. Khuynh Quyết vội giật tay lại, tất cả những lưu luyến, nhớ mong vừa rồi dường như đều tan biến hết.

Không thể tiếp tục vờ ngủ, Thắm Thanh tắt tiếng chuông rồi ngẩng đầu nhìn Khuynh Quyết, vừa lúc thấy anh quay mặt đi chỗ khác, trong lòng không khỏi thất vọng.

“Anh thấy sai rồi?” Thắm Thanh nhòm dậy hỏi.

“Đêm qua em không về à?” Khuynh Quyết nói cứng nhắc, nhưng trong lòng không thể chối bỏ cảm giác tuyệt vời khi vừa chạm vào đôi má ấm áp của Thắm Thanh.

Hơn một năm qua, anh luôn nhớ đến cô và mơ về cảm giác ấy.

... Nhờ nhưng vô ngần!

Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện có người đang ngủ gục bên tay mình, anh lo lắng vì sợ rằng người đó không phải là Thắm Thanh.

Một người từng trải qua bao sóng gió như anh, cũng có ngày biết lo sợ.

May mà anh đã cảm nhận được bàn tay và gương mặt quen thuộc.

Biết anh vẫn còn giận, Thắm Thanh cười bên lên: “Em không dám”. Rồi cô ngồi xuống bên giường, “Anh không cho em đi, đương nhiên em không dám đi rồi”.

Hứa Khuynh Quyết khựng lại một lúc, rồi quay sang, khẽ nhăn mày hỏi: “Anh nói thế lúc này?”.

“Bác sĩ bảo em thế.” Thắm Thanh nhướn cao mày, “Anh bảo nếu em đi, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em nữa”.

Quả nhiên, trí nhớ của Khuynh Quyết vẫn tốt như ngày nào. Chỉ mất vài giây, trên gương mặt anh đã lộ vẻ “anh biết cả rồi”.

Khóe môi khẽ động đậy, Hứa Khuynh Quyết im lặng giây lát rồi thờ ơ nói tiếp:

“Thế còn bây giờ? Nếu anh nói em có thể đi, em có định biến mất nữa không?”

Lòng trĩu lại, nụ cười của Thắm Thanh cũng tan biến. Cô chăm chú nhìn anh, trên gương mặt thoáng hiện nỗi u buồn, lo lắng.

Nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay thon dài của Khuynh Quyết, cô khẽ nói: “Em xin lỗi”.

Lời vừa dứt, đã thấy nét mặt Khuynh Quyết biến sắc. Thắm Thanh cúi đầu, sững sờ nhìn bàn tay đang dứt khoát, quyết liệt giằng khỏi tay cô. Mãi mới sực hiểu, có lẽ lời xin lỗi của mình đã bị Khuynh Quyết hiểu thành câu mở màn cho ý muốn rời xa anh một lần nữa.

Động tác của Khuynh Quyết mạnh đến mức làm cho ống truyền dịch lắc qua lắc lại trong không trung. Anh mím chặt môi, lồng ngực phập phồng dưới lớp chăn, đôi mày chau lại lộ rõ vẻ tức giận. Thắm Thanh còn chưa kịp giải thích, anh lạnh lùng buông lời:

“Bất cứ khi nào em muốn đi, đều không cần phải nói với anh ba từ đó.”

Ngữ điệu lạnh lùng xa cách, thậm chí có cả sự thân nhiên, Thẩm Thanh nghe như hồi đầu hai người quen nhau.

Đúng lúc đó, bác sĩ bước vào. Hứa Man Lâm theo sau cũng thấy không khí có vẻ không ổn, tranh thủ lúc bác sĩ kiểm tra cho Khuynh Quyết, cô vỗ vai Thẩm Thanh đang ngồi thất thần, đánh mất tò ý bảo cùng ra ngoài.

Cánh cửa khép lại, hai cô gái đứng ngoài hành lang dài, Hứa Man Lâm hỏi: “Làm sao thế chị?”.

Thẩm Thanh cười khó giải thích. Đến cô cũng không ngờ rằng, chỉ vì lời nói xin lỗi cho những việc xảy ra trong quá khứ lại đưa đến sự hiểu lầm như vậy. Chỉ một năm xa cách, sự hòa hợp vốn có giữa hai người dường như chưa từng tồn tại.

“Chuyện này có nguyên nhân.” Man Lâm tựa vào tường, nghĩ ngợi rồi nói, “Sự ra đi của chị đã kích động và ảnh hưởng đến anh ấy lớn thế nào e là cả chị và em đều không tưởng tượng nổi...”.

Hứa Man Lâm còn chưa nói hết, vị bác sĩ trong phòng bệnh bỗng lộ đầu ra: “... Bệnh nhân muốn xuất viện”.

Một lần nữa, Thẩm Thanh lại được chứng kiến sự kiên định của Khuynh Quyết. Khi ba người ngồi trên xe, Thẩm Thanh thấy câu nói trước đó của Man Lâm sao mà đúng thế. Vì lúc trước, khi cô giải thích rõ cho Khuynh Quyết về sự hiểu lầm đáng tiếc ấy, chỉ thấy anh không ngừng nhướn mày kinh ngạc. Rồi trong suốt lúc r axe cùng mọi người, dù mặt mày bợt bạt, bước đi không vững nhưng anh nhất định không để cho Thẩm Thanh diu dờ mình. Hứa Khuynh Quyết buổi sáng dịu dàng vuốt ve đôi má cô, giờ thái độ lại hoàn toàn thay đổi.

Cảm giác bị xa lánh giống như một loại vi khuẩn gây bệnh dịch ấy tới khi Thẩm Thanh về đến nhà mới rũ bỏ đi. Trong đêm, nghe tiếng gió thì thảo ngoài cửa, nhớ đến Khuynh Quyết hôm nay tâm trạng thất thường, lần đầu tiên khiến cô hoài nghi về cuộc sống tương lai.

Hai ngày sau, Thẩm Thanh trả phòng đang thuê, cô chuyển đến biệt thự của Hứa Khuynh Quyết dưới sự trợ giúp của trợ lý Lâm.

Tuy việc dọn và vận chuyển đều do Hứa Khuynh Quyết sắp đặt người đến giúp, nhưng hôm ấy mãi đến tận khuya Khuynh Quyết mới xuất hiện. Khi anh mở cửa bước vào phòng, Thẩm Thanh đang ngồi trước máy tính, mơ mơ màng màng vì buồn ngủ. Nghe thấy tiếng động, con buồn ngủ tan biến hết.

“Anh về rồi à?” Thẩm Thanh vén chiếc váy ngủ lướt thướt đứng dậy hỏi.

“Ừ.” Hứa Khuynh Quyết cởi áo khoác, vắt lên ghế sofa rất chính xác, rồi đi vào phòng tắm.

Thẩm Thanh cắn môi, đắn đo không biết nên giải thích rõ ràng tất cả những chuyện xảy ra trong quá khứ như thế nào cho phải.

Khuynh Quyết rửa mặt xong rồi bước ra, tinh thần thoải mái, vàng trán còn lấm tấm những giọt nước lấp lánh dưới ánh đèn. Thẩm Thanh ngắm nhìn anh, cảm giác như quay lại một năm về trước.

“Em vẫn chưa ngủ à?” Bước qua bàn làm việc, Khuynh Quyết hỏi.

“... Sao cơ?” Thẩm Thanh định thần trở lại rồi trả lời, “À, em chưa buồn ngủ”.

“Cạch” một tiếng, Hứa Khuynh Quyết mở tủ quần áo, với lấy bộ đồ ngủ thom tho rồi quay trở lại. Lúc đóng cửa nhà tắm, anh lại nghiêng đầu nói với Thẩm Thanh: “Em nghỉ sớm đi!”

Thẩm Thanh không đáp, ánh mắt cô vẫn không rời cánh cửa tủ quần áo vừa được mở, bên trong đều là quần áo màu đen.

Bỗng chốc cô thấy mọi thứ như quay trở lại điểm xuất phát ban đầu.

Ngày hôm sau là cuối tuần.

Cả đêm Thẩm Thanh không ngon giấc, Khuynh Quyết nằm ngay bên mà như xa muôn dặm. Co mình trong lớp chăn dày nhưng cô không thấy hơi ấm nào. Sợ Khuynh Quyết thức giấc, Thẩm Thanh không dám cựa mình, mãi đến mờ sáng cô mới mơ màng thiếp đi. Lúc tỉnh dậy, chỗ nằm bên cạnh đã trống. Nghe tiếng nước róc rách trong phòng tắm, Thẩm Thanh mới dám chuyển tư thế, nghĩ tới qua cô vẫn chưa kể được câu chuyện của mình. Nếu Khuynh Quyết biết, năm ấy chính mẹ cô là người đã xen vào và phá vỡ hạnh phúc của mẹ con anh thì sau này anh và cô sẽ đối diện với nhau thế nào?

Thẩm Thanh thừa nhận bản thân không thể nắm bắt được phản ứng của Khuynh Quyết, cũng không có gan gánh chịu hậu quả có thể xảy ra. Cô sợ anh sẽ trút hận lên mình, thậm chí còn sợ anh vì oán giận kẻ thứ ba xưa kia mà căm ghét con gái của người ấy! Cũng chính vì thế, cô đã trốn tránh tại nước Anh suốt hơn một năm trời.

Đủ cho thời gian làm phai nhạt mọi chuyện, nhưng một khi chân tướng lộ ra, lòng căm hận cũng theo đó mà quay trở lại. Lúc đầu, Thẩm Thanh nghĩ như thế.

Lắc đầu xua đi những ý nghĩ ấy, Thẩm Thanh phát hiện tiếng nước đã dừng hẳn từ lúc nào. Đợi một lúc nữa, trong phòng tắm cũng không thấy bất kỳ động tĩnh nào. Cô bước xuống giường, đi đến gõ cửa phòng tắm, trong lòng dậy lên nỗi lo lắng:

“... Hứa Khuynh Quyết?”

“Ừ...” Một lúc sau, bên trong mới có tiếng đáp khẽ.

“Anh vẫn ổn chứ?”

“... Đau đầu.” Lần này, khoảng lặng kéo dài hơn.

Cửa phòng tắm không khóa, Thẩm Thanh đẩy cửa bước vào thì thấy Khuynh Quyết đang tựa vào tường, đôi mày chau lại, cổ sức chống tay lên bồn rửa mặt.

Hơi nước nóng vẫn đọng lại trên bề mặt những viên gạch men ốp trên tường như lớp sương mù dày đặc.

Thẩm Thanh vội vàng đến dìu anh, mới biết lớp khăn tắm quấn phía sau người ướt đầm, không biết anh đã đứng thế này từ bao giờ.

Nắm chặt lấy bàn tay túa mồ hôi lạnh, Thẩm Thanh thở dài. Rõ ràng vừa tắm nước ấm xong, vậy mà trên người anh không có chút hơi ấm nào.

“Để em dìu vào giường nghỉ.”

Hứa Khuynh Quyết thả lỏng cơ thể cho Thẩm Thanh dìu, nhưng đi được hai bước, như sức nhớ ra điều gì, anh bỗng đứng khựng lại.

Hứa Khuynh Quyết thả lỏng cơ thể cho Thẩm Thanh dìu, nhưng đi được hai bước, như sức nhớ ra điều gì, anh bỗng khựng lại.

Thẩm Thanh sững người : "Sao thế"

"...Anh tự đi được" Khi giọng nói trầm lắng cất lên từ bờ môi nhợt nhạt, Thẩm Thanh thấy bàn tay mình trống rỗng. Ngay sau đó, cô chỉ biết đứng nhìn bóng dáng hao gầy của anh gần rồi xa cô, chậm chạp đi về phòng ngủ.

Cánh cửa phòng ngủ đóng lại, chỉ còn một mình Thẩm Thanh trong căn phòng tắm rộng lớn vẫn còn ẩm ướt. Lần thứ hai, anh kiên quyết chối từ sự giúp đỡ của cô. Cô thấy thật sự bế tắc, nếu đã muốn xua đuổi cô như vậy, sao lúc đầu còn dùng những lời lẽ đó để giữ cô ở lại?

Cả ngày hôm ấy, Hứa Khuynh Quyết không gặp cô. Cô biết hôm nay anh không phải đến công ty vì Man Lâm đã hẹn với đám bạn đi đánh tennis vào buổi chiều .

Thẩm Thanh ở nhà một mình, rầu rĩ lo lắng vì thái độ lạnh nhạt bất thường của Khuynh Quyết , nhưng ngay khi nhớ tới mấy lần liên tiếp bị anh từ chối sự lo lắng của mình, cô bắt đầu thấy tức giận. Vì thế, biết mười mười rằng nếu gọi điện cho trợ lý Lâm thì sẽ có ngay thông tin của Khuynh Quyết, nhưng cô dứt khoát không chạm đến điện thoại. Buổi tối người giúp việc đến làm cơm, cô chỉ ăn lấy lệ, rồi mở máy tính chơi game để giết thời gian.

Hơn chín giờ mới nghe thấy tiếng mở cửa. Thẩm Thanh ngồi thu lu trong chiếc ghế xoay, lặng lẽ nhìn Khuynh Quyết lần gập đi vào.

Đang háng một tiếng, sau khi thông báo cho anh biết nơi này còn có cô tồn tại, Thẩm Thanh vừa di chuyển chuột trên màn hình vừa quan sát xung quanh .

Nghe tiếng Khuynh Quyết chỉ hơi nghiêng đầu rồi ngồi vào ghế sofa, không đáp lại. Lúc sớm, Thẩm Thanh đã tự nhắc mình, có lẽ phải học cách thích nghi kiểu giao tiếp trong cảm lạnh này . Vì thế, cô không nói thêm lời nào, chỉ tập trung vào màn hình vi tính. Đến lúc may mắn qua được một bàn của trò chơi, cô mới ngẩng đầu lên, tiện thể liếc về phía sofa một cái thì thấy hình như có gì đó bất thường.

Tắt máy tính, cô bước tới chỗ Khuynh Quyết, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời. Lúc này Khuynh Quyết bỗng dưng mờ mắt. Đôi mắt ấy dù không có thần sắc, không có điểm nhìn nhưng rất sâu, đẹp mê hồn. Thẩm Thanh dùng ánh nhìn vào hai mắt anh, mới thấy đôi mắt ấy có một lớp sương mù mỏng bao phủ, mệnh mạng hơn dưới ánh đèn .

"Em đang nhìn gì vậy?" Khuynh Quyết bất giác hỏi, giọng nói trầm lắng .

"Không có gì" Thẩm Thanh đáp

Khuynh Quyết ngập ngừng một lúc, khóe môi khẽ cong lên, nở một nụ cười rất khó nhận biết: "Anh đã nói rồi, em đừng có bắt nạt đôi mắt mù lòa của anh ".

Thẩm Thanh chau mày: " Chuyện này có liên quan gì tới nhau đâu?"

Cô nhớ lần trước anh nói một câu như vậy là lúc hai người đang đùa giỡn vui vẻ trên đường phố . Nhưng tình hình bây giờ khác trước rất nhiều, cô không còn có thể thật thà đáp lại rằng: "Mắt của anh đẹp mê hồn, đến mức em không thể dứt ánh nhìn ra được!"

Không biết nên đáp lại thế nào, Thẩm Thanh nhún vai định đi lấy quần áo tắm mới thấy Khuynh Quyết thở gấp, như thể ngực anh đang co thắt đau đớn. Sợ bệnh tim của anh tái phát, cô sợ hãi, cúi người hỏi :

"Anh đau ở đâu...?"

Nói chưa hết câu, Thẩm Thanh bỗng im bặt, vì cô thấy Khuynh Quyết nắm chặt lấy bàn tay mình đặt lên vai anh một cách rất tự nhiên. Nghĩ rằng động tác tiếp theo của anh là hất mạnh cánh tay cô đi chỗ khác, ai ngờ Khuynh Quyết lại kéo mạnh cô vào lòng

Một cánh tay khác vòng qua lưng cô khiến cô không thể chạy đi đâu được .Quá bất ngờ, khẽ nhúc nhích nhưng cánh tay anh càng siết chặt hơn .

"Anh...làm gì vậy?"

"Ôm em." Giọng nói đồng đặc

....Hơi thở gấp gáp của Khuynh Quyết bên tai Thẩm Thanh còn phảng phất hương vị của rượu.

Thẩm Thanh khựng lại, hỏi "Anh uống rượu sao?", lẽ nào đây là hành động do có hơi men .

"Ừ" Vòng tay Khuynh Quyết lại siết chặt hơn một chút....

Mất tầm một ngày, hóa ra anh đi uống rượu? Mới xuất viện, rốt cuộc anh còn muốn sống hay không? Thẩm Thanh trầm trặc. Nhưng trước hết, cô phải thoát khỏi tư thế nực cười này đã, vì nó làm cô sắp tắt thở đến nơi rồi. Hình như cảm giác người trong lòng mình đang động đậy không yên, Khuynh Quyết lại siết tay mạnh hơn chút nữa .

Thẩm Thanh lúc này chỉ biết gỡ tay Khuynh Quyết,"buông em ra, khó chịu quá!"

Khuynh Quyết sững sờ,Thẩm Thanh tưởng anh sẽ buông tay ra thì Khuynh Quyết bỗng cúi đầu xuống thấp hơn, để gương mặt áp sát vào một bên má cô,thì thầm

"Thật sao? Ở gần anh khiến em khó chịu đến thế sao?"

Hơi thở nóng ấm của anh phả vào gương mặt cô, mang theo sự dịu dàng quen thuộc, làm trí não cô như tê liệt. Không nghe thấy tiếng trả lời, Khuynh Quyết tiếp tục hỏi .

"...Em không muốn anh chạm vào em sao?"Ngữ khí mang theo sự buồn chán.

Thẩm Thanh dở khóc dở cười trước những câu hỏi của Khuynh Quyết. Một người trước giờ chưa từng uống rượu như anh, không ngờ khi có hơi men lại giống như một đứa trẻ. Có thể anh đã quên, chính anh mới là người ko muốn động chạm vào cô .

Thẩm Thanh lắc đầu, cười:"Lúc sáng anh hảy tay em ra còn gì".

Lời nói vừa buông, Khuynh Quyết thần thờ, từ từ buông lỏng cánh tay khỏi người Thẩm Thanh. Thẩm Thanh ko hiểu anh đang nghĩ gì? Khuynh Quyết khi ngủ say còn khó hiểu hơn nhiều so với lúc tỉnh táo. Còn đang ngáy người ra thì bàn tay lạnh lẽo của Khuynh Quyết chạm vào má, lần tìm bờ môi cô.

Thẩm Thanh nhìn gương mặt tuấn tú của Khuynh Quyết cúi xuống, chưa có bất kỳ sự chuẩn bị gì, thậm chí cũng không kịp phản ứng, đôi môi cô bất ngờ bị khóa lại .

Hai bờ môi quấn vào nhau, hơi thở đặc trưng của anh hòa với chút hương nồng của rượu phả vào miệng, khiến cô gần như nín thở. Cánh tay ôm chặt gáy và lưng, cảm giác thật đau đớn, cô giữ chặt vai anh như muốn tìm lại chút khoảng không để hít thở, nhưng vô ích.Trong khoảnh khắc , hình như cô nếm được mùi vị của máu, không biết của cô hay của anh .

Hứa Khuynh Quyết chưa bao giờ hôn cô "tàn bạo " như vậy.Thẩm Thanh nghĩ đến từ ấy trong lúc hoàn toàn tỉnh táo.Nụ hôn lần này hoàn toàn khác so với những nụ hôn trước đó, không dịu dàng, không chứa đựng tình yêu, dường như chỉ là sự giải tỏa, hoặcgiống như để xác nhận sự tồn tại của một thứ gì đó, xác nhận thứ ấy đã trở về sau những ngày lưu lạc.

Khi Thẩm Thanh nghĩ rằng mình sắp tắt thở, Khuynh Quyết bỗng dựng buông tay ra. Hơi thở nặng nề, khóe mắt ươn ướt, cô mông lung nhìn về mặt có biểu cảm phức tạp của anh qua hàng lệ.

Ánh nhìn vô định trong đôi mắt đen thẳm, phảng phất cả nỗi đau thương, lúng túng mà trước đây cô chưa từng thấy .

"...Làm sao anh dám nắm tay em thêm nữa? Nếu có một ngày em lại biến mất, anh phải làm thế nào? "

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Một Hứa Khuynh Quyết lạnh lùng bảo thủ, một Hứa Khuynh Quyết ít khi biểu lộ tình cảm, lần này lại thể hiện sự yếu đuối, tuyệt vọng và thẳng thắn đến vậy. Thẩm Thanh hoàn toàn bất ngờ, sau cơn chấn động, cô hoang mang đưa tay gạt đi những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi. Hóa ra đây chính là đau thương mà cô mang đến cho anh.

Cô ra đi không nói lời từ biệt, khiến anh không thể đặt niềm tin nơi cô được nữa. Những lời Man Lâm nói trong bệnh viện là sự thật .

Thẩm Thanh cắn chặt môi, vết thương nhỏ mà Khuynh Quyết gây ra ban nãy rom róm máu, vị tanh chạm vào đầu lưỡi, động lại nỗi xót xa không thể xua tan được. Quỳ gục xuống nền nhà, rõ ràng gần anh như thế, nhưng vì đôi mắt nhòa lệ mà cô không sao nhìn rõ gương mặt anh tuần ấy.

Những phút giây im lặng kéo dài, dài đến nỗi tất cả xúc động và hoang mang đều lắng lại. Thẩm Thanh nhìn Khuynh Quyết khép chặt đôi mi, với lấy điện thoại. Cô nghe anh gọi trợ lý Lâm đến, giọng nói lạnh nhạt thờ ơ, như thể khoảnh khắc yếu đuối ban nãy của anh chỉ là ảo giác của riêng cô.

"Anh đặt vé máy bay về nước tối nay, lát nữa sẽ khởi hành."

"Nhưng..." Thẩm Thanh há miệng, giọng nói lạc hẳn .

Nhưng... cô còn biết bao điều muốn nói với anh, chỉ ít phải cho anh biết rằng từ giờ cô sẽ không đột nhiên biến mất như vậy nữa. Đó là sự thật....

Hứa Khuynh Quyết im lặng trong giây lát nói : "Một tuần sau anh sẽ quay lại".

"Vâng" cô gật đầu, "Em đợi anh ".

Hứa Khuynh Quyết đi rồi, Thẩm Thanh vẫn đứng bên cửa sổ theo dõi ánh đèn sau đuôi xe dần dần mất hút trong bóng đêm. Cho đến khi cơn gió lạnh lùa qua cô áo, cô khẽ rung mình, rồi mới chậm rãi quay trở lại phòng.

Lúc tắt đèn lớn trong phòng khách, Thẩm Thanh bỗng dừng lại. Cô đứng yên một lúc, kéo nổi cánh cửa sổ khiến cả căn phòng chìm vào bóng đêm tĩnh mịch. Cô đứng bên tường, lờ mờ mất ánh sáng cuối cùng cũng theo đó mà biến mất. Thẩm Thanh đưa tay về phía trước lần sờ, chân bước từng bước một trên nền đá hoa cương, dò dẫm chậm chạp tiến về phía trước.

Bên trái là bộ ghế sofa, bên phải là bàn ăn, phía trước sáu bảy mét là cột lớn có chạm khắc hoa văn, bên cạnh cột là cầu thang lên lầu hai... Thẩm Thanh hồi tưởng. Tất cả những thứ trong căn phòng này, cô đều thuộc như lòng bàn tay. Nhưng, dù trong trí nhớ rõ ràng đến thế, bước chân của cô không thể dễ dàng di chuyển về phía trước được. Thậm chí, lúc này có đi đúng hướng hay không, cô cũng không biết. Tất cả đều trở nên mơ hồ .

Nền nhà bằng phẳng, nhưng dường như mỗi bước chân vừa nhắc lên, đều thấy như trước mắt là vực sâu thẳm. Giữa màn đêm u tối, những áp lực vô hình bủa vây từ bốn phía, nuốt gọn cả quyết tâm, ý chí của Thẩm Thanh trong nỗ lực tiến về phía trước.

.... Cuối cùng, cô dừng lại ở giữa phòng khách không bước tiếp, không mò mẫm, chỉ thẫn thờ đứng đó. Cơn gió đêm lùa vào phòng, lay động tấm rèm cửa, ánh trăng bàng bạc in trên vách tường. Đêm tháng sáu thật tĩnh mịch.

Thẩm Thanh ngồi phịch xuống, ôm lấy đầu gối khóc thất thanh. Sống trong thế giới này, nếu không có nơi nương tựa, không tìm được phương hướng thì đừng khi lớn tới mức nào.?

....

Từ khi Khuynh Quyết về nước, không hề có cuộc điện thoại nào. Trong gian phòng lớn, dù có Man Lâm bầu bạn, nhưng Thẩm Thanh vẫn thấy trống rỗng vô cùng. Một hôm trên đường đi làm, Thẩm Thanh bấm máy gọi về nước cho Khuynh Quyết, chỉ thấy giọng người trực tổng đài trả lời máy móc, báo rằng số máy vừa gọi đã tắt .

Dòng người đang hối hả đi bên, phần nhiều là trên đường đến công sở. Lúc này, Thẩm Thanh mới sực nhớ cô đã quên mất vấn đề chênh lệch thời gian giữa hai nước. Giờ này ở Trung Quốc đang là thời gian nghỉ trưa. Bỗng cảm thấy may mắn vì nếu không rất có thể cô đã làm lỡ giấc ngủ trưa của Khuynh Quyết. Nhưng vừa bước được vài bước, cô lại nghĩ: Khuynh Quyết đã thay số điện thoại, nếu không thân quen với Man Lâm thì khó có thể biết được anh đang ở đâu.

Chỉ còn hơn bốn trăm ngày mà dường như thay đổi tất cả.

Từ ngọt ngào thành cay đắng

Từ ấm áp trở nên lạnh lùng

Từ gần gũi như không còn khoảng cách trở thành xa xôi nghìn trùng dù đang ở ngay trước mặt.

....

Thẩm Thanh dường như không thể chắc chắn được rằng, có thể gặp lại Hứa Khuynh Quyết - người đã đem trái tim, cảm xúc của cô ra tung hứng - nữa hay không. Những u uẩn tích tụ lâu nay ngày đã bộc phát mà không thể cứu vãn .

Khi quyết định rời xa Khuynh quyết, cô phải từ bỏ công việc trong nước để trở thành một giáo viên dạy Mỹ thuật cho một trường tư thục nhờ vào quan hệ thân thuộc của di Ninh.

Đám học trò chỉ mới mười tuổi, hiếu động, ương ngạnh, thường làm vương vãi mực màu lên khắp người. Nhìn lũ trẻ, Thẩm Thanh chỉ cảm thấy vui vẻ, thành thoi như trở lại thời thơ ấu của mình, kiên nhẫn tiếp tục công việc.

Giờ tan học buổi trưa, Thẩm Thanh nhận được tin nhắn của Man Lâm, tối nay cô ấy phải đi dự sinh nhật bạn trai mới, không thể về nhà, tránh bị những người không liên quan quấy rầy nên cô tắt cả điện thoại. Thẩm Thanh cười thầm, ko biết một cô gái lãng mạn, sống hết mình như Man Lâm tối nay sẽ nghĩ ra những trò gì?

Không có Man Lâm bầu bạn, căn biệt thự hào nhoáng trở nên quạnh quẽ đến đáng sợ. Buổi chiều trống vắng, Thẩm Thanh không muốn về nhà quá sớm, cô bước lang thang trên đường. Lúc ngang qua một cửa hàng đông hồ, cô sực nhớ còn năm ngày nữa Khuynh Quyết mới trở lại.

Năm ngày...sao mà dài thế.

Cuối cùng cô vào một quán kem. Bên trong được trang trí rất bắt mắt, đồ đựng bằng thủy tinh trong suốt, giá tiền in trên thực đơn cũng khiến người ta phải chặc lưỡi. Thẩm Thanh điềm nhiên chọn hai ly kem lạnh đắt nhất trong quán rồi ăn nghiền ngẫm. Cô định dùng cái lạnh buốt của kem để giải tỏa tâm trạng chán nản, u ám khi này.

Lúc thanh toán, cảm hóa đơn mà các đầu ngón tay của Thẩm Thanh đều lạnh buốt.

Nhưng về đến nhà rồi, cô bắt đầu hối hận. Mấy ngày qua, tâm trạng rối bời làm cô không để tâm đến ngày đặc biệt hàng tháng của phụ nữ, cứ mặc sức ăn uống cả buổi chiều, để rồi cả buổi tối nằm co quắp trên giường vì những cơn đau bụng dữ dội. Điện thoại bàn đặt bên cạnh giường bỗng nổ chuông. Thẩm Thanh không nhắc nổi máy, chỉ sợ khi tay lơ lửng, cơn đau lại ập đến dữ dội hơn. Sau bảy, tám chuông thì im bặt. Tiếp đó, chiếc di động đang nằm trong túi xách cũng rung lên theo điệu nhạc. Thẩm Thanh mím môi, mồ hôi túa đầm đìa, nhìn chiếc túi xách nằm trên ghế sofa.

Đợi cho giai điệu cuối cùng của bài hát kết thúc, Thẩm Thanh khẽ nói lòng bàn tay đang ấn chặt vùng bụng, cuối cùng cơn đau cũng giảm, cô có thể cử động nhẹ nhàng. Sau đó, chiếc điện thoại bàn lại đổ chuông lần nữa.

Thẩm Thanh giữ đều nhịp thở, vội lấy ống nghe khế lên tiếng, đầu dây bên kia vẫn im lặng. Một lúc sau cô mới nghe thấy một giọng nói sắc lạnh: "Em gọi cho anh?"

Thẩm Thanh sững sờ, rồi nhớ ra điện thoại của Khuynh Quyết có tính năng nhắc nhở, có thể ghi lại tất cả những cuộc gọi bị lỡ.

"...Gọi anh có việc gì ko?"

"Không...có gì.Không có gì quan trọng" Thẩm Thanh cắn chặt môi rồi mấp máy mấy tiếng.

Đầu dây bên kia lại im lặng.

Lòng bàn tay Thẩm Thanh đầm mồ hôi làm ống nghe điện thoại cũng nhớp ướt. Cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

May mà Hứa Khuynh Quyết mở lời trước: "Anh đang có chút việc cần bàn bạc, có gì tôi nói chuyện sau"

"...Vâng"

Chợt thấy sống mũi cay cay, Thẩm Thanh liền nói: "Thế nhé!"

Không để cho Khuynh Quyết kịp đáp lại, cô vội dập máy, kéo chăn trùm kín mặt, âm thầm khóc. Bụng vẫn kêu thán, nhưng trái tim cô còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần. Nghe giọng nói lạnh lùng của Khuynh Quyết vào lúc cô yếu đuối nhất, cô cảm giác nó còn sắc lạnh hơn bất kỳ một vật kim loại nhọn nào.

Nhưng anh không biết cô đang đau, làm sao có thể trách anh được?

Lúc nói chuyện cô cố gắng kìm nén để anh không nhận ra. Vì cô không biết đến hôm nay, mình có còn cái quyền được than thở giải bày cùng anh không....

Cùng lúc đó, Khuynh Quyết vẫn nắm chặt điện thoại, đứng im lặng hồi lâu bên cửa sổ. Anh cảm giác hình như giọng nói của Thẩm Thanh có chút bất thường.

Ngay lúc đó, một giọng nói trầm trầm vang đến sau lưng anh:

"Đó chính là người phụ nữ làm kế hoạch của anh bị trì hoãn một năm sao?"

Hứa Khuynh Quyết quay người lại, nét mặt bình thản, thờ ơ nói:

"Điều cô Lâm đây quan tâm chắc chỉ có công việc thiết kế."

Cô gái có vẻ mặt tinh khiết như một nữ sinh tiếp tục cười nói.

"Tại sao không đưa phu nhân của anh đến, có chị ấy cùng tham gia sẽ tuyệt vời hơn nhiều."

Đôi mắt sau tròng kính đen của Khuynh Quyết khẽ sụp xuống."Cô ấy còn chưa biết chuyện này"

"Chuyển lời ko bằng gặp mặt .Anh cũng là con người chu đáo, lãng mạn cơ đấy!" Lần này ,cô gái càng cười lớn.

Hứa khuynh quyết ngồi xuống ghế, sắc mặt dừng dừng, các ngón tay gõ nhịp xuống bàn, nói như vô tình:

"Ông Phung ở tận Macao ấy, nghe nói cũng rất chu đáo, đúng ko?"

Giương mặt cô gái bỗng nhiên biến sắc, hàm răng trắng muốt, đều đặn, môi mím chặt, giọng nói run run : " Anh biết ông ta?"

"Vậy lúc đầu cô nghĩ ai là người tiến cử cô?"

Ánh sáng ấm áp của ngọn đèn chùm lan tỏa khắp căn phòng, soi sáng con người mặt toàn đồ đen đang ngồi cạnh cửa sổ. Đôi mày hơi nhướn lên làm gương mặt tuấn tú, lạnh lùng của anh thêm phần sống động.

Đôi mi dài và rậm của Lâm Thanh Trường sụp xuống, tâm trạng ngổn ngang.Hóa ra, cô đã vô tình chịu ơn người ấy .

Hứa Khuynh Quyết hắng giọng, làm cô gái định thần trở lại.

"Cô Lâm, cô có thể nói rõ ý tưởng của mình không?"

Lật gờ quyển thiết kế, Lâm Thanh Trường gác lại những suy tư, đi vào chủ đề chính."Toàn bộ ko gian sẽ lấy đi màu xanh lam làm chủ đạo...."

Nửa tiếng sau, Lâm Thanh Trường hoàn thành việc giới thiệu bước đầu công việc liền đứng dậy ra về.

Lúc bước đến cửa, cô dừng lại nói:

"Xanh lam, có phải màu mà Hứa phu nhân thích nhất ko? Anh Hứa, có người đã nói khi anh nói chuyện với cô ấy, anh vô cùng dịu dàng?"

Lời nói vừa dứt, gương mặt lạnh như băng của Khuynh Quyết hơi biến đổi, biểu lộ sự bối rối khó hiểu. Lúc này Lâm Thanh Trường nói đặc ý bước đi.

Trong giờ nghỉ phải nói chuyện công việc, thế mà bị anh ta cố tình chạm vào vết thương lòng, vậy nên cô cũng phải "ăn miếng trả miếng" cho bõ tức!

...

Khó khăn lắm mới chợp mắt được, chẳng biết bao lâu sau, Thẩm Thanh lại bị cơn đau bụng dày vò làm cho thức giấc.

Theo kinh nghiệm, mỗi lần đau bụng thế này sẽ kéo dài tầm ba, bốn tiếng. Nhưng hôm nay, vì ăn nhiều đồ lạnh nên cơn đau lại kéo dài hơn. Chạm vào khoeo mắt, vẫn còn ngán lẹ, lạnh giá...

Không biết trong nhà có túi chườm nóng hay không, cơ thể rã rời, Thẩm Thanh chỉ còn biết nằm lặng trên giường.

Điện thoại lại đổ chuông, nhắc máy mới biết vẫn là Khuynh Quyết. Mở mắt nhìn đồng hồ, chỉ có ba tiếng kể từ cuộc gọi trước đó.

"Em đang làm gì vậy?" lần này, Khuynh Quyết mở lời ngay.

Thẩm Thanh thấy hơi lạ, nghĩ một lát rồi nói:

"Em sắp ngủ rồi."

"Mới sáu giờ đã ngủ?"

Thẩm Thanh áp tay lên trán, mơ mơ màng màng, uể oải nói "Vâng".

Bên kia im lặng hồi lâu, rồi khẽ lên tiếng:

"...Em ốm phải không?"

"...Không." Cô co người lại, mím chặt môi, nhưng hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc bỗng trầm xuống, mang theo sự tức giận lẫn nỗi lo lắng: "Không được nói dối!".

"Thật sự là không..."Cô không chịu thừa nhận, nhưng hơi thở càng dồn nén.

Nghe rõ hơi thở khó nhọc của Thẩm Thanh, Hứa Khuynh Quyết lo lắng, vội hỏi:

“Man Lâm không ở nhà sao?”

“...Đi rồi.” Từ lúc nào mà nói thôi cô cũng thấy khó khăn thế này.

“Em đợi đó!”

“...Sao?”

Thẩm Thanh còn chưa kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã cúp máy đánh “cạch” một tiếng.

Anh bảo cô đợi?

...Đợi điều gì? Thẩm Thanh chẳng rõ, chỉ biết bây giờ cô chẳng phải kiểm chế hơi thở của mình nữa.

Nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên.

Thẩm Thanh giật mình, điều đầu tiên hiện lên trong suy nghĩ là gương mặt lạnh lùng của Khuynh Quyết. Nhưng rồi cô lại tự cười sự ngốc nghếch của mình. Dù cho anh có bay đến chẳng nữa, cũng không thể nào nhanh như vậy được! Thật là hồ đồ.

Tiếng nhấn chuông mỗi lúc một gấp gáp. Thẩm Thanh đánh ôm bụng, lê từng bước ra mở cửa. Lần đầu tiên cô thấy hện Khuynh Quyết tại sao lại ở căn nhà quá rộng như thế này?

Nhìn màn hình quan sát, Thẩm Thanh sững sờ. Hai người-một nam, một nữ-đang đứng trước cửa, cô đều không quen biết.

“Chúng tôi là trợ lý và thư kí của chủ tịch. Xin hỏi Hứa phu nhân đau thế nào? Có cần đi bệnh viện ngay không?”

Thẩm Thanh lần theo vách tường tiến ra mở cửa. Cô đau đến nỗi không thể đứng thẳng người dậy, nhìn hai người lạ mặt đang bối rối, chẳng hề thân quen, lắc lắc đầu.

Cô thư kí quan sát Thẩm Thanh, rồi quay sang thì thầm với người trợ lý, sau đó cả ba đóng cửa bước vào nhà.

Đi Thẩm Thanh ngồi xuống ghế, cô thư kí lễ phép hỏi: “Cô đau chỗ nào?”.

Nghe Thẩm Thanh nói rõ đầu đuôi, cô thư kí vừa gọi điện thoại vừa xuống bếp lấy một ly nước ấm đem lên.

“Tôi đã gọi người đem đồ đến, cô cố chịu đựng thêm chút nữa.”

Thẩm Thanh vừa nói lời cảm ơn vừa thấy xấu hổ. Chuyện cá nhân của cô, đâu cần phải phiền đến nhiều người như vậy. Hứa Khuynh Quyết làm thế có khác nào lấy việc công lo việc tư?

Ngay sau đó, thuốc giảm đau, túi chườm nóng đều được mang đến. Thẩm Thanh uống thuốc, lên giường nằm dưới sự chứng kiến của cô thư kí, cô nói nhiều lần đảm bảo mình đã đỡ hẳn thì họ mới chịu đi.

Ôm túi chườm nóng, Thẩm Thanh nằm cuộn tròn trong chăn. Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô còn nhớ đến giọng điệu lo lắng của Khuynh Quyết khi nói chuyện điện thoại.

Hóa ra, xa cách đêm ngày, anh vẫn quan tâm đến cô như vậy!

Cách nửa vòng trái đất, anh vẫn đem lại cho cô hơi ấm!

Cuối cùng Thẩm Thanh có thể bình yên chìm vào giấc ngủ. Khi thức dậy, trời đã sáng rõ.

Thẩm Thanh cựa mình, cơn đau biến mất, túi chườm cũng bị đẩy ra khỏi chân lúc nào không hay.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì thấy ông nghe vẫn đặt bên cạnh gối suốt đêm qua. Thẩm Thanh nhớ lại, có thể do tối qua Khuynh Quyết đập máy quá nhanh, có thể cô cứ thế ôm ông nghe và suy nghĩ về câu nói khó hiểu của anh, sau đó vật vã với cơn đau, rồi quên mất việc phải cúp máy.

Đặt điện thoại trở lại vị trí, Thẩm Thanh nằm thêm một lúc rồi mới dậy đi tắm.

Đang rửa mặt, chuông điện thoại lại vang lên.

Vội chạy đến nhấc máy, cô chưa kịp lên tiếng thì nộ khí từ bên kia đã ập đến.

“Rốt cuộc em đang làm gì?”

Thẩm Thanh ngây người, là giọng nói của Khuynh Quyết.

Nhưng cũng có vẻ không giống lắm.

Chưa bao giờ thấy anh nói chuyện với ngữ khí như vậy, có lẽ anh đang rất giận cô.

“Em...đang rửa mặt.” Cô nhỏ nhẹ đáp.

Một lúc sau mới nghe tiếng đầu dây bên kia thở phào.

Anh hỏi tiếp: “Sao máy bạn cả đêm vậy?”.

“Em quên cúp điện thoại.”

Hóa ra là như vậy.

Chỉ là quên cúp máy.

Hứa Khuynh Quyết ngồi trên ghế, tay trái day day giữa đôi mày, trạng thái căng thẳng được giải tỏa bớt. Tuy trước đó đã được thư kí gọi điện đến báo lại sự việc, nói rõ rằng Thẩm Thanh chỉ đau bụng sinh lý phụ nữ, uống thuốc xong và đã nghỉ ngơi rồi. Nhưng cả đêm gọi điện máy đều bận, anh lại tưởng tượng ra nhiều tình huống xấu...

Cứ nghĩ đến cô đã quay về bên anh, tất cả đều trong tầm kiểm soát...Nhưng lại một lần nữa, chỉ vì khoảng cách địa lý, chỉ vì những chuyện bất ngờ xảy ra đến mà anh cảm thấy lo lắng không yên.

Anh không ở bên cô, không có cách nào để biết được cô đang buồn hay vui, càng không thể làm cho cô bất cứ điều gì.

Suốt đêm nghe tiếng chuông điện thoại bận liên hồi, anh cảm giác như trở về những ngày đằng đẵng đau khổ khi mất cô.

Một lúc sau, Thẩm Thanh mới nghe giọng anh trầm xuống, “Không sao thì tốt rồi”.

“Vâng, đã ổn rồi, giờ em chuẩn bị đi làm”

“Ừm”

“...Chào anh.”

Khj sắp xếp túi xách, Thẩm Thanh mới biết di động đã tự động tắt máy vì hết pin. Kéo ngăn kéo đầu giường tìm sạc, cô vô tình phát hiện một máy ghi âm nhỏ, là loại ghi âm cuộc gọi cho điện thoại.

Kỳ thực trước đó cô cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng trong nhà có máy ghi âm, nhưng luôn đặt ở phòng ngủ, không hề dùng đến. Nhớ lại con giận ban nãy của Khuynh Quyết, bản thân cô cả ngày vắng nhà, Thẩm Thanh chắc mẩm nếu lắp đặt máy ghi âm sẽ tiện lợi hơn chút, bèn loli máy ghi âm ra và cắm nguồn điện cho máy hoạt động.

Chiếc máy nhỏ chạy phát ra những âm thanh “ro ro”, màn hình lập tức hiện lên những dòng chữ nhắc nhở có muốn lưu những hội thoại đã có.

Thẩm Thanh nhấn nút xem lại để biết nội dung trong đó có quan trọng hay không.

Đoạn hội thoại đầu tiên.

Rõ ràng đã nhấn nút mở, nhưng rất lâu sau vẫn không thấy âm thanh nào phát ra, lâu đến nỗi cô còn tưởng rằng đây là một băng trắng.

Trong lúc Thẩm Thanh đang còn ngờ vực thì bên trong phát ra những âm thanh rất nhỏ, rồi một giọng nữ run run:

...Xin lỗi, Hứa Khuynh Quyết, em xin lỗi...

Tim cô giật thót.

Chính là giọng nói của cô!

Các ngón tay cô bắt giắc đan vào nhau run rẩy. Âm thanh tiếp tục cất lên:

...Em nghĩ, em không thể trở về được nữa...Thật đấy...Xin đừng đến tìm em. Em muốn ở lại đây một mình... Em muốn ở lại nước Anh...Em không thể trở về được...Có những chuyện em phải suy nghĩ thấu đáo...thật lòng xin lỗi anh...

Lời thoại tắt hẳn.

Thẩm Thanh ngồi bên mép giường, gương mặt tái nhợt.

Là những lời đã cố tỏ ra trấn tĩnh, những lời không đầu vào đầu ấy, đích thực là lời chính cô nói từ một năm về trước.

Nếu không được nghe lại, có lẽ cô cũng quên mất ngày ấy mình đã nói những lời như vậy.

Cô chỉ nhớ đã nói vô vàn lời xin lỗi, vì thực lòng cô thấy vô cùng có lỗi với anh.

Nhớ lại, khi nói xong những lời ấy, cô lập tức gác máy, không để mình có thêm bất kỳ cơ hội nào, lạnh lùng cắt đứt mọi quan hệ.

Vì thế, câu nói “xin lỗi” cuối cùng vẫn còn chưa hoàn thiện, điện thoại đã ngắt.

Thắm Thanh thần người ra đó, hoàn toàn không thể ngờ rằng có ngày cô được nghe lại những lời này. Cô khẽ rung mình, toan đứng dậy tắt máy, nhưng khi các ngón tay chuẩn bị nhấn nút thì khựng lại.

Vì đằng sau vẫn còn nội dung của một giọng nói rất đỗi quen thuộc.

Giọng nói sắc lạnh, mãi mãi khắc sâu trong tim cô...

Thắm Thanh, buổi chiều công ty có việc, có thể anh về trễ. Nếu em về nhà trước, có thể đến công ty tìm anh, hàng ăn anh đã đặt sẵn rồi. Còn nữa... anh đã chuẩn bị một món quà tặng em, chắc chắn em sẽ rất thích. Và còn...

Im lặng một hồi lâu.

...Thắm Thanh, anh yêu em!

Lời nhắn kết thúc.

Thời gian ghi lại, lời nhắn này chỉ cách đoạn thoại trước không đến ba mươi phút.

Tất cả đều diễn ra vào ngày cô dự tính về nước.

Thắm Thanh ngồi ngây ra đó.

Ba chữ sắc lạnh mà chan chứa ân tình ấy cứ văng vẳng bên tay cô.

Cuối cùng, cô thần thờ nhấn nút tua lại.

...Có thể anh về trễ.

... Anh đã chuẩn bị một món quà tặng em, chắc chắn em sẽ rất thích.

Thắm Thanh, anh yêu em!

...

Hết lần này đến lần khác, lời nhắn dài không đầy một phút được bật đi bật lại, ngân vang trong căn phòng rộng rãi, ngăn nắp.

Không biết bao lâu sau, một giọt nước mắt trong như pha lê rớt trên màn hình màu xanh thẫm.

Hai tiếng sau, đại sảnh của sân bay London Heathrow tấp nập người qua lại, Thắm Thanh tay cầm điện thoại, mắt rung lệ.

“Khuyên Quyết, anh đợi em...” Mặc kệ đầu dây bên kia thắc mắc, Thắm Thanh vẫn nói kiên định trong tiếng nghẹn ngào.

“...Lần này, anh nhất định phải đợi em.”

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Chương 22

Thật khác so với thời tiết ẩm ướt ở London, Thắm Thanh vừa ra khỏi sân bay đã được những tia nắng chói lóa chào đón.

Vẫn là đường phố và khung cảnh quen thuộc. Tòa chung cư màu xanh xám vẫn hiên ngang đứng đó. Cây cối, cỏ hoa, những người đang rảo bộ trên đường... tất cả đều giống như những gì ngày xưa cô thấy mỗi khi tan ca trở về.

Thắm Thanh lên tầng thứ mười chín, mở cửa phòng. Chiếc chìa khóa nhỏ xinh màu bạc cô luôn giữ bên người trong những ngày tháng ở Anh.

Khẽ đẩy cửa, Thắm Thanh đứng sững bên người, thu hết khung cảnh vào tầm mắt.

Căn phòng vẫn sạch sẽ gọn gàng, đồ đạc đơn giản tinh tế vẫn nằm nguyên chỗ cũ. Chiếc rèm cửa màu xanh đậm khẽ lay động trong gió. Tất cả đều không thay đổi, vẫn nguyên xi như cái ngày cô bay sang Anh. Thắm Thanh cúi đầu nhìn giá để giày dép, đôi tong trong nhà của cô vẫn nằm đó, bỗng cảm giác những ngày qua, cô như chưa hề rời khỏi nơi đây.

Xung quanh yên tĩnh đến kỳ lạ, cửa phòng ngủ khép hờ. Thắm Thanh lưỡng lự xách qua một bên, từ từ bước tới. Sau cuộc điện thoại ở sân bay, cô chưa liên lạc với Khuynh Quyết. Thậm chí, khi máy bay hạ cánh, cô cũng không báo cho anh biết. Không biết giờ này, anh có nhà không?

Phòng ngủ sáng sủa, rộng rãi, rèm cửa được kéo lên, cửa kính được kéo lên, cửa kính nối liền với ban công mở toang. Gần cửa sổ có chiếc ghế nằm màu trắng sữa, ly thủy tinh còn chút nước lọc đặt trên chiếc bàn tròn bên cạnh. Người mà Thắm Thanh đã thầm gọi tên không biết bao lần trên suốt hành trình về đến đây, đang nằm bình yên trên chiếc ghế dài, đôi mắt khép lại.

Khuynh Quyết mặc chiếc áo dệt màu đen dài cổ chữ V, quần cotton đồng màu, nằm trên chiếc ghế rộng, có thể nhìn rõ thân hình cao gầy của anh.

Thắm Thanh đứng ngoài cửa một lúc lâu mới cất bước tiến lại gần. Thảm trải sàn mềm mại đến nỗi không gây ra bất kỳ tiếng động nhỏ nào, nhưng cô cố gắng để hơi thở đừng quá mạnh, vì sợ làm anh thức giấc. Khuynh Quyết đang nhắm mắt ngủ, vẻ mặt lạnh lùng xa cách đã giảm đi đôi chút, cánh tay gác lên tay vịn ghế một cách thoải mái. Ánh mặt trời ngoài ô cửa sổ chiếu lên cả thân hình anh, đến cả các kẽ tay cũng phủ một màu vàng nhạt.

Thắm Thanh nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh, đôi mắt mờ màng ngắm nhìn Khuynh Quyết, gương mặt anh tú, thân hình hơi gầy, ngón tay thon dài, bàn tay với đường vân rất đẹp...

Đã rất lâu rồi cô và anh không ngồi bên nhau bình yên thế này, những ngày tháng êm đềm trong quá khứ hiện về khiến người ta nhớ thương day dứt...

Cô không kiềm chế nổi mình, nhẹ nhàng ôm Khuynh Quyết, để gương mặt mình áp sát vào lồng ngực ấm áp của anh.

Khuynh Quyết giật mình, hai mắt mở to lộ rõ đôi đồng tử cô quạnh như nước hồ sâu, từ từ đưa tay nắm chặt bàn tay đặt lên bụng anh, giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Em về rồi?”

Đôi mắt rung rung lệ, Thắm Thanh vẫn vùi vào ngực anh, khẽ gật đầu.

Em về rồi...

Câu nói ấy, Khuynh Quyết đã đợi từ rất lâu rồi...

Hai người cùng yên lặng. Mãi sau, Khuynh Quyết mới sừng sờ, hỏi:

“Em khóc sao?”

Các ngón tay của Thắm Thanh khẽ động đậy, cô ngẩng đầu lên, chỉ biết khóc trong im lặng. Ánh dương ngoài cửa sổ vẫn rực rỡ huy hoàng, trong ánh nắng, bờ môi anh vẫn nhạt như thiếu máu. Thắm Thanh không nói nên lời, chỉ im lặng nhìn Khuynh Quyết, rồi từ từ cúi mặt đặt lên môi anh một nụ hôn...

Chỉ là nụ hôn ngọt ngào trong yên lặng, vậy mà anh và cô phải đợi lâu đến vậy.

Anh đưa tay vuốt nhẹ những lọn tóc của Thắm Thanh, cử chỉ và cả cảm giác quen thuộc ngày nào lại tái hiện.

Rất lâu sau, Khuynh Quyết mới khẽ nói: “Sao em lại vội vã trở về đây như thế?”

Vì nhiều, rất nhiều điều... Thắm Thanh thầm nhủ.

Vì cô còn nợ lời giải thích, thiếu anh một câu xin lỗi và vì câu “Em yêu anh” bị đánh mất.

“Anh... bây giờ muốn nghe em giải thích không?” Cô ngồi thẳng dậy, những giọt nước mắt vẫn còn vương trên gò má, “Nghe em nói lý do ngày đó rời xa anh”.

Vẫn nắm chặt bàn tay lạnh lạnh của cô, anh gật đầu.

Cuối cùng, Thắm Thanh cũng muốn nói ra, anh có lý do gì để không nghe chứ?

“Ba mẹ ly hôn từ khi em còn rất nhỏ. Quan hệ của hai người không tốt, rất hay xích mích. Khi đó em mới ba, bốn tuổi, nên ba mẹ luôn nghĩ em còn quá nhỏ, không hiểu và cũng không thể nhớ chuyện gì. Thực ra cho đến khi lớn lên, em vẫn chưa từng nói với ba, lần cuối cùng hai người cãi nhau gay gắt nhất ấy, em đã đứng sau nghe lén từ đầu đến cuối...”

... Buổi tối hôm ấy, ba mẹ cô vốn ít nói chuyện với nhau, lại cãi vã khủng khiếp trong phòng ngủ. Ấm chén, đồ đạc đều bị ném vỡ khắp sàn nhà. Thắm Thanh ngủ trong phòng nhỏ gần đó, bị tiếng ồn đánh thức nên đã đi tìm ba mẹ. Qua khe cửa, cô thấy ba đang hầm hầm tức giận, còn mẹ rất mệt mỏi. Quá sợ hãi, Thắm Thanh không còn dám bước ra, chỉ lén đứng nhìn sau cánh cửa.

“Lúc đó ba em hỏi, có phải em không muốn gia đình này nữa? Mẹ em vừa khóc vừa gật đầu. Ba lại hỏi còn Thắm Nhi? Em cũng để mặc con bé sao?...Em nhìn mẹ qua khe cửa, dù chưa hiểu rõ mọi chuyện nhưng cũng bắt đầu lo sợ. Phải rất lâu sau mẹ mới gật đầu! Mẹ chỉ nói, em không thể mang Thanh Nhi theo được....Mẹ cứ lặp đi lặp lại, em cũng dần hiểu ra, mẹ muốn rời bỏ em và ba không bao giờ trở lại nữa. Sau hôm ấy, mọi thứ bình yên trở lại. Nhưng ngày hôm say, mẹ đưa em đến nhà trẻ, hôn em rất lâu, mẹ nói Thanh Nhi phải ngoan, nghe lời ba, mẹ không thể ở bên Thanh Nhi được nữa, nhưng nhất định sẽ thường xuyên đến thăm con, Thanh Nhi đừng bao giờ quên mẹ nhé!...Em không biết đó chính là ly biệt, cứ ngốc nghếch gật đầu rồi theo cô giáo vào lớp học, cũng không vẫy tay tiễn biệt. Sau này lớn lên, em mới biết bà mẹ làm thủ tục ly hôn, mẹ dời khỏi nhà và để em lại cho ba nuôi dưỡng.”

Thắm Thanh bình tĩnh kể lại. Những kí ức xa xôi khiến người ta xúc động.

Đôi lông mày Khuynh Quyết nhíu lại, anh kéo cô lên. Ghế nằm đủ rộng, anh cố dịch người vào trong để cô ngồi xuống cạnh mình,

Hai người ngồi sát bên nhau, Khuynh Quyết im lặng, vòng tay ôm lấy bờ vai thon thả của Thắm Thanh.

Thắm Thanh bắt gặp tựa đầu vào vai anh, tiếp tục kể:

“Sau này, ba gặp dì Ninh, hai người thường xuyên gặp gỡ rồi nảy sinh tình cảm và đi đến hôn nhân. Khi đó ba em từ chức, tự đứng ra kinh doanh, kinh tế ngày càng khá giả. Dì Ninh đối với em rất tốt, hết như mẹ con ruột vậy. Còn người mẹ đã sinh ra em thì rất ít khi gặp mặt. Bà không giữ lời hứa thường xuyên đến thăm con. Có lúc em hỏi ba tại sao ba mẹ ly dị, ba không muốn trả lời. Lâu rồi, em không muốn hỏi thêm gì nữa.”

Nói đến đó, coi như một đoạn hồi ức đã kết thúc. Thắm Thanh im lặng, nghĩ ngợi rất lâu rồi mới chậm rãi nói tiếp:

“Năm ngoài em đến dự đám tang dì Ninh, đem những di vật của dì đi đốt. Trong số đó có rất nhiều thứ ba để lại. Mấy chục năm ông ấy đều giữ thói quen viết nhật kí, vì thế những quyển nhật kí ông để lại vừa dày vừa nhiều. Em tò mò mở ra đọc, từ những trang viết sau khi em ra đời. Trong đó miêu tả rất tỉ mỉ về quá trình em khôn lớn, cũng có nhiều điều mà em luôn muốn biết.” Giọng Thắm Thanh bắt đầu run run, “Thì ra, nguyên nhân chủ yếu mà ba mẹ ly hôn là mẹ đã yêu một người khác, một người đàn ông đã có vợ... Một người thương nhân giàu có họ Hứa”.

Kết nối nhưng câu chuyện lại với nhau, đến giờ mọi thứ đã khá rõ ràng. Sắc mặt Khuynh Quyết tái nhợt, bàn tay siết chặt bờ vai Thắm Thanh hơn nữa: “Em nói... Ông ta họ Hứa”.

Thắm Thanh nhắm mắt, cơ thể cô như đông cứng lại:

“Đúng, người mẹ em yêu chính là chủ tịch Tập đoàn Hứa thị. Hai người qua lại với nhau được năm năm. Lúc đó, ông ta mới cưới vợ hai chưa được bao lâu.”

Thế sự thật khó lường. Một năm trước, Thắm Thanh ngồi đó nghe Khuynh Quyết kể lại câu chuyện về mẹ mình. Người mà anh vẫn nói là phá hoại hạnh phúc của mẹ con anh lại chính là mẹ cô!

Hứa Khuynh Quyết chìm vào suy tư, chỉ có những ngón tay vẫn bầu chặt vai cô dần dần buông xuống.

Thắm Thanh thấy toàn thân lạnh buốt. Lúc này, cho dù mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ, nhưng trước mắt cô vẫn toàn một màu xám.

Quả nhiên là anh rất chấn động! Thậm chí còn khủng hoảng giống như lúc đầu cô nghĩ, tất cả đều không thể tha thứ.

Cô nghiêng đầu về phía anh, gương mặt trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt vẫn đang mím chặt và đôi mắt lạnh lẽo vô hồn. Cô đưa tay gạt những giọt nước mắt lăn dài trên má, nước mắt cô rơi trong mây tiếng đồng hồ vừa qua dường như còn nhiều hơn tất cả những giọt lệ của hai mươi sáu năm trước đó cộng lại.

Cô nhìn anh, khẽ khàng: “Em thật sự ân hận lắm, nếu lúc đầu không bay sang Anh dự đám tang thì mọi chuyện đã khác. Mà cho dù biết được chân tướng sự việc, em cũng có thể giấu kín nó cả đời. Ngoài em ra, không còn ai biết nữa. Nhưng rồi sau này em mới thấy, em không làm được... Em không thể vờ như mọi chuyện chưa xảy ra, trở về và tiếp tục cùng anh hưởng cuộc sống êm đềm... Cho dù đó là những ân oán của đời trước, dù anh có thể không bận tâm, nhưng em không vượt qua nổi chính mình”.

Bàn tay buông thõng xuống, mặc cho những giọt nước mắt tuôn rơi.

“Cách đây rất lâu rồi em nghe người ta nói về “hiệu ứng bướm bướm”, rồi em nghĩ, nếu mẹ em không nhập cuộc thì mọi chuyện ngày hôm nay sẽ khác. Mẹ anh được sống hạnh phúc, còn anh cũng không nhất quyết phải sang tận Anh du học, không học vẽ, không mở triển lãm... Vậy thì, cũng chẳng có tai nạn nào cả...”

“...Cuộc đời của anh, cuộc sống của những người trong gia đình anh, đều vì mẹ em mà thay đổi... Cái vòng nhân quả ấy, sao em có thể yên tâm tiếp tục sống bên anh?”

“Vì thế, em mới chủ động rời xa anh, đúng không?” Hứa Khuynh Quyết quay đầu lại, vàng trán gọn những nếp nhăn.

“Không phải.” Thẩm Thanh lắc đầu, “Lúc đó lòng em rối loạn, không biết nói thế nào với anh. Tuy biết mình không thể yên lòng được, nhưng điều em sợ hơn chính là sau khi nghe em nói, anh sẽ quyết định vĩnh viễn chấm dứt quan hệ. Cho dù lúc mẹ em đi em còn rất nhỏ, nhưng cảm giác bị người mình yêu thương nhất bỏ rơi, càng lớn em càng thấm thía, càng ngày càng khủng hoảng. Việc ly hôn của ba mẹ cuối cùng cũng tác động tới em. Man Lâm nói em có thể đem đến cho người khác cảm giác ấm áp, thực ra chỉ là em cố gắng để có thể trở nên như vậy. Với tình yêu em vẫn luôn hoài nghi, nhưng luôn cố gắng để điều đó không biểu lộ ra ngoài... Thực lòng em rất sợ, nếu mình buông tay thì tất cả hạnh phúc bỗng dưng biến mất. Vì vậy, khi đó em chỉ muốn có chút thời gian suy nghĩ, ai ngờ càng lâu càng do dự. Mãi đến khi gặp lại anh, em mới phát hiện ra dù có bao nhiêu day dứt bao nhiêu sợ hãi, em vẫn muốn được ở bên anh...”

Thẩm Thanh dừng lại, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

“Cho nên lần này, trừ phi anh thực tình không thể tha thứ, em sẽ mãi mãi không rời xa anh nữa.”

Trái lòng hết những suy nghĩ ảm giấu, chất chứa bao lâu nay, Thẩm Thanh chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm đến vậy. Cô nghiêng đầu, dù trước mắt còn khá mờ hồ, nhưng những động thái trên gương mặt Khuyết Quyết cô đều có thể nắm bắt- những chấn động ban đầu đã dần tan biến, chỉ còn lại sự trầm mặc suy tư.

Cô thấy không còn lo lắng nữa.

Thật kì lạ, rõ ràng trước đó vì chuyện này mà cô day dứt không yên, nhưng giờ nhìn gương mặt bình thản của anh, cô lại thấy vững tâm trở lại.

Những áng mây trắng phía trời xa bỗng bành theo gió. Căn phòng yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh này không đáng sợ.

Cô biết, anh cần có thời gian.

“Hi! Tiếng nói của kẻ thứ ba phá vỡ bầu không gian yên ắng.

Thẩm Thanh quay đầu chỉ thấy một cô gái trẻ bên cửa, vận đồ công sở, cười tươi như hoa.

“Xin lỗi, cửa không đóng nên tôi tự ý bước vào.” Cô gái nhìn Thẩm Thanh nhún vai, không quên chêm lời, “Tôi có gõ cửa rồi đó!”

Thẩm Thanh vẫn còn đang buồn bã thì Khuyết Quyết bất ngờ lên tiếng:

“Cô Lâm, xin đợi ngoài phòng khách.”

“Vâng, vâng.” Nói đoạn, cô gái thùng thảng ngồi xuống ghế sofa.

Hứa Khuyết Quyết khề rù đôi mi, lần tìm bàn tay Thẩm Thanh, nhẹ nhàng nắm lấy, “Em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, chuyện này chúng ta sẽ nói sau”, giọng nói bình tĩnh như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“...Vâng.” Ngoài lời ấy ra, Thẩm Thanh không tìm được câu trả lời nào khác.

Vài phút sau, Thẩm Thanh dõi theo Khuyết Quyết và cô gái họ Lâm đang ra ngoài cửa. Lúc quay vào, nhìn thấy chiếc giường lớn mới thấy cơ thể mệt mỏi rã rời. Đã mười mấy tiếng cô không được nghỉ ngơi, suốt quãng đường đi chỉ nghĩ mọi việc sẽ diễn biến ra sao sau khi anh và cô gặp lại và nội dung trong máy ghi âm. Đúng rồi! Ban nãy cô quên hỏi anh. Tại sao xa cách bao lâu như vậy mà chiếc máy ghi âm đó lại nằm trong ngăn kéo phòng ngủ của anh tân bên Anh?

Còn nữa, món quà anh nhắc đến trong đó, rốt cuộc là gì vậy? Khi cô không quay trở về, anh đã thất vọng, kích động như thế nào?...

Vẫn còn rất nhiều điều nghi hoặc, xong giờ Thẩm Thanh cũng không quá bận tâm. Dù sao, chuyện hệ trọng nhất cũng sắp được giải quyết. Những thứ khác, đợi cô tỉnh dậy rồi tính sau.

Ngả mình trên giường, chưa đầy năm phút sau Thẩm Thanh đã chìm vào giấc ngủ.

...

Trong thang máy, Lâm Thanh Trường ngoẹo đầu nghĩ ngợi rồi bỏ lộ ba la:

“...Hóa ra là Hứa phu nhân, quả là rất xinh đẹp, lại còn rất có khí chất nghệ sĩ.”

Hứa Khuyết Quyết chỉ hơi nghiêng đầu, không đáp lại.

Lâm Thanh Trường nói tiếp:

“Hình như cô ấy vẫn biết chúng ta ở đây làm gì? Công việc thiết kế phòng tranh, không để cô ấy tham gia thật sao? Dù sao, sau này người sử dụng cũng là cô ấy mà.”

“Không cần.” Hứa Khuyết Quyết trả lời dứt khoát.

“Đợi xong xuôi tôi sẽ đưa cô ấy đi xem.”

Nhìn chằm chằm gương mặt lạnh giá của Khuynh Quyết một lúc, Lâm Thanh Trường cúi đầu cười thành tiếng. Nếu không được tận mắt chứng kiến, thật khó tưởng tượng một người như anh lại có thể có những hành động lãng mạn như vậy. Việc ở phòng tranh đang trong giai đoạn hoàn tất, cũng có thể coi như một chuyện đáng mừng với cô. Kỳ thực, vì cô gái ban nãy, Khuynh Quyết đã liên lạc với cô từ năm ngoái, nhưng được nửa chừng thì đột nhiên tạm thời dừng hợp đồng mà chả rõ nguyên nhân. Bây giờ, lại yêu cầu cô gấp rút hoàn tất thiết kế. Dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có một điều Lâm Thanh Trường dám chắc là, con người có vẻ ngoài lạnh lùng ấy có thể có những hành động làm người ta cảm thấy ấm áp, cảm kích vô cùng.

Một tình yêu như vậy, chắc sẽ mãi ngọt ngào theo thời gian...

...

Thẩm Thanh thức dậy, mặt trời đã khuất bóng, trong nhà vẫn chỉ có mình cô.

Vừa vào nhà tắm sửa sang lại quần áo, đầu tóc thì có tiếng gọi của từ bên ngoài, cô chạy ra xem là trợ lý Lâm xách theo túi đồ đến.

“Chủ tịch dặn mang thứ này đến cho cô.”

Vì chứng kiến quan hệ kì quặc của họ kì quặc từ ngày gặp mặt, vị trợ lý đáng thương này không biết nên xưng hô với cô thế nào cho phải.

“Ồ, cảm ơn anh.” Thẩm Thanh đón lấy túi đồ ăn, bắn khoăn hỏi.

“...Còn anh ấy? Vẫn chưa về sao?”

“Sắp rồi.” Trợ lý Lâm nhìn đồng hồ, “Bây giờ tôi đi đón chủ tịch”.

Thẩm Thanh nhui mày: “Anh ấy đã về nước mấy ngày mà ngày nào cũng bận đến giờ mới tan ca sao?”. Rõ ràng là anh đã đảm nhiệm công ty bên Anh, giờ trở về nước một chuyến vẫn phải đến tổng công ty làm việc ư?

“Tan ca?” Trợ lý Lâm ngạc nhiên, “Chủ tịch không ở công ty”.

Thẩm Thanh sững sờ hỏi: “Vậy lần này, tại sao anh ấy về nước?”.

“Bởi vì...” trợ lý Lâm đang nói thì bỗng im bặt, anh cười trừ, “Cái này... để chủ tịch về thì cô hỏi nhé!”.

Nhìn trợ lý Lâm vội vã ra đi, đôi mày Thẩm Thanh càng chau lại...Sao nụ cười của anh ta có vẻ thần bí thế?

Ăn xong bữa tối, Thẩm Thanh bật ti vi lên, kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng, khi đồng hồ điểm sáu giờ hai mươi phút, tiếng chuông cửa vang lên.

Như thói quen, Thẩm Thanh chạy ra đỡ lấy chiếc gậy dò đường của Khuynh Quyết đặt vào một góc, quay ra vẫn thấy anh đứng yên tại chỗ, cô tiến lại hỏi:

“Anh sao vậy?”

Vừa nói xong, một luồng khí sáng chói ập đến bao quanh cô.

Hứa Khuynh Quyết đưa tay về phía trước, tìm đến bờ vai cô rồi ôm chặt thân hình cô.

Thẩm Thanh đứng sững như người bị điểm huyệt.

Cô yên lặng tựa đầu vào vai anh, anh hơi cúi xuống, các ngón tay xuyên qua những lọn tóc, hơi thở đều đặn.

Ti vi đang phát chương trình thời sự. Những cơn gió đầu hè thổi đến mang theo chút oi nồng.

Họ cứ như vậy, đứng bên cửa ôm nhau trong yên lặng, mãi lâu sau cô mới nghe anh nói, giọng trầm lắng:

“Em biết không? Đây là giây phút anh thấy hạnh phúc nhất trong quá khứ.”

Thẩm Thanh lúc đầu chưa hiểu, nhưng cũng không hỏi, vì chỉ cần động não một chút sẽ hiểu ngay hạnh phúc mà anh nói tới là như thế nào.

Mỗi ngày chấp tối trở về nhà, có một người đang ngồi đợi. Mở cửa, nghe thấy tiếng ti vi, chào đón bằng một vòng tay ấm áp... Đó mới chính là cảm giác đích thực về một ngôi nhà.

Cô đã cho anh cảm giác ấy, nhưng rồi một ngày không báo trước, chính cô lại tước đoạt nó.

Anh từng cảm nhận rằng cô chính là một thứ ánh sáng đặc biệt trong thế giới tăm tối của anh. Anh cứ nghĩ, sẽ không bao giờ cô đơn nữa, sẽ dắt tay cô đi về phía trước trong nụ cười ấm áp như nắng mùa xuân, vậy mà cô lại đột nhiên biến mất. Nếu nói không cảm giận, không thất vọng, là nói dối. Còn nói anh không bị chấn động, bởi sự thật cô mang đến, cũng là giả tạo.

Nhưng...

Anh nhẹ nhàng ôm cô, tuy trước mắt vẫn là màn đêm vô tận, song trong lòng anh thấy rõ, bất kể khi nào, quá khứ hay hiện tại, sự có mặt của cô đều khiến mọi thứ trở nên tươi sáng.

Giọng nói anh thoảng bên tai cô:

“Biết là quá khứ không thể thay đổi, sao còn lãng phí thời gian quan tâm những điều ấy?”

Cánh tay Thẩm Thanh bỗng run rẩy. Trái tim bình tĩnh đón chờ giờ trở nên trống rỗng. Thời khắc này, cô không dám đoán định ý nghĩ của anh nữa.

Giọng nói của anh vẫn bình thản: “Nếu anh nói anh không nghĩ ngợi gì cả, em sẽ yên lòng ở bên anh chứ?”.

Toàn thân cô run rẩy, hàng lệ đã chực chờ nơi khóe mắt. Cô đưa tay lên cao thêm một chút rồi dừng lại ở eo anh, “Nhưng...”, lời nói ngập ngừng run run.

Anh tiếp tục nói:

“Nếu vẫn không được, anh sẽ nói cách khác. Thực sự, mẹ em đã làm thay đổi cuộc sống của anh, không chỉ là gia đình của anh lúc còn nhỏ, mà còn là những điều anh gặp phải sau này. Nhưng theo anh thấy, sự thay đổi quan trọng nhất chính là sự xuất hiện của em... Nếu không có bà ấy, cũng không có em đang đứng trước mặt anh như thế này”.

Cô chỉ biết cắn chặt môi mà khóc.

Thấy cô không đáp, anh trầm ngâm một lúc, rồi khóe môi khẽ nhích lên cao thành một nét cười: “Nếu như em muốn bù đắp cuộc sống và những thiếu thốn của anh, vậy hãy dùng những năm tháng sau này của cuộc đời để nghiêm túc thực hiện điều đó.”

Cô ngớ ngàng, chậm rãi ngược nhìn nụ cười ấm áp trên khóe môi anh.

... Cảm thấy lòng ấm áp, những tâm tư đè nặng bấy lâu nay giờ như được trút bỏ hết, cô đưa tay ôm chặt eo và áp sát gương mặt vào lồng ngực anh, khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 23 (end)

Chương 23

Trước khi mùa hè kết thúc, Thẩm Thanh và Khuynh Quyết chuyển về nước sống. Kiểu thời tiết ẩm ướt London vốn không thích hợp với Khuynh Quyết. Ban đầu anh bất chấp tất cả sự phản đối của mọi người kiên quyết đòi sang Anh, vì thế Hứa Triển Phi mới bắt buộc phải để anh tiếp quản công việc bên đó. Nhưng bây giờ, ngay cả Thẩm Thanh cũng có ý định muốn quay về nước sinh sống. Hứa Triển Phi đương nhiên thuận buồm theo gió, điều Hứa Khuynh Quyết về tổng công ty làm việc.

Thực ra trước đó, Thẩm Thanh đã đi thăm toàn bộ gia tộc họ Hứa. Cô và Khuynh Quyết đều nhất trí cho rằng, không cần thiết phải để những bậc tiền bối biết nội tình của sự việc. Vì vậy, cô chỉ trình trọng và thành khẩn xin lỗi về quãng thời gian mà mình biến mất không lý do.

“Lúc đó, trào lưu e sợ hôn nhân bùng nổ, cho nên con đã tự ý trốn chạy...” Cô cố tỏ ra thành thật, song trong lòng lại nghĩ lý do này chả ra đâu vào đâu.

Quả nhiên, Hứa Triển Phi hỏi vặn lại:

“Thông thường chứng sợ hôn nhân có nảy sinh trước khi kết hôn không? Hai đứa rõ ràng đã đi đăng kí, hưởng hồ tuổi tác cũng không còn nhỏ, sao lại hồ đồ đến vậy?”

“...Có thể do lúc đó con quyết định kết hôn vội quá, sau mới thấy mình không thích ứng kịp. Khi sang Anh lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên, đến giờ con mới trở về...”

Những lời nói ấy khiến cho Thẩm Thanh bối rối vô cùng, ánh mắt liếc ngang cầu viện, nhưng chỉ thấy người ngồi trên ghế sofa vẫn điềm nhiên, không có ý định đỡ lời.

Cô che giấu giận dữ trong lòng, Thẩm Thanh chẳng còn cách nào khác tiếp tục thành khẩn:

“Cũng tại con không tốt, không nên khiến cho mọi người lo lắng.”

Hứa Triển Phi nhìn cô một lúc, rồi mới hỏi:

“Vậy sau này thì sao? Liệu có thêm chứng sợ gì nữa không?”

“Không đâu ạ.” Thẩm Thanh lắc đầu quả quyết, “Những chuyện hoang đường thế sẽ không xảy ra lần nữa”.

“Sau này đừng làm người khác phiền lòng là được rồi”.

“Vâng”.

Thấy Hứa Triển Phi không muốn tiếp tục truy xét, Thẩm Thanh thở phào nhẹ nhõm. Sau đó cô ngồi xuống uống trà cùng ông, lắng nghe những lời căn dặn mới và cùng Hứa Khuynh Quyết trở về nhà. Trên đường về, Thẩm Thanh phụng phịu ra mặt. “Thấy chết mà không cứu!”

“Làm chồng có lý do gì để bênh vợ mới bỏ nhà trở về không?” Hứa Khuynh Quyết thờ ơ hỏi vặn lại.

Thẩm Thanh giận dữ: “Chẳng phải đều là anh sắp đặt ra sao?”. Chứng sợ hôn nhân? Sao anh lại nghĩ ra thế chứ. Hứa Khuynh Quyết đắc ý nói, “Vậy em nghĩ được lý do nào tốt hơn không?”

Tuy không phục lắm nhưng Thẩm Thanh cũng không thể chối bỏ rằng đó là lý do đặc địa nhất.

Một lúc sau, Hứa Khuynh Quyết nói:

“Đừng quên những gì em hứa trước mặt ba.”

“Em biết”. Thẩm Thanh trả lời, mân mê vạt áo. Cô khẽ nói: “Em xin lỗi, sau này em sẽ không chạy trốn nữa”.

“Ừ.” Đôi môi anh hé mở thành nét cười, nắm chặt tay Thẩm Thanh.

Thực ra không cần phải hứa hẹn, sự có mặt của cô bên cạnh anh lúc này chính là điều làm anh thấy yên lòng nhất.

Vừa về tới nhà, Thẩm Thanh cần nhắc “Lại mất một công việc”. Khuynh Quyết chỉ thản nhiên đáp:

“Không sao, sau này em có thể thoải mái làm điều mình thích rồi.”

Đôi mắt cô long lanh: “Nói như thế, từ giờ về sau anh sẽ chịu trách nhiệm nuôi em? Mỗi ngày em không phải đi sớm về khuya để nhận mức lương ít ỏi đến thảm hại nữa sao?”

Hứa Khuynh Quyết không trả lời, chỉ yêu cầu trợ lý Lâm chở họ đến khu biệt thự nghỉ dưỡng ngoại ô.

Nơi đó, phía bắc có dòng sông, cây cối xanh tốt, không gian yên tĩnh, thiết kế trang nhã, bất luận là nghỉ ngơi hay làm việc, đều là địa điểm lý tưởng.

Hứa Khuynh Quyết đưa Thẩm Thanh đến cánh cửa lớn của một trong những căn phòng, nói: “nơi này dành cho em, dùng làm phòng vẽ”.

Thẩm Thanh sững sờ, đưa mắt ngắm nhìn căn nhà hai tầng, rộng mấy trăm mét vuông một lượt, ho khan một tiếng rồi quay lại nói: “Anh tặng em phòng vẽ chứ không phải tòa biệt thự?”

“Có gì khác đâu?” Hứa Khuynh Quyết nhướn mày, “làm việc mệt, cũng cần không gian vận động nghỉ ngơi chứ”.

Thẩm Thanh không biết nên nói gì, một lúc sau mới lên tiếng:

“Hứa Khuynh Quyết, mớ phòng tranh có hái ra tiền thật không?”

Nếu đây chính là “quà tặng” mà cuốn băng ghi âm nhắc đến, vậy thì, một người vừa mới vào tập đoàn làm việc không được bao lâu như anh khi ấy chắc chắn phải dùng tiền tích lũy từ trước đó để mua. Đáng cười ở chỗ, Thẩm Thanh từ trước giờ luôn nghĩ, mớ phòng tranh chắc cũng chỉ đủ ăn thôi.

“Cũng tạm.” Bỏ qua những câu hỏi kỳ cục của Thẩm Thanh, Hứa Khuynh Quyết trả lời rất nghiêm túc:

“Thời đại này, những người biết yêu nghệ thuật, dám chi tiền vì nó cũng không phải ít.”

Thẩm Thanh nghe vậy chống cằm, tiếc rẻ nói:

“Vậy thì đầu tư tiền vào đây thật là không nên! Hay là ta tiếp tục phát triển công việc bán tranh, mở thêm vài phòng tranh nữa, em sẽ quản lý hết, sau này cũng không cần về với gì nữa, chỉ phụ trách đếm tiền là được rồi!”

Hứa Khuynh Quyết nghe xong ngỡ ngàng, cười khỏ, lần đầu tiên anh thấy Thẩm Thanh lại mê tiền đến thế.

Thẩm Thanh còn đang đeo đuổi những ý nghĩ riêng của mình thì trợ lý Lâm mang điện thoại đến cho Khuynh Quyết, nói công ty có việc.

“Anh cứ đi đi.” Cô hẩy tay anh, quay người đi lên tầng hai tham quan.

Trợ lý Lâm đứng một bên cảm thấy kỳ lạ, tại sao nhận được món quà như thế mà có người lại ra về đáng tiếc?

Suy nghĩ của phụ nữ đúng là khó đoán!

Thẩm Thanh đi lên đi xuống mấy lượt, ngắm ngía các gian phòng một lượt, thấy nơi đây không chỉ rộng rãi mà các đồ đạc trong phòng cũng đều thuộc hàng cao cấp nhất. Vừa trang nhã vừa ấm cúng. Nằm trên cùng của tầng hai là phòng vẽ, bàn ghế, giá vẽ, màu vẽ đều có đủ. Kéo rèm cửa, những con gió đem theo hơi nước ủa đến, trong con gió còn có hương thơm man mác của những loài hoa không rõ tên, khiến người ta ngây ngất!

Cô ngồi trên chiếc ghế gỗ mới tinh, tận hưởng cảm giác sáng khoái mà những con gió trong lành mang đến, vừa lúc, di động trong túi reo lên.

“Có muốn đi tham quan tiếp không?” Giọng nói đồng đặc của Khuynh Quyết truyền đến.

“Vâng, em xuống ngay đây.” Thẩm Thanh cười nói.

“Anh đợi em bên ngoài.”

“Vâng.”

Thẩm Thanh chạy xuống tầng dưới. Mở toang cửa. Hứa Khuynh Quyết đang đứng đợi ủa bên đường xa xa. Chiếc xe đen bóng đậu bên cạnh, áo sơ mi xanh nhạt phấp phới theo gió. Thẩm Thanh chợt nhớ lại buổi tối rất lâu về trước, trong dòng người tấp nập, cô vô tình buông tay, khi vội vàng quay lại, rẽ qua đám người để tìm anh, thấy anh vẫn đứng đó, điềm nhiên, kiên định dưới ánh đèn.

Anh, dường như sẽ luôn đợi cô ở đó.

Đợi cho dòng xe đi qua, Thẩm Thanh băng sang đường, nắm tay anh.

Vòm cây thấp bên đường, hoa chen nhau nở trắng như những thảm bông.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Ngẩng đầu lên, bầu trời xanh trong như vừa được gột rửa. Con đường cái bằng phẳng, rộng rãi cứ hiện ra mãi theo bánh xe lăn.

Con đường này, không biết sẽ dẫn đi phương nào, chỉ cần hai bàn tay luôn nắm chặt là quá đủ.

(end)

Bạn đang đọc truyện *Nét Cười Nơi Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.